JĖZAUS KRISTAUS EVANGELIJOS

KLAIPĖDOJE
Spausta Britanijos ir Užsienių
Biblijų Draugijos lėšomis
1934

The four Gospels in Lithuanian
Revised Version

Spaudė akcinė „RYTO“ bendrovė Klaipėdoje

MATO EVANGELIJA.

1. PERSKYRIMAS.

1. Jėzaus Kristaus, sūnaus Dovido, sūnaus Abraomo, kilmės knyga.

2. Abraomui gimė Izaokas. Izaokui gimė Jokūbas.

3. Jokūbui gimė Judas ir jo broliai, Judui gimė Paras ir Zara iš Tamaros. Parui gimė Esromas, Esromui gimė Aramas,

4. Aramui gimė Aminadabas. Aminadabui gimė Naasonas .Naasonui gimė Salmonas.

5. Salmonui gimė Bojas iš Rakabos. Bojui gimė Jobėdas iš Rūtos, Jobėdui gimė Jėsė. Jėsei gimė Dovidas karalius.

6. Dovidui gimė Saliamonas iš Urijo moteries,

7. Saliamonui gimė Roboamas, Roboamui gimė Abijas, Abijui gimė Asapas,

8. Asapui gimė Juozapatas. Juozapatui gimė Joramas, Joramui gimė Ozėjas,

9. Ozėjui gimė Joatamas. Joatamui gimė Akazas, Akazui gimė Ezekijas,

10. Ezekijui gimė Manasė, Manasei gimė Amonas. Amonui gimė Jozijas,

11. Jozijui gimė Jekonijas ir jo broliai Babelio nelaisvės laikais.

12. Po Babelio nelaisvės Jėkonijui gimė Salatiėlis, Salatiėliui gimė Zorobabelis,

13. Zorobabeliui gimė Abiudas, Abiudui gimė Eliakimas, Eliakimui gimė Azoras,

14. Azorui gimė Zadokas. Zadokui gimė Akeimas. Akeimui gimė Eliudas,

15. Eliudui gimė Eleazaras, Eleazarui gimė Matanas. Matanui gimė Jokūbas,

16. Jokūbui gimė Juozapas, vyras Marijos, iš kurios užgimė Jėzus, vadinamas Kristumi.

17. Taip tad iš viso nuo
Abraomo iki Dovido ke-
turiolika kartų, nuo Dovi-
do iki ištrėmimo į Babelį
keturiolika kartų ir nuo iš-
trėmimo į Babelį iki Kris-
taus keturiolika kartų.
18. O su Jėzaus Kris-
taus gimimu buvo taip: Jo
motinai, Marijai, pažadėtai
esant Juozapui, anksčiau
ne kaip jie susiėjo, pasiro-
dė, kad ji buvo nėščia iš
Šventos Dvasios.
19. Juozapas, jos vyras,
būdamas teisus ir nenorė-
damas jos viešai apjuokti,
buvo sumanęs pamesti ją
slapčia.
20. Bet jam tai besvars-
tant, štai Viešpaties ange-
las pasirodė sapne ir tarė:
Juozapai, Dovido sūnau,
nebijok priimti Marijos sa-
vo moterimi, nes kas joje
pradėta, yra iš Šventos
Dvasios.
21. Ji pagimdys sūnų,
ir tu praminsi jį vardu Jė-
zus, nes jis išgelbės savo
tautą nuo jos nuodėmių.
22. Visa tai atsitiko, kad
išsipildytų, kas Viešpaties
pasakyta per pranašą, kurs
kalba:
23. Štai mergelė pastos
ir pagimdys sūnų, ir jie
pramins jį vardu Emanu-
ėlis, kas reiškia išvertus:
Dievas su mumis.
24. Pabudęs iš miego,
Juozapas padarė, kaip jam
buvo įsakęs Viešpaties an-
gelas, ir pasiėmė savo mo-
terį,
25. Ir jos nepažinojo, iki
ji pagimdė sūnų, ir jis pra-
minė jį vardu Jėzus.

2. PERSKYRIMAS.

1. Jėzui Gimus Judėjos
Betlėjuje karaliaus Erodo
dienomis, štai, karaliai iš
rytų krašto atėjo į Jeruzalę
2. Ir sakė: kur yra gi-
męs žydų karalius? Mes
matėme jo žvaigždę rytuo-
se ir atėjome jo pagar-
binti.
3. Išgirdęs tai, karalius
Erodas nusigando ir visa
Jeruzalė su juo;
4. Ir surinkęs visus tau-
tos vyriausius kunigus bei
Rašto žinovus, jis klausi-
nėjo juos, kur Kristus turįs
gimti.
5. O jie jam sakė: Judė-
jos Betlėjuje, nes taip pra-
našo parašyta:
6. Ir tu, Betlėjau, Judo
žeme, jokiu būdu nesi per
maža Judo kunigaikščiams,
nes iš tavęs kils vadas, kurs
ganys mano tautą Izraėlį.
7. Tada Erodas, slapčia
pasišaukęs karalius, rūpes-
tingai ištyrė iš jų tos žvaigž-
dės pasirodymo laiką
8. Ir, siųsdamas juos į
Betlėjų, tarė: nukeliavę jūs

gerai įsiklausinėkit apie
vaikelį, ir, radę, praneškite
man, kad ir aš, nuėjęs, pagarbinčiau
jį.
9. Išklausę karalių, jie
iškeliavo. Ir štai, žvaigždė,
kurią jie buvo matę rytuose,
ėjo pirma jų, iki atėjus
sustojo viršuj, kur buvo
vaikelis.
10. Pamatę žvaigždę, jie
džiaugėsi labai didžiu
džiaugsmu
11. Ir įėję į namus, jie
pamatė vaikelį su jo motina
Marija ir, parpuolę, pagarbino
jį, ir atidengę savo
brangenybes, jie atnešė
jam dovanų: aukso, smilkalų
ir myros;
12. Gavę per sapną dievišką
nurodymą nebeiti atgal
pas Erodą, jie kitu keliu
sugrįžo į savo kraštą.
13. O jiems iškeliavus,
štai, Viešpaties angelas pasirodė
Juozapui per sapną
ir sakė: kelkis, imk vaikelį
ir jo motiną ir bėk į Egiptą
ir būk tenai, iki tau vėl pasakysiu,
nes Erodas taisosi
ieškoti vaikelio, kad jį nužudytų.
14. O jis, atsikėlęs, paėmė
vaikelį ir jo motiną
nakčia ir iškeliavo į Egiptą
15. Ir buvo tenai iki
Erodo mirties, kad būtų
išpildyta, kas Viešpaties
pasakyta per pranašų žodį:
Iš Egipto aš pašaukiau savo
sūnų.
16. Tada Erodas, matydamas,
kad jis buvo karalių
apviltas, labai užsirūstino
ir, nusiuntęs, išžudė
visus vaikus Betlėjuje
ir visoje jo apylinkėje nuo
dviejų metų ir jaunesnius,
pagal laiką, kurį buvo ištyręs
iš karalių.
17. Tuomet išsipildė,
kas pasakyta pranašo Jeremijo,
kurs taip kalba:
18. Girdėtas balsas Ramoje,
didelis verksmas ir
dejavimas: Rakelė apraudanti
savo vaikus, nenorėjo
būti nuraminta, nes jų
nebėra.
19. O Erodui mirus, štai
Viešpaties angelas pasirodo
per sapną Juozapui
Egipte ir sako:
20. Kelkis, imk vaikelį
ir jo motiną ir eik į Izraėlio
žemę, nes mirė tie, kurie
ieškojo vaikelio gyvybės.
21. Pakilęs, jis ėmė vaikelį
ir jo motiną ir parvyko
į Izraėlio žemę.
22. O išgirdęs, kad Judėjoje
valdo Akelajus savo
tėvo Erodo vietoje, bijojo
ten vykti; bet gavęs per
sapną dievišką nurodymą,
jis pasitraukė į Galilėjos
šalį,
23. Ir atvykęs apsigyveno
mieste, kurs vadinosi
Nazarėtas, kad išsipildytų,
kas pranašų pasakyta: Jis
bus pavadint Nasazariečiu.

3. PERSKYRIMAS

1. Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas ir sakė pamokslus Judėjos dykumoje:

2. Darykite atgailą, nes prisiartino dangaus karalystė.

3. Jis yra tas, kurs apsakytas šiais pranašo Jėzajo žodžiais: dykumoje šaukiančio balsas: renkite Viešpaties kelią; tiesius darykite jo takus.

4. O pats Jonas vilkėjo rūbu iš kuprio plaukų ir buvo susijuosęs savo strėnas šikšniniu diržu, o jo valgis buvo žiogai ir laukinis medus.

5. Tuomet pas jį vyko Jeruzalė, visa Judėja ir visa Jordano apylinkė.

6. Ir buvo krikštijami Jordano upėje, kurie išpažino savo nuodėmes.

7. Bet pamatęs daug parisėjų ir sadukėjų ateinančių į krikštą, jis tarė jiems: gyvačių veisle, kas jus pamokė bėgti nuo ateisiančios rūstybės.

8. Duokite tad vertingą atgailos vaisių

9. Ir nemanykite sakyti savyje: tėvą turime Abraomą, nes aš sakau jums: Dievas gali iš šių akmenų prikelti Abraomui vaikų.

10. Juk kirvis jau pridėtas prie medžių šaknies; taigi kiekvienas medis, kurs neduoda gero vaisiaus, iškertamas ir įmetamas į ugnį.

11. Aš, tiesa, jus krikštiju vandeniu atgailai; bet kurs po manęs ateina, yra galingesnis už mane, kurio kurpių aš nėsu užtektinai vertas išauti; jis krikštys jus Šventa Dvasia ir ugnimi.

12. Jo vėtyklė jo rankoje, ir jis išvalys savo iškulas, ir surinks savo kviečius į sandėlį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi.

13. Tuomet atėjo Jėzus iš Galilėjos prie Jordano pas Joną, kad būtų jo pakrikštytas.

14. Bet tasai griežtai kliudė jam, sakydamas: aš turiu būti tavo pakrikštytas, o tu ateini pas mane?

15. O Jėzus, atsakydamas, tarė jam: leisk dabar, nes taip pridera mums išpildyti visas teisumas. Tada jis leido jam.

16. O pakrikštytas Jėzus tuojau išžengė iš vandens, ir štai atsivėrė dangus, ir jis regėjo Dievo Dvasią nužengiančią, kaip karvelį, ir nusileidžiančią ant jo.

17. Ir štai balsas iš dangaus bylojo: tas yra mano mylimas sūnus, kuriuo aš pamėgau.

4. PERSKYRIMAS.

1. Tada Jėzus buvo dvasios nuvestas į dykumą, kad būtų velnio gundytas.
2. Ir išpasninkojęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt nakčių, paskui buvo alkanas.
3. Gundytojas, prisiartinęs, tarė jam: jei tu Dievo sūnus, sakyk, kad šitie akmens virstų duona.
4. O jis, atsakydamas, tarė: parašyta: ne viena duona turi žmogus gyventi, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos.
5. Tada velnias pasiima jį į šventąji miestą, pastato jį ant šventovės šelmens,
6. Ir sako jam: jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: jis įsakys savo angelams tavęs dėliai, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužkliudytumei savo kojos į akmenį.
7. Tarė jam Jėzus: vėl parašyta: negundysi Viešpaties, tavo Dievo.
8. Velnias vėl ima jį į labai aukštą kalną ir rodo jam visas pasaulio karalystes ir jų prašmatnumą,
9. Ir tarė jam: visa tai aš duosiu tau, jei tu parpuolęs pagarbinsi mane.
10. Tada Jėzus jam tarė: atstok, šėtone, nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi.
11. Tad paliko ji velnias, ir štai, angelai priėjo ir tarnavo jam.
12. O išgirdęs, kad Jonas išduotas, jis pasitraukė į Galilėją
13. Ir, palikęs Nazarėtą, nuvyko ir gyveno Kapernaume pajūryje, Zabulono ir Neftalio ribose,
14. Kad būtų išpildyta, kas pasakyta pranašo Jėzajo, kurs kalba:
15. Zabulono žemė ir Neftalio žemė, jūros link, anapus Jordano, pagonų Galilėja,
16. Tauta, sėdinti tamsybėje, išvydo didžią šviesą, ir sėdintiems mirties šešėlio šalyje — jiems užtekėjo šviesa.
17. Nuo to laiko Jėzus pradėjo skelbti ir sakyti: darykite atgailą, nes prisiartino dangaus karalystė.
18. Vaikščiodamas palei Galilėjos jūrą, jis išvydo du brolius, Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų, metant tinklus į jūrą, nes jie buvo žvejai,
19. Ir sako jiems: eikite paskui mane, ir aš jus padarysiu žmonių žvejais.
20. Tuojau palikę tinklus, jie sekė paskui jį.
21. Ir žengdamas iš ten jis išvydo kitus du brolius,

Zebedėjaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną laive drauge su jų tėvu Zebedėjum, betaisančius savo tinklus, ir pašaukė juos.

22. O jie tuojau sekė paskui jį, palikę laivą ir savo tėvą.

23. Ir jis vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visokias ligas ir visokią žmonėse negalę.

24. Gandas apie jį pasklido visoje Sirijoje; ir jie atnešė pas jį visus įvairiomis ligomis sergančius ir kančių varginamus, dvasių apsėstus, miegeivius ir paraliaus ištiktus, ir jis juos gydė.

25. Paskui jį sekė didelės minios iš Galilėjos, Dekapolio, Jeruzalės, Judėjos ir Užjordanės.

5. PERSKYRIMAS.

1. Matydamas minias, jis užžengė ant kalno ir, kada jis atsisėdo, prie jo prisiartino jo mokytiniai.

2. O atvėręs savo burną, jis mokė juos, sakydamas:

3. Palaiminti vargingieji dvasioje, nes jų dangaus karalystė.

4. Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti.

5. Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę.

6. Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisumo, nes jie bus pasotinti.

7. Palaiminti gailestingieji, nes jie patirs gailestingumo.

8. Palaiminti taurios širdies, nes jie regės Dievą.

9. Palaiminti taikieji, nes jie bus vadinami Dievo sūnumis.

10. Palaiminti persekioti dėl teisumo, nes jų dangaus karalystė.

11. Palaiminti esate, kada jus šmeižia ir persekioja ir kalba visa pikta prieš jus, meluodami manęs dėliai.

12. Linksminkitės ir džiūgaukite, nes jūsų užmokesnis gausus danguje, nes taip persekiojo pranašus pirma jūsų,

13. Jūs esate žemės druska; jeigu druska išgarės, kuo ji bus sūdoma? Ji niekam nebetinka, kaip tik išmesti laukan žmonėms mindžioti.

14. Jūs esate pasaulio šviesa. Negali būti paslėptas miestas, esąs ant kalno.

15. Ir nedega žiburio ir nededa jo po saiku, bet ant žibintuvo ir šviečia visiems, kurie yra namuose.

16. Taip tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir garbintų jūsų tėvą, kursai yra danguje

17. Nemanykite, kad aš atėjau įstatymo ar pranašų panaikinti; ne panaikinti aš atėjau, bet išpildyti.

18. Ištiesų sakau jums: iki dangus ir žemė praeis, nė viena mažiausia raidė ir nė viena žymelė neišnyks iš įstatymo iki visa įvyks.

19. Taigi jei kas panaikintų vieną šitų mažiausių įsakymų ir taip mokytų žmones, bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje; bet kurs tik jį laikys ir mokys, tas bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje,

20. Nes aš sakau jums: jei nebus jūsų teisumas gausesnis, kaip Rašto žinovų ir parisėjų, jūs neįeisite į dangaus karalystę.

21. Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta: neužmuši; o kas užmuštų, bus kaltinamas teisme,

22. Bet aš sakau jums: kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus kaltinamas teisme. O kas sakytų savo broliui: kvaily, bus kaltinamas teismo taryboje. O kas sakytų: beproty, bus kaltinamas į pragaro ugnį.

23. Todėl, jei tu aukauji savo dovaną pas aukurą ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi ką prieš tave,

24. Palik savo dovaną prie aukuro ir eik, pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs aukauk savo dovaną.

25. Būk tuojau prielankus savo priešininkui, kol dar tebesi drauge su juo kelyje, kad kartais priešininkas neįduotų tavęs teisėjui, o teisėjas tarnui, ir kad nebūtum įmestas į kalėjimą;

26. Ištiesų sakau tau, tu neišeisi iš ten, iki neužmokėsi paskutinio cento.

27. Jūs girdėjote, kad pasakyta: nesvetimausi.

28. O aš sakau jums: kiekvienas, kurs žvelgia į moteriškę jos užsigeisti, jau svetimavo su ja savo širdyje.

29. Jei tavo dešinė akis piktina tave, išlupk ją ir mesk šalin nuo savęs, nes tau naudingiau, kad vienas tavo narys žūtų, ne kaip kad visas tavo kūnas būtų įmestas į pragarą.

30. Jei tavo dešinė ranka piktina tave, nukirsk ją ir mesk šalin nuo savęs, nes tau naudingiau, kad vienas tavo narys žūtų, nekaip kad visas tavo kūnas nueitų į pragarą.

31. Pasakyta: kas paleidžia savo moterį, teduodie jai atsiskyrimo raštą.

32. O aš sakau jums:
kiekvienas, kurs paleidžia
savo moterį, išskyrus pa-
leistuvybės priežastį, da-
ro, kad ji svetimauja, ir
kas veda paleistąją, sveti-
mauja.
33. Vėl girdėjote, kad
pasakyta seniesiems: ne-
prisieksi klastingai, bet
atitesėsi Viešpačiui savo
priesaikas.
34. O aš sakau jums:
kad visai neprisiektumėte
— nei dangumi, nes tai
Dievo sostas,
35. Nei žeme, nes tai jo
pakoja, nei Jeruzale, nes
tai didžio karaliaus mies-
tas.
36. Neprisieksi nė sa-
vo galva, nes nė vieno
plauko negali padaryti
baltu ar juodu.
37. Bet jūsų žodis te-
būnie: taip, taip; ne, ne;
o kas daugiau per tai, yra
nuo pikta.
38. Jūs girdėjote, kad
pasakyta: akį už akį ir
dantį už dantį.
39. O aš sakau jums ne-
sipriešinti piktam; bet kas
tau suduoda per dešinį
veidą, atgręžk jam ir kitą.
40. Ir kas nori bylinėtis
su tavim ir atimti tavo ser-
mėgą, palik jam ir apsiau-
stą.
41. Ir kas tave vers eiti
vieną mylią, eik su juo dvi.
42. Duok tam, kurs ta-
ve prašo, ir nenusigręžk
nuo norinčio iš tavęs pasi-
skolinti.
43. Jūs girdėjote, kad
pasakyta: mylėsi savo ar-
timą ir nekęsi savo priešą.
44. O aš sakau jums:
mylėkite savo priešus ir
laiminkite tuos, kurie jus
keikia; gera darykite tiems,
kurie jūsų nekenčia, ir
melskitės už tuos, kurie
jus persekioja,
45. Kad būtumėte vai-
kai jūsų Tėvo, kursai yra
danguje, nes jis leidžia
savo saulei užtekėti ant
piktųjų ir gerųjų ir lietui
lyti ant teisiųjų ir netei-
siųjų.
46. Juk jei jūs mylite
tuos, kurie jus myli, kokį
gi turite atlyginimą? Argi
ir muitininkai to nedaro?
47. Ir jei jūs maloniai
sveikinate tik savo brolius.
ką gi ypatinga jūs darote?
Argi ir pagonai to nedaro?
48. Būkite tad tobuli,
kaip tobulas jūsų dangiš-
kasis Tėvas!

6. PERSKYRIMAS.

1. Dabokite, kad savo
teisumo nerodytumėte
žmonių akivaizdoje, idant
jų būtumėte matomi; ki-
taip jūs neturėsite atlygi-
nimo pas savo Tėvą, kur-
sai yra danguje.

2. Taigi, duodamas išmaldą, netrimituok prieš save, kaip kad veidmainiai daro sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių giriami; ištiesų sakau jums, jie atsiėmė savo atlyginimą.

3. Tau duodant išmaldą, tegul tavo kairioji nežino, ką daro tavo dešinioji,

4. Kad tavo išmalda būtų slaptoje; tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, atlygins tau.

5. Ir kada meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad pasirodytų žmonėms. Ištiesų sakau jums: jie atsiėmė savo atlyginimą.

6. Bet kada tu meldies, įeik į savo kambarį ir, uždaręs savo duris, melsk savo Tėvą, kurs yra slaptoje; tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atlygins.

7. O melsdamies, neplepėkite, kaip pagonai, nes jie màno būsią išklausyti dėl didelio kalbumo.

8. Taigi nebūkite jiems lygūs, nes jūsų Tėvas žino, ko jūs reikalingi pirma, nekaip jį prašote.

9. Todėl melskitės taip: Mūsų Tėve, kurs esi danguje! Teesie švenčiamas tavo vardas.

10. Teateinie tavo karalystė. Tebūnie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.

11. Mūsų kasdieninės duonos duok mums šiandien.

12. Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.

13. Nevesk mūsų į pagundą, bet gelbėk mus nuo piktojo, nes tavo yra karalystė, galybė ir garbė per amžius. Amen.

14. Jei jūs atleisite žmonėms jų nusidėjimus, tai ir jums atleis jūsų dangiškasis Tėvas.

15. O jei jūs neatleisite žmonėms, tai ir jūsų Tėvas neatleis jūsų nusidėjimų.

16. Pasninkaudami nebūkite suniūrę, kaip veidmainiai, nes jie iškreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonėms pasninkaujančiais. Ištiesų sakau jums, jie atsiėmė savo atlyginimą.

17. Bet jei tu pasninkauji, patepk sau galvą ir nusiprausk sau veidą,

18. Kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, kurs yra slaptoje; ir tau atlygins tavo Tėvas, kurs mato slaptoje.

19. Nekraukite sau turtų žemėje, kur kandys ir

rūdys naikina ir kur vagys
pasikasa ir vagia;
20. Bet kraukite sau
turtus danguje, kur nei
kandys nei rūdys nenaiki-
na ir kur vagys nepasikasa
ir nevagia,
21. Nes kur tavo tur-
tas, ten ir tavo širdis.
22. Kūno žiburys yra
akis. Jei tavo akis sveika,
visas tavo kūnas bus švie-
sus;
23. Bet jei tavo akis ne-
gera, visas tavo kūnas bus
tamsus. Taigi jei vidujinė
šviesa tavyje yra tamsybė,
kaip gi didelė bus pati tam-
sybė!
24. Niekas negali tar-
nauti dviem viešpačiam,
nes arba jis vieno nekęs ir
kitą mylės, arba vieno lai-
kysis ir kitą niekins. Ne-
galite tarnauti Dievui ir
mamonui.
25. Todėl aš sakau jums:
nebūkite susirūpinę savo
gyvybe, ką valgysite arba
ką gersite, nė savo kūnu,
kuo vilkėsite. Argi ne gy-
vybė svarbesnė už valgį ir
kūnas už drabužį?
26. Pažvelkite į dan-
gaus paukščius: jie nei sė-
ja nei piauna, nei į sandė-
lius krauna; jūsų dangiš-
kasis Tėvas maitina juos.
Argi jūs ne daugiau ver-
tesni už juos?
27. Kas gi iš jūsų besi-
rūpindamas gali pridėti
savo amžiaus ilgiui vieną
mastą?
28. Ir kam jūs rūpina-
tės drabužiu? Dabokite
lauko lelijas, kaip jos auga;
jos nesidarbuoja ir never-
pia.
29. Bet aš sakau jums,
kad net Saliamonas visoje
savo skaistybėje nedėvėjo
kaip viena jų.
30. Jeigu Dievas taip
apvelka lauko žolę, kuri
šiandien yra, o rytoj meta-
ma į krosnį, kaip gi ne
daug labiau jus, mažati-
kiai?
31. Nebūkite tad susi-
rūpinę ir nesakykite: ką
valgysime, ką gersime, kuo
apsidengsime?
32. Nes visa to ieško pa-
gonai. Juk žino jūsų dan-
giškasis Tėvas, kad visa
to jūs reikalingi.
33. Bet ieškokite visų-
pirma jo karalystės ir tei-
sybės, ir visa tai bus jums
pridėta.
34. Taigi, nebūkite su-
sirūpinę rytojumi, nes ryt-
diena pati savimi rūpinsis.
Kiekvienai dienai užtekti-
nai jos vargo.

7. PERSKYRIMAS.

1. Neteiskite, kad ne-
būtumėte teisiami.
2. Nes kokiuo teismu
teisiate, tokiuo būsite tei-
siami ir kokiuo saiku sai-

kėjate, tokiuo bus jums at-
saikėta.
3. Kam gi tu matai kri-
slą savo brolio akyje, o rąs-
tą savo paties akyje tu ne-
pastebi?
4. Arba kaip gi tu saky-
si savo broliui: leisk, aš
išimsiu krislą iš tavo akies
ir štai, tavo akyje rąstas?
5. Veidmainy, išmesk
pirma rąstą iš savo akies, o
paskui tu matysi išimti
krislą iš tavo brolio akies.
6. Neduokite šventa šu-
nims ir nemeskite savo per-
lų ties kiaulėmis, kad kar-
tais jų nesumindžiotų sa-
vo kojomis ir atsigręžusios
jūsų nesudraskytų.
7. Prašykite ir bus jums
duota; ieškokite ir rasite;
belskite ir bus jums atida-
ryta,
8. Nes gauna kiekvie-
nas, kurs prašo, ir randa,
kurs ieško; beldžiančiam
bus atidaryta.
9. Argi yra jūsų tarpe
žmogus, kurs, jo sūnui
prašant duonos, paduos
jam akmenį?
10. Arba vėl, jei prašy-
tų žuvies, argi paduos jam
gyvatę?
11. Jei tad jūs, būdami
pikti, mokate duoti savo
vaikams gerų davinių,
kaip gi daug labiau jūsų
Tėvas, kursai danguje,
duos gėrybių tiems, kurie
jį prašo?

12. Taigi visa, ko jūs
norite, kad žmonės jums
darytų, taip ir jūs darykite
jiems, nes tai įstatymas ir
pranašai.
13. Įeikite pro angštus
vartus, nes erdvi vartai ir
platus kelias, kurs veda į
prapultį ir daug tų, kurie
juo eina;
14. Bet angšti vartai ir
siauras kelias, kurs veda
į gyvenimą, ir maža tų,
kurie jį randa.
15. Saugokitės netikrų
pranašų, kurie ateina pas
jus avių rūbuose, o viduje
yra plėšrieji vilkai.
16. Jūs pažinsite juos iš
jų vaisių. Argi vynuogės
renkamos nuo erškėčių
arba fygos nuo ūsnių?
17. Taip kiekvienas ge-
ras medis neša gerų vaisių,
o blogas medis neša blo-
gų vaisių.
18. Geras medis negali
nešti blogų vaisių, nė blo-
gas medis nešti gerų vaisių.
19. Kiekvienas medis,
kurs neneša gerų vaisių,
nukertamas ir įmetamas į
ugnį.
20. Taigi jūs pažinsite
juos iš jų vaisių.
21. Ne kiekvienas, kurs
man sako: Viešpatie, Vieš-
patie, įeis į dangaus kara-
lystę, bet tas, kurs daro
valią mano Tėvo danguje.
22. Daugelis man sakys
aną dieną: Viešpatie, Vieš-

patie, argi ne tavo vardu mes pranašavome ir ar ne tavo vardu išvarinėjome dvasias ir ar ne tavo vardu mes darėme daug stebuklingų žygių?

23. Tuomet aš jiems išpažinsiu: aš nėkuomet jūsų nepažinau; atstokite nuo manęs jūs, piktadariai!

24. Taigi kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius ir juos vykdo, bus prilygintas protingam vyrui, kurs pastatė savo namus ant uolos.

25. Lijo lietus, patvino upės, pūtė vėjai ir puolė tuos namus, bet jie nesugriuvo, nes turėjo pamatus ant uolos.

26. Ir kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius, bet jų nevykdo, bus prilygintas paikam vyrui, kurs pasistatė savo namus ant smilčių.

27. Lijo lietus, patvino upės, pūtė vėjai ir puolė tuos namus ir jie sugriuvo, ir jųjų griuvimas buvo didelis.

28. Ir kada Jėzus pabaigė šituos žodžius, atsitiko, kad minios stebėjosi jo mokslu,

29. Nes jis mokė juos kaip tas, kurs turi galios ir ne kaip jų Rašto žinovai.

8. PERSKYRIMAS.

1. Jam nužengus nuo kalno, paskui jį sekė didelės minios.

2. Štai, raupsuotas, priėjęs, parpuolė prieš jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, gali mane apvalyti.

3. Ištiesęs ranką, jis palietė jį ir tarė: noriu, būk apvalytas. Ir tuojau jo raupsai buvo nuvalyti.

4. Jėzus tarė jam: žiūrėk, kad niekam nesakytumei, bet eik, pasirodyk kunigui ir jiems paliudyti atnašauk aukos dovaną, kurią yra įsakęs Mozė.

5. Įeinant jam į Kapernaumą, prie jo prisiartino šimtininkas ir prašė jį,

6. Sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie paraliaus ištiktas ir baisiai kankinasi.

7. Jis sako jam: atėjęs, pagydysiu jį.

8. Bet šimtininkas, atsakydamas, tarė: Viešpatie aš nėsu pakankamai geras, kad įeitumei po mano stogu; bet tark tiktai žodį ir mano tarnas pasveiks.

9. Juk ir aš esu žmogus po valdžia, turiu po savim kareivių; ir aš sakau šitam: eik, ir jis eina; o kitam: ateik, ir jis ateina, ir savo tarnui: daryk tai, ir jis daro.

10. Išgirdęs tai, Jėzus
stebėjosi ir tarė tiems, ku-
rie sekė paskui jį: ištiesų
sakau jums: nė pas vieną
Izraėlyje aš nesutikau to-
kio tikėjimo.
11. Bet aš sakau jums:
daugelis ateis iš rytų ir va-
karų ir sėdės prie stalo su
Abraomu, Izaoku ir Jokū-
bu dangaus karalystėje.
12. O karalystės sūnūs
bus išmesti laukan į di-
džiąusią tamsybę; ten bus
verksmas ir dantų griežimas.
13. Jėzus tarė šimtinin-
kui: eik, teįvyksta tau, kaip
įtikėjai. Tarnas pagijo tą
pačią valandą.
14. Atėjęs į Petro na-
mus, jis pamatė jo uošvę
gulinčią ir drugio krečia-
mą.
15. Jis palietė jos ran-
ką ir drugys atstojo nuo
jos; ji atsikėlė ir tarnavo
jam.
16. O atėjus vakarui,
pas jį atgabeno daug ap-
sėstųjų, ir jis išvarė dva-
sias žodžiu ir pagydė vi-
sus ligonis, kad išsipildytų,
17. Kas pasakyta šiais
pranašo Jėzajo žodžiais:
jis ėmė ant savęs mūsų ne-
gales ir nešė mūsų ligas.
18. Matydamas aplink
save dideles minias, Jėzus
liepė irtis į aną krantą.
19. Ir priėjęs vienas
Rašto žinovas tarė jam:
Mokytojau, aš seksiu pas-
kui tave, kur tu tik eisi.
20. O Jėzus sako jam:
lapės turi urvus ir dan-
gaus paukščiai lizdus, bet
Žmogaus Sūnus neturi,
kur galvos priglausti.
21. Kitas jo mokytinių
tarė jam: Viešpatie, leisk
man pirma eiti ir palaidoti
mano tėvą.
22. Bet Jėzus jam sako:
sek paskui mane ir palik
mirusiems laidoti jų numi-
rėlius.
23. Jam įžengus į laivą,
paskui jį sekė jo mokyti-
niai.
24. Ir štai, jūroje paki-
lo didelė audra, kad laivas
buvo bangų dengiamas, o
jis miegojo.
25. Jie priėję pažadino
jį, kalbėdami: Viešpatie,
gelbėk, žūstame.
26. Jis sako jiems: ko-
dėl esate bailūs jūs, maža-
tikiai? Tada atsikėlęs, jis
sudraudė vėjus ir jūrą, ir
pasidarė didelė tyla.
27. O žmonės stebėjosi,
kalbėdami: kas šitas per
vienas, kad net vėjai ir jū-
ra jo klauso?
28. Ir jam atvykus į aną
krantą Gadarėnų žemėje,
jam priešais atbėgo iš ka-
pų du apsėsti, kurie buvo
labai pavojingi, taip kad
niekam negalima buvo
praeiti anuo keliu.

29. Ir štai jie ėmė rėkti,
sakydami: kas mums darbo su tavim, Jėzau, Dievo Sūnau? Ar tu čia atėjai pirm laiko mus kankinti?
30. O netoli jų buvo didelė kiaulių kaimenė ganykloje.
31. Dvasios meldė jį, sakydamos: jei tu mus išvarai, siųsk mus į kiaulių kaimenę.
32. Ir jis tarė joms: eikite. O jos, išėjusios, įėjo į kiaules; ir štai visa kaimenė nukrito nuo stataus kranto į jūrą ir žuvo vandenyse.
33. O piemenys pabėbėgo ir, atėję į miestą, pranešė visa ir tai, kas buvo atsitikę apsėstiems.
34. Ir štai visas miestas išėjo Jėzui priešais ir, pamatę jį, meldė pasitraukti iš jų ribų.

9. PERSKYRIMAS.

1. Ižengęs į laivą, jis persiirė atgal ir atvyko į savo miestą.
2. Ir štai atnešė pas jį paraliaus ištiktą, paguldytą ant neštuvų. Matydamas jų tikėjimą, Jėzus tarė paralitikui: būk ramus, sūnau, tavo nuodėmės atleistos.
3. Ir štai, kai kurie Rašto žinovai kalbėjo sau vieni: šis piktžodžiuoja.
4. Pamatęs jų mintis, Jėzus tarė: kam jūs mąstote pikta savo širdyse,
5. Nes kas lengviau? sakyti: tavo nuodėmės atleistos? ar sakyti: kelkis ir vaikščiok?
6. Bet kad jūs žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galios žemėje atleisti nuodėmes — tada jis sako paralitikui — kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus.
7. O jis, atsikėlęs, parėjo į savo namus.
8. Matydamos tai minios, bijojo ir garbino Dievą, kurs davė tokią galią žmonėms.
9. Eidamas iš ten, Jėzus pamatė žmogų, muitinėje sėdintį, vardu Matą, ir sako jam: sek paskui mane; ir tasai atsikėlė ir sekė paskui jį.
10. Ir atsitiko, kad jam už stalo sėdint namuose, štai daug muitininkų ir nuodėmininkų atėję sėdėjo su Jėzumi ir su jo mokytiniais.
11. Tai matydami parisėjai sakė jo mokytiniams: kam jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nuodėmininkais?
12. Išgirdęs tai, jis tarė: ne sveikieji reikalingi gydytojo, bet sergantieji.
13. Eikite ir mokykitės, ką tai reiškia: aš noriu pa-

sigailėjimo, o ne aukos, nes aš neatėjau teisiųjų šaukti, bet nuodėmininkų į atgailą.

14. Tada priėjo prie jo Jono mokytiniai ir sakė: kodėl mes ir parisėjai pasninkaujame, o tavo mokytiniai nepasninkauja?

15. Jėzus tarė jiems: argi gali vestuvininkai liūdėti, kolei su jais yra jaunikis? Bet ateis dienos, kada jaunikis bus nuo jų atimtas, ir tada jie pasninkaus.

16. Niekas nededa lopo iš naujo audeklo ant palaikio drabužio, nes jo lopinys atirtų nuo drabužio ir pasidarytų blogesnis plyšys.

17. Nepiliama naujo vyno į senus indus; kitaip indai plyšta, ir vynas išteka ir indai pagenda; bet naujas vynas piliamas į naujus indus, tai abudu išlieka sveiki.

18. Jam tatai kalbant jiems, štai vienas vyresnysis priėjęs parpuolė prieš jį kalbėdamas: mano duktė ką tik mirė; tačiau ateik, uždėk ant jos savo ranką, ir ji bus gyva.

19. Pasikėlęs Jėzus sekė paskui jį su savo mokytiniais.

20. Ir štai moteriškė, dvylika metų sirgusi kraujo plūdimu, priėjusi iš užpakalio, palietė jo apsiausto krašto,

21. Nes ji sau sakė: kad aš tik paliesiu jo apsiausto, pasveiksiu.

22. O Jėzus, atsigręžęs ir pamatęs ją, tarė: būk rami, dukter, tavo tikėjimas pagelbėjo tau. Ir moteriškė pasveiko aną valandą.

23. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir triukšmaujančią minią,

24. Jėzus sakė: pasitraukite šalin, nes mergaitė nenumirė, bet miega. O jie išjuokė jį.

25. Kada minia buvo išvaryta, jis įėjęs paėmė ją už rankos, ir mergaitė atsikėlė.

26. Šitas gandas pasklido po visą aną šalį.

27. Jėzui iš ten einant, paskui jį sekė du akli, šaukdami ir sakydami: pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau.

28. Įėjus jam į namus, aklieji prisiartino prie jo; Jėzus jiems sako: ar tikite, kad aš galiu daryti tai? Jie tarė jam: taip, Viešpatie.

29. Tada jis palietė jų akis, sakydamas: tebūna jums pagal jūsų tikėjimą!

30. Jų akys atsivėrė. Jėzus griežtai draudė juos, sakydamas: dabokite, niekas tenežino.

31. Bet jie, išėję, leido
gandą apie jį visoje anoje
šalyje.
32. Jiems išėjus, štai at-
vedė pas jį apsėstą nebylį.
33. Išvarius dvasią, ne-
bylys prabilo, o minios ste-
bėjosi, kalbėdamos: nė-
kuomet neatsitiko taip Iz-
raėlyje.
34. O parisėjai sakė: Jis
išvaro dvasias dvasių vy-
resniojo pagalba.
35. Jėzus apkeliavo vi-
sus miestus ir kaimus, mo-
kydamas jų sinagogose.
skelbdamas karalystės
Evangeliją ir gydydamas
visokias ligas ir visokias
negales.
36. O matydamas mi-
nias, jis jų gailėjosi, kad
buvo suvargintos kaip
avys, neturinčios piemens.
37. Tada jis sakė sa-
vo mokytiniams: piūtis,
tiesa, didelė, o darbininkų
maža.
38. Melskite tad piū-
ties Viešpatį, kad siųstų
darbininkų į savo piūtį.

10. PERSKYRIMAS.

1. Susišaukęs dvyliką
savo mokytinių, jis davė
jiems galią ant netyrių dva-
sių, kad jas išvarytų ir gy-
dytų visokią ligą ir viso-
kią negalę.
2. Dvylikos apaštalų
vardai yra šie: pirmasis Si-
monas, vadinamas Petru,
ir jo brolis Andriejus; Jo-
kūbas, Zebedėjaus sūnus,
ir jo brolis Jonas;
3. Pilypas ir Baltramie-
jus; Tomas ir Matas mui-
tininkas; Jokūbas, Alpė-
jaus sūnus, ir Tadas;
4. Simonas Kananietis
ir Judas Iskarijotas, kurs
jį ir išdavė.
5. Šituos dvyliką išsiun-
tė Jėzus, įgraudenęs jus
tais žodžiais: nenueikite į
pagonų kelią ir neįeikite į
samariečių miestus,
6. Bet velyk eikite pas
prapuolusias Izraėlio na-
mų avis.
7. O keliaudami skelb-
kite: dangaus karalystė
prisiartino.
8. Ligonis gydykite, nu-
mirusius prikelkite, raup-
suotus valykite, dvasias va-
rykite. Veltui gavote, vel-
tui duokite.
9. Neimkite nei aukso,
nei sidabro, nei pinigų sa-
vo juostose.
10. Nei keliui delmono,
nei dviejų sermėgų, nei
kurpių, nei lazdos, nes dar-
bininkas vertas savo val-
gio.
11. Jei įeisite į kurį
miestą ar kaimą, ištirkite,
kas jame vertas, ir tenai
pasilikite, kolei iškeliau-
site.

12. O įeidami į namus, pasveikinkite juos.

13. Ir jei namai verti, jūsų ramybė teateina ant jų; jei nebus verti, jūsų ramybė tesugrįžta pas jus.

14. Jei kas nors jūsų nepriimtų ir neklausytų jūsų žodžių, išeidami iš namų ar iš to miesto, nukratykite savo kojų dulkes.

15. Ištiesų sakau jums: lengviau bus teismo dieną sodomiečių ir gomoriečių šaliai, nekaip tam miestui.

16. Štai, aš siunčiu jus, kaip avis tarp vilkų; būkite tad gudrūs, kaip gyvatės ir neklastingi, kaip karveliai.

17. Bet saugokitės žmonių, nes jie paduos jus teismo taryboms ir plaks jus savo sinagogose.

18. Manęs dėliai jūs būsite nuvesti pas valdovus ir karalius, jiems ir pagonams liudykite.

19. Bet kada jie jus paduos, jūs nesirūpinkite, kaip ir ką kalbėsite, nes tą pačią valandą bus jums duota, ką turite kalbėti,

20. Nes ne jūs esate, kurie kalbate, bet jūsų Tėvo dvasia, kuri kalba jumyse.

21. Brolis brolį paduos mirti, o tėvas sūnų, ir vaikai sukils prieš gimdytojus ir juos nužudys.

22. Jūs būsite visų neapkenčiami mano vardo dėliai. Bet kas ištvers iki galui, bus išgelbėtas.

23. Kada jie persekios jus tame mieste, bėkite į kitą. Ištiesų sakau jums: jūs nebūsite pabaigę Izraėlio miestų, kol ateis Žmogaus Sūnus.

24. Mokytinis nestovi aukščiau už mokytoją, nė tarnas už savo viešpatį.

25. Užtenka mokytiniui, kad jis taptų kaip jo mokytojas, o tarnas, kaip jo viešpats. Jei jie namų šeimininką pavadino Belzebubu, kaip gi daug labiau jo namiškius?

26. Tad gi nebijokite jų, nes nieko nėra pridengta, kas nebus atidengta, nė kas paslėpta, kas nebus žinoma.

27. Ką aš jums sakau slaptoje, sakykite šviesoje, ir ką jūs girdite į ausį, skelbkite ant stogų.

28. Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, o sielos negali užmušti; daugiau bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną pražudyti pragare.

29. Argi ne du žvirbliai parduodami už centą, tačiau nė vienas jų nekrinta žemėn be jūsų Tėvo.

30. Net ir jūsų visi galvos plaukai suskaityti.

31. Todėl nebijokite, jūs vertesni už daugelį žvirblių.

32. Taigi, kas tik išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir aš išpažinsiu akivaizdoje savo Tėvo, kurs yra danguje.

33. Kas manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu akivaizdoje savo Tėvo, kursai yra danguje.

34. Nemanykite, kad aš atėjau ramybės atnešti žemėje; ne ramybės atnešti aš atėjau, bet kalaviją,

35. Nes aš atėjau sukelti žmogų prieš jo tėvą ir dukterį prieš jos motiną ir marčią prieš jos anytą;

36. Žmogaus priešai jo namiškiai.

37. Kas myli tėvą ar motiną labiau, nekaip mane, tas manęs nevertas; kas myli sūnų ar dukterį labiau, nekaip mane, tas manęs nevertas;

38. Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, tas manęs nevertas.

39. Kas laimi savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl manęs prapuldo savo gyvybę, ras ją.

40. Kas jus priima, mane priima, ir kas mane priima, priima tą, kurs mane siuntė.

41. Kas pranašą priima pranašo vardan, gaus pranašo atlyginimą.

42. Kas bus davęs vienam šitų mažųjų atsigerti tik taurę šalto vandens mokytinio vardan, — ištiesų sakau jums: tas nepraras savo atlyginimo.

11. PERSKYRIMAS.

1. Atsitiko, kad Jėzus, pabaigęs įsakymus dvylikai savo mokytinių, išėjo iš ten mokyti ir skelbti jų miestuose.

2. O Jonas kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du savo mokytinius ir tarė jam:

3. Ar tu esi tas, kurs turi ateiti, arba ar mes kito laukiame?

4. Jėzus atsakydamas tarė: jiems eikite ir praneškite Jonui, ką jūs girdite ir matote.

5. Aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi ir kurtieji girdi; numirėliai prikeliami, o varguoliams skelbiama Evangelija.

6. Palaimintas, kas nesipiktina manimi.

7. Bet jiems grįžtant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo supamos nendrės?

8. Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar minkštais dra-

bužiais apvilkto žmogaus? Štai, kurie minkštus rūbus dėvi, yra karalių rūmuose.

9. Bet ko gi išėjote? Ar pranašo pamatyti? Taip, sakau jums, ir dar daugiau kaip pranašo.

10. Jis yra tasai, apie kurį parašyta: štai aš siunčiu pirma tavęs savo angelą, kurs ties tavim taisys tavo kelią.

11. Ištiesų sakau jums: tarp gimusiųjų moterų nekilo didesnis už Joną Krikštytoją; bet mažiausis dangaus karalystėje didesnis už jį.

12. Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė kenčia prievartą ir smarkieji traukia ją sau,

13. Nes visi pranašai ir įstatymas pranašavo iki Jonui.

14. Ir jei jūs norite priimti: jis Elijas, kurs turi ateiti.

15. Kas turi ausis, teklauso.

16. Su kuo gi aš palyginsiu šitą kartą? Ji panaši į vaikus, sėdinčius prekyvietėse, kurie šaukdami kitiems

17. Sako: mes jums dūdavome vamzdžiais, o jūs nešokate; mes raudas giedojome, ir jūs nesusikrimtote.

18. Juk atėjo Jonas, kurs nei valgo nei geria, ir jie sako: jis dvasios apsėstas.

19. Atėjo Žmogaus Sūnus, kurs valgo ir geria, ir jie sako: štai žmogus rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nuodėmininkų draugas. Tačiau išmintis pateisinta jos darbų.

20. Tuomet jis ėmė išmetinėti miestams, kuriuose buvo daugiausia padaryta stebuklų, kad jie nedarė atgailos:

21. Vargas tau, Korazine, vargas tau, Betsaida, nes jei Tyre ir Sidone būtų įvykę stebuklai, kurie padaryta jumyse, seniai jie būtų darę atgailą maiše ir pelenuose.

22. Tačiau aš sakau jums: Tyrui ir Sidonui bus lengviau teismo dieną, nekaip jums.

23. Ir tu, Kapernaume, argi nebuvai išaukštintas iki dangaus? būsi nustumtas iki pragaro, nes jei Sodomoje būtų buvę padaryta stebuklai, kurie įvyko tavyje, ji būtų išlikusi iki šiai dienai.

24. Tačiau aš sakau jums: sodomiečių žemei bus lengviau teismo dieną, nekaip tau.

25. Anuo metu Jėzus atsiliepdamas tarė: aš dėkoju tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad pa-

slėpei tai nuo išmintingųjų ir protingųjų, o apreiškei tai vaikiškai neišlavintiems.

26. Taip, Tėve, nes taip tau patiko.

27. Visa man paduota mano Tėvo ir nė vienas nepažįsta Sūnaus, kaip tik Tėvas, nė niekas Tėvo nepažįsta, kaip tik Sūnus ir jei kam Sūnus nori apreikšti.

28. Eikite pas mane visi vargstantieji ir apsunkintieji, aš jus atgaivinsiu.

29. Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies; tai jūs rasite atilsio savo sieloms.

30. Nes mano jungas meilingas ir mano našta lengva.

12. PERSKYRIMAS.

1. Anuo metu Jėzus ėjo sabatoje per javus; jo mokytiniai buvo alkani, ir ėmė skintis varpas ir valgyti.

2. Tai matydami parisėjai tarė jam: štai tavo mokytiniai daro, ko nevalia daryti sabatoje.

3. Bet jis tarė jiems: ar jūs neskaitėte, ką padarė Dovidas, kada buvo alkanas jis pats ir kurie buvo su juo?

4. Kaip jis įėjo į Dievo namus ir valgė padėtinius kepalus, kurių valgyti buvo nevalia nei jam, nei buvusiems su juo, kaip tik vien kunigams?

5. Arba ar neskaitėte įstatyme, kad sabatomis kunigai šventovėje išniekina sabatą ir esti nekalti?

6. O aš jums sakau: čia kaž kas didesnio už šventovę.

7. Bet jei suprastumėte, kas tai yra: aš noriu gailestingumo, o ne aukos, jūs nebūtumėte pasmerkę nekaltų,

8. Nes Žmogaus Sūnus yra sabatos Viešpats.

9. Ir išėjęs iš ten, jis įėjo į jų sinagogą.

10. Ir štai čia žmogus su padžiūvusia ranka. Jie klausė jį, sakydami: ar leidžiama gydyti sabatomis? kad galėtų jį apkaltinti.

11. Bet jis tarė jiems: kuris jūsų yra toks žmogus, kurs turėtų vieną avį, jeigu ji sabatoje įkristų į duobę, neimtų jos ir neiškeltų?

12. Kaip tad žmogus praneša avį? Taip tad leidžiama sabatomis gera daryti.

13. Tada jis tarė žmogui: ištiesk savo ranką. Jis ištiesė ir ji pasidarė sveika kaip antra.

14. O išėję parisėjai tarėsi prieš jį, kaip jį pražudyti.

15. Bet Jėzus, žinodamas tai, pasišalino iš ten, ir daugelis sekė jį, o jis gydė juos visus.

16. Ir jis jiems uždraudė garsinti jį,

17. Kad išsipildytų, kas pranašo Jėzajo pasakyta šiais žodžiais:

18. Štai mano tarnas, kurį išsirinkau; mano numylėtasis, kuriuo pamėgo mano siela. Aš dėsiu ant jo mano dvasią, ir jis skelbs pagonams teismą.

19. Jis nesivaidys ir nerėkaus, ir niekas negirdės gatvėse jo balso.

20. Sukniūbusios nendrės jis nesulaužys ir neužgesys gruzdančio knato, kolei neatvės teisės iki nugalėjimo.

21. Ir jo vardu pasitikės pagonai.

22. Tada jam buvo atvestas vienas apsėstas, aklas ir nebylys; jis pagydė jį, taip kad jis kalbėjo ir matė.

23. Visos minios stebėjosi ir sakė: ar ne šitas Dovido Sūnus?

24. O išgirdę parisėjai tarė: jis išvaro dvasias ne kitaip, kaip tik Belzebubo, dvasių vyresniojo pagalba.

25. Bet jis, žinodamas jų mintis, jiems tarė: nyksta kiekviena karalystė, suskilusi savyje ir negalės išlikti nei vienas miestas ar namai, kurie suskilę savyje.

26. Ir jei šėtonas išvaro šėtoną, jis suskilęs savyje; kaip tad išliks jo karalystė?

27. O jei ir aš išvarau dvasias Belzebubo pagalba, kieno gi pagalba išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.

28. Bet jei aš Dievo dvasia išvarau dvasias, tai jau juk atėjo pas jus Dievo karalystė.

29. Arba kaip gali kas nors įeiti į stipruolio namus ir grobti jo rakandus, jei pirma nesurištų stipruolio, kad paskui galėtų jo namus išplėšti?

30. Kas ne su manim, tas prieš mane; ir kas su manim nerenka, tas išbarsto.

31. Todėl sakau jums: kiekviena nuodėmė ir piktžodžiavimas bus atleista žmonėms, bet piktžodžiavimas prieš Šventą Dvasią nebus atleistas.

32. Ir jei kas sakytų žodį prieš Žmogaus Sūnų — bus jam atleista; o kas kalba prieš Šventą Dvasią, tam nebus atleista nei šiame, nei būsimame pasaulyje.

33. Arba darykite medį gerą ir jo vaisių gerą, arba darykite medį blogą ir jo vaisių blogą; juk medis iš vaisiaus pažįstamas.

34. Gyvačių veisle, kaip jūs galite kalbėti gera, būdami pikti? Juk burna kalba iš širdies pilnumo.

35. Geras žmogus iš gero turto išima gera, o piktas žmogus iš pikto turto išima pikta.

36. Sakau jums: žmonės teismo dieną duos atskaitą iš kiekvieno nenaudingo žodžio, kurį jie kalba,

37. Nes iš tavo žodžių būsi išteisintas ir iš tavo žodžių būsi pasmerktas.

38. Tada kaikurie Rašto žinovai ir parisėjai atsiliepė, sakydami: Mokytojau, mes norime matyti iš tavęs ženklą.

39. O jis atsakydamas, tarė jiems: nelaba ir palaida giminė įsigeidusi ženklo, ir jai nebus duotas kitas ženklas, kaip tik pranašo Jonos ženklas,

40. Nes kaip Jona buvo banginio pilve tris dienas ir tris naktis, taip Žmogaus Sūnus bus žemės širdyje tris dienas ir tris naktis.

41. Ninivіečiai stovės teisme greta su šita gimine ir pasmerks ją, nes jie darė atgailą Jonos pamokslo dėliai, ir štai, čia daugiau, ne kaip Jona.

42. Pietų karalienė kelsis teisme greta su šita gimine ir pasmerks ją, kadangi ji atėjo nuo žemės pakraščių klausytis Saliamono išminties; štai čia daugiau, ne kaip Saliamonas.

43. Kada netyrioji dvasia išeina iš žmogaus, ji išvaikščioja sausas vietas, ieškodama atilsio, ir neranda.

44. Tuomet ji sako: grįšiu į savo namus, iš kur išėjau. Ir atėjus randa juos tuščius, iššluotus ir papuoštus.

45. Tada ji eina ir pasiima su savim septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios gyvena tenai; paskesnieji to žmogaus dalykai darosi blogesni už pirmuosius. Taip bus ir šitai nedorajai kartai.

46. Jam dar bekalbant minioms, štai jo motina ir broliai stovėjo lauke, norėdami kalbėtis su juo.

47. Kažin kas tarė jam: štai tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir ieško tavęs pasikalbėti.

48. Bet jis atsakydamas tam, kurs jam kalbėjo, tarė: kas mano motina ir kas mano broliai?

49. Ir ištiesęs savo ranką į savo mokytinius, sakė: štai mano motina ir mano broliai,

50. Nes kas tik daro valią mano Tėvo, kursai danguje, tas mano brolis ir sesuo ir motina.

13. PERSKYRIMAS.

1. Aną dieną Jėzus, išėjęs iš namų, atsisėdo prie jūros.
2. Ir susirinko pas jį didelės minios, taip kad jis įžengė į laivą ir atsisėdo, o visa minia stovėjo krante.
3. Ir jis daug kalbėjo jiems prilyginimais, sakydamas:
4. Štai sėjėjas išėjo sėti. Jam besėjant, viena dalis krito šalia kelio, ir paukščiai atlėkę sulesė ją.
5. O kita krito į uoluotą vietą, kur neturėjo daug žemės, ir tuojau išdygo, kadangi nebuvo giliai žemėje;
6. O užtekėjus saulei, nuvyto ir, neturėdama šaknies, sudžiuvo.
7. Kita vėl krito tarp erškėčių ir erškėčiai išaugo ir nusmelkė ją.
8. Kita krito į gerą žemę ir davė vaisių, viena šimteriopą, kita šešiasdešimteriopą, kita trisdešimteriopą.
9. Kas turi ausis klausyti, teklauso.
10. Ir prisiartinę mokytiniai tarė jam: kodėl tu jiems kalbi prilyginimais?
11. O jis atsakydamas tarė: todėl, kad jums duota pažinti dangaus karalystės paslaptys, o aniems neduota,
12. Nes kas turi, tam bus duota ir net gausiai duota; o kas neturi, iš to bus atimta ir tai, ką turi.
13. Todėl aš jiems kalbu prilyginimais, kadangi jie žiūrėdami nemato, ir klausydami negirdi ir nesupranta.
14. Ir išsipildo jiems Jėzajo pranašystė, kuri sako: girdėti jūs girdėsite ir nieko nesuprasite; ir žiūrėti jūs žiūrėsite ir nieko nematysite,
15. Nes šitos tautos širdis atbuko, ir jie sunkiai begirdėjo ausimis, ir jie užmerkė savo akis, kad kartais nepamatytų akimis, ir neišgirstų ausimis, ir nesuprastų širdimi, ir neatsiverstų ir aš juos pagydyčiau.
16. Palaimintos jūsų akys, kad mato, ir jūsų ausys, kad girdi,
17. Nes ištiesų sakau jums: daug pranašų ir teisiųjų geidė matyti, ką jūs matote, ir nematė, ir girdėti, ką jūs girdite, ir negirdėjo.
18. Taigi jūs pasiklausykite sėjėjo prilyginimo.

19. Kada kas nors girdi karalystės žodį ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas pasėta jo širdyje; tas yra tai, kas pasėta šalia kelio.

20. Kas pasėta uoluotoje vietoje yra tas, kurs girdi žodį ir tuojau su džiaugsmu jį priima;

21. Bet jis neturi šaknies savyje ir tėra laikinis; o kilus suspaudimui ir persekiojimui žodžio dėliai, jis tuojau piktinasi.

22. Kas pasėta tarp erškėčių, tai yra tas, kurs girdi žodį, o šio pasaulio rūpesnis ir turtų apgaulė nusmelkia žodį, ir jis darosi nevaisingas.

23. Kas pasėta į gerą žemę, tai tas, kurs girdi žodį ir supranta, kurs taipgi neša vaisių, ir duoda vienas šimteriopą, kitas šešiasdešimteriopą, kitas trisdešimteriopą.

24. Jis patiekė jiems kitą prilyginimą, sakydamas: dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo geros sėklos savo dirvoje.

25. Bet žmonėms miegant, atėjo jo priešas, įsėjo piktažolių tarp kviečių ir nuėjo.

26. O kada želmuo paaugo ir užmezgė vaisių, tada pasirodė ir piktažolės.

27. Šeimininko tarnai atėję, tarė jam: viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi ji turi piktažolių?

28. O jis jiems sakė: tai padarė žmogus priešas. O tarnai sako jam: ar nori, kad mes nuėję išrinktumėm jas?

29. Bet jis tarė: ne; kad kartais rinkdami piktažoles, neišrautumėt draug su jomis ir kviečių.

30. Leiskite abiem augti iki piūčiai ir piūties metu aš pasakysiu piovėjams: pirma išrinkite piktažoles ir suriškite jas į pėdelius sudeginti, o kviečius sukraukite į mano sandėlį.

31. Kitą prilyginimą jis patiekė jiems, sakydamas: dangaus karlystė panaši į garsvyčių grūdą, kurį ėmęs žmogus pasėjo savo dirvoje.

32. Tai, tiesa, mažiausias tarp visų sėklų, bet užaugęs jis didesnis už visas daržoves ir iš jo darosi medis, taip kad dangaus paukščiai atskrenda ir suka lizdus jo šakose.

33. Kitą prilyginimą jis pasakė jiems: dangaus karalystė panaši į raugą, kurį ėmus moteriškė įmaišė į tris saikus kvietinių miltų, iki visa perrūgo.

34. Visa tai Jėzus kalbėjo minioms prilyginimais, ir be prilyginimo jis jiems nieko nekalbėjo,

35. Kad būtų išpildyta, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: aš praversiu savo burną prilyginimuose, išpasakosiu, kas paslėpta nuo pat įkūrimo.

36. Tada paleidęs minias, jis atėjo į namus. Ir jo mokytiniai priėjo prie jo ir tarė: išaiškink mums dirvos piktažolių prilyginimą.

37. O jis atsakydamas tarė: kurs sėja gerą sėklą, yra Žmogaus Sūnus.

38. Dirva-pasaulis, gera sėkla, tai karalystės sūnūs, piktažolės piktenybės sūnūs.

39. O priešas, kurs jas pasėjo, yra velnias; piūtis—pasaulio pabaiga, piovėjai angelai.

40. Taigi, kaip surenkamos piktažolės ir sudeginamos ugnyje, taip bus pasaulio pabaigoje.

41. Žmogaus Sūnus siųs savo angelus ir jie surinks iš jo karalystės visus papiktinimus ir tuos, kurie daro piktus darbus

42. Ir įmes juos į ugnies krosnį, ten bus verksmas ir dantų griežimas.

43. Tada teisieji žibės, kaip saulė, savo Tėvo karalystėje. Kas turi ausis, teklausosi.

44. Dangaus karalystė panaši į turtą, paslėptą dirvoje, kurį radęs žmogus paslėpė, ir iš savo džiaugsmo eina ir parduoda visa, ką turi, ir perka tą dirvą.

45. Vėl dangaus karalystė panaši į pirklį urmininką, ieškantį gerų perlų.

46. Radęs vieną brangų perlą, nuėjęs pardavė visa, ką turėjo, ir nusipirko jį.

47. Vėl dangaus karalystė panaši į jūron išmestą tinklą ir užgriebusį visokios rūšies žuvų.

48. Kada jis buvo pilnas, jie ištraukę jį ant kranto ir atsisėdę, geras atrinko į indus, o supuvusias išmetė laukan.

49. Taip bus pasaulio pabaigoje; išeis angelai ir atskirs piktuosius iš teisiųjų tarpo.

50. Ir įmes juos į ugnies krosnį, ten bus verksmas ir dantų griežimas.

51. Ar supratote visa tai? Jie tarė jam: taip.

52. O jis tarė jiems: todėl kiekvienas Rašto žinovas, pamokytas Dievo karalystei, panašus į žmogų šeimininką, kurs iš savo turto išima nauja ir sena.

53. Ir atsitiko, kad Jėzus, pabaigęs visus tuos palyginimus, išėjo iš ten;

54. Ir atėjęs į savo tėviškę, jis mokė juos jų sinagogoje, taip kad jie išsigando ir sakė: iš kur šitam toki išmintis ir stebuklai?

55. Ar jis ne dailidės sūnus? Ar jo motina nevadinama Marija ir jo broliai Jokūbas ir Juozapas ir Simonas Judas?

56. Argi ir jo visos sesers ne pas mus? Iš kur gi jam visa tai?

57. Ir jie piktinosi juo. O Jėzus tarė jiems: pranašas neesti be pagarbos, nebent savo tėviškėje ir savo namuose.

58. Ir jų netikėjimo dėliai jis ten nedarė daug stebuklų.

14. PERSKYRIMAS.

1. Anuo metu tetrarkas Erodas išgirdo gandą apie Jėzų

2. Ir sakė savo tarnams: tai Jonas Krikštytojas; jis atsikėlė iš mirusiųjų, ir todėl jame veikia stebuklingos jėgos,

3. Nes Erodas buvo įsakęs suimti Joną, surišti ir įmesti į kalėjimą dėl Erodiados, savo brolio Pilypo moteries.

4. Jonas sakė jam: tau nepridera ją laikyti.

5. Ir norėdamas jį nužudyti, jis bijojo minios, nes jis laikė jį pranašu.

6. Erodo gimimo dieną Erodiados duktė šoko viduaslyje ir patiko Erodui,

7. Todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti, ko tik ji paprašys.

8. O ji savo motinos pryšakin pastūmėta tarė: duok man čia ant padėklo Jono Krikštytojo galvą!

9. Karalius nuliūdo, bet priesaikos ir svečių dėliai liepė duoti.

10. Pasiuntęs nukirsdino kalėjime Jonui galvą.

11. Jo galva buvo atnešta ant padėklo ir atiduota mergaitei, o ta nunešė ją savo motinai.

12. Ir atėję jo mokytiniai, paėmė lavoną ir jį palaidojo ir nuėję pranešė tai Jėzui.

13. Tai išgirdęs Jėzus pasitraukė iš ten laivu nuošaliai į tuščią vietą, o išgirdusios minios sekė paskui jį pėsčios iš miestų.

14. Išėjęs jis pamatė didžią minią, pasigailėjo jų ir pagydė jų ligonis.

15. O atėjus vakarui, jo mokytiniai priėjo prie jo ir sakė: vieta tuščia ir laikas jau buvo praėjęs; paleisk minias, kad nuėjusios į kaimus, nusipirktų sau maisto.

16. Bet Jėzus tarė jiems: nėra reikalo joms eiti; jūs duokite jiems valgyti.

17. O jie sako jam: mes čia nieko neturime, kaip tik penkis duonos kepalus ir dvi žuvis.

18. O jis tarė: atneškite čia man juos.

19. Ir liepęs miniai atsisėsti žolėje, jis paėmė penkis duonos kepalus ir dvi žuvis, pažvelgęs į dangų, laimino, laužė ir davė duoną mokytiniams, o mokytiniai minioms.

20. Ir visi valgė ir buvo pasotinti ir jie surinko trupinių likučius, dvyliką pilnų pintinių.

21. O valgiusiųjų buvo apie penkis tūkstančius vyrų, be moterų ir vaikų.

22. Ir tuojau jis paragino mokytinius lipti į laivą ir plaukti pirm jo į kitą krantą, iki jis atleis minias.

23. Paleidęs minias, jis vienas užžengė ant kalno melstis. Atėjus vakarui, jis buvo ten vienas.

24. O laivas jau buvo jūros viduryje bangų mėtomas, nes buvo priešingas vėjas.

25. O ketvirtoje nakties sargyboje jis atėjo pas juos vaikščiodamas jūra.

26. Pamatę jį vaikčiojantį jūra, mokytiniai nusigando ir sakė: tai šmėkla, ir iš baimės rėkė.

27. Bet Jėzus tuojau juos užkalbino, sakydamas: nusiraminkite, tai aš; nebijokite.

28. Prabildamas Petras tarė jam: Viešpatie, jei tai tu, liepk man eiti pas tave vandenimis.

29. O jis tarė: eik. Petras išlipo iš laivo, ir vaikščiojo vandenimis ir atėjo pas Jėzų.

30. Tik pamatęs vėją, nusigando ir pradėjęs skęsti, rėkė, sakydamas: Viešpatie, gelbėk mane.

31. Bet Jėzus, tuojau ištiesęs ranką, nutvėrė jį ir tarė jam: mažatiki, kam abejojai?

32. Ir jiems įžengus į laivą, vėjas liovėsi.

33. O buvusieji laive parpuolė prieš jį, sakydami: tikrai tu esi Dievo Sūnus.

34. Persiyrę, jie atvyko į Genezareto žemę.

35. Pažinę jį, tos vietos žmonės siuntė į visą aną apylinkę ir atgabeno pas jį visus sergančius,

36. Ir meldė jį leisti jiems paliesti tik jo drabužio krašto. Ir kurie palietė, pasveiko.

15. PERSKYRIMAS.

1. Tuomet ateina pas Jėzų parisėjai ir Rašto žinovai iš Jeruzalės ir sako:

2. Kodėl tavo mokytiniai peržengia vyresniųjų padavimą? Nes jie nesimazgoja rankų, kada valgo duoną.

3. O jis, atsakydamas, tarė jiems: kodėl ir jūs

peržengiate Dievo įsakymą savo padavimo dėliai? Juk Dievas pasakė:

4. Gerbk tėvą ir motiną ir: kas keikia tėvą ar motiną, mirte tenumiršta.

5. O jūs sakote: jei kas nors tartų tėvui ar motinai: aukos dovana yra, kuria tu iš manęs naudojies, tas galės negerbti savo tėvo ar savo motinos.

6. Taip jūs nieku pavertėte Dievo Žodį savo padavimo dėliai.

7. Veidmainiai, gerai apie jus pranašavo Jėzajas, kalbėdamas:

8. Šita tauta gerbia mane lūpomis, bet jų širdys toli nuo manęs.

9. Veltui gi jie garbina mane, mokydami mokslų, kurie tėra žmonių įsakymai.

10. Ir susišaukęs minias jis tarė jiems: klausykite ir supraskite:

11. Ne kas įeina į burną, suteršia žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai suteršia žmogų.

12. Tada priėję mokytiniai sako jam: ar žinai, kad parisėjai, išgirdę tą žodį, pasipiktino?

13. Bet jis atsakydamas tarė: išrautas bus kiekvienas augalas, kurio nepasodino mano dangiškasis Tėvas.

14. Palikite juos, jie akli aklų vadovai; jei aklas veda aklą, abu įpuls į duobę.

15. Atsiliepdamas Petras tarė jam: išaiškink mums prilyginimą.

16. O jis tarė: ar dar ir jūs be išmanymo?

17. Ar nesuprantate, kad visa, kas įeina į burną, nueina į pilvą ir išmetama išvietėn.

18. O kas išeina iš burnos, eina iš širdies, ir tai suteršia žmogų,

19. Nes iš širdies išeina piktos mintys, žmogžudystės, svetimavimai, paleistuvystės, vagystės, neteisingi liudijimai, piktžodžiavimai.

20. Tie tai yra dalykai, kurie suteršia žmogų, o valgyti nemazgotomis rankomis nesuteršia žmogaus.

21. Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tyro ir Sidono ribas.

22. Ir štai moteriškė kananietė, išėjus iš anų sričių, šaukė sakydama: pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau. Mano duktė skaudžiai dvasios kankinama.

23. Bet jis neatsakė jai nė žodžio. O jo mokytiniai prisiartinę prašė jį, sakydami: atleisk ją, nes ji šaukia paskui mus.

24. O jis atsakydamas
tarė: aš esu siųstas tik pas
pražuvusias Izraėlio namų
avis.
25. Bet ji priėjus, atsi-
klaupė prieš jį, sakyda-
ma: Viešpatie, padėk man.
26. O jis atsakydamas
tarė: nedera imti vaikų
duona ir mesti šunyčiams.
27. Taip, Viešpatie, bet
juk ir šunyčiai ėda trupi-
nius, kurie krinta nuo jų
viešpačių stalo.
28. Tada Jėzus, atsaky-
damas, tarė jai: o, mote-
riške, tavo tikėjimas dide-
lis. Tebūna tau, kaip tu
nori. Ir jos duktė pasvei-
ko nuo tos valandos.
29. Iš ten išėjęs, Jėzus
atėjo pas Galilėjos jūrą ir,
užžengęs ant kalno, tenai
atsisėdo.
30. Atėjo pas jį didelės
minios, atsigabenusios su
savim raišų, luošų, aklų,
nebylių ir daug kitų ir jie
paliko juos prie jo kojų; o
jis gydė juos.
31. Taip kad minios ste-
bėjosi, matydamos neby-
lius kalbančius, luošus svei-
kus, ir raišus vaikščiojan-
čius, ir aklus reginčius; jos
garbino Izraėlio Dievą.
32. O Jėzus, susišaukęs
savo mokytinius, tarė:
gaila man minios, nes jau
tris dienas pasilieka su ma-
nim ir neturi ko valgyti.
Aš nenoriu jų paleisti ne-
valgiusių, kad kartais ne-
susilptų kelyje.
33. Ir mokytiniai tarė
jam: iš kurgi mes imsime
dykumoje tiek daug duo-
nos tokiai didelei miniai
pasotinti?
34. Jėzus jiems tarė:
kiek turite duonos? O jie
atsakė: septynis kepalus ir
keletą žuvelių.
35. Ir liepęs miniai at-
sisėsti žemėje.
36. Jis ėmė septynis
duonos kepalus ir žuvis, ir
padėkojęs laužė ir davė
mokytiniams, o mokyti-
niai minioms,
37. Visi valgė ir buvo
pasotinti, ir trupinių liku-
čių jie surinko septynias
pilnas pintines.
38. O valgiusiųjų buvo
keturi tūkstančiai vyrų, be-
moterų ir vaikų.
39. Ir paleidęs minias,
jis įlipo į laivą ir atvyko į
Magadano sritis.

16. PERSKYRIMAS.

1. Tada prie jo priėję
parisėjai ir sadukėjai, gun-
dydami, prašė jį parodyti
jiems ženklą iš dangaus.
2. Bet jis atsakydamas
tarė jiems: vakarui atėjus,
jūs sakote: bus giedra nes,
dangus raudonas.
3. Ir rytmetį: šiandien
bus audra, nes dangus
rausta besiniaukdamas.

Dangaus išvaizdą jūs mokate išskirti, o laikų ženklų negalite suprasti!
4. Pikta ir svetimaujanti giminė geidžia ženklo, ir jai nebus duota kito ženklo, kaip tik pranašo Jonos ženklas. Juos palikęs, jis nuėjo šalin.
5. Vykdami į anapus ežero, mokytiniai užmiršo pasiimti duonos.
6. Jėzus tarė jiems: dabokite ir saugokitės parisėjų ir sadukėjų raugo.
7. O jie manė savyje ir kalbėjo: tai dėlto, kad mes nepasiėmėm duonos.
8. Tai supratęs, Jėzus tarė: mažatikiai, ką jūs manote sau, kad neturite duonos?
9. Argi jūs dar vis neišmanote ir ar jūs neatsimenate penkių duonos kepalų penkiems tūkstančiams, ir kiek pririnkote pintinių?
10. Ir septynių duonos kepalų keturiems tūksatnčiams, ir kiek pintinių pririnkote?
11. Kaip gi tad neišmanote, kad ne apie duoną aš jums kalbėjau: saugokitės parisėjų ir sadukėjų raugo.
12. Tada jie suprato, kad jis sakė saugotis ne duonos raugo, bet parisėjų ir sadukėjų mokslo.
13. O atvykęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jėzus klausė savo mokytinius, tardamas: ką žmonės sako esant Žmogaus Sūnų?
14. Jie atsakė: vieni — kad esi Jonas Krikštytojas, o kiti — kad Elijas, kiti vėl — kad Jeremijas ar vienas pranašų.
15. Jis klausė juos: o jūs ką sakote mane esant?
16. Atsakydamas Simonas Petras tarė: tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus.
17. O atsakydamas Jėzus tarė: palaimintas esi, Simonai Barjona, nes kūnas ir kraujas tai tau neapreiškė, bet mano Tėvas, kursai danguje.
18. Ir aš tau sakau: tu esi Petras ir ant šitos uolos aš pastatysiu savo bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės.
19. Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus, ir ką tu suriši žemėje, bus surišta danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta danguje.
20. Tada jis uždraudė mokytiniams kam nors sakyti, kad jis Kristus.
21. Nuo to laiko Jėzus pradėjo aiškinti savo mokytiniams, kad jam reikia eiti į Jeruzalę, daug kentėti nuo vyresniųjų, Rašto žinovų ir vyriausiųjų kunigų, būti užmuštam ir trečioje dienoje prisikelti.

22. Ėmęs jį Petras pradėjo barti, sakydamas: Dievas teesie tau maloningas, Viešpatie; tai tau niekuomet neatsitiks.

23. Bet jis atsigręžęs tarė Petrui: atstok nuo manęs, šėtone; tu esi man papiktinimas, kadangi tu mąstai ne tai, kas Dievo, bet žmonių.

24. Tada Jėzus tarė savo mokytiniams: jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, teima savo kryžių ir teseka paskui mane,

25. Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją; o jei kas prapuldytų savo gyvybę dėl manęs, atras ją.

26. Juk kiek naudos būtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o prarastų savo sielą? Arba ką žmogus duos mainais už savo sielą?

27. Juk Žmogaus Sūnus ateis savo Tėvo garbėje su savo angelais, ir tada jis atlygins kiekvienam pagal jo veiklą.

28. Ištiesų sakau jums: yra kaikurie čia stovinčiųjų, kurie neragaus mirties, kolei išvys Žmogaus Sūnų ateinantį savo viešpatystėje.

17. PERSKYRIMAS.

1. Po šešių dienų Jėzus pasiėmė su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno.

2. Ir jis persiskaidrino jų akivaizdoje: jo veidas žibėjo, kaip saulė, o jo drabužiai pasidarė balti kaip šviesa.

3. Ir štai pasirodė jiems Mozė ir Elijas, kurie kalbėjo su juo.

4. Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: Viešpatie, mums gera čia būti; jei nori, padarysiu čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.

5. Dar jam tebekalbant štai šviesus debesis apdengė juos šešėliu, ir balsas iš debesies kalbėjo: šitas yra mano numylėtas sūnus, kuriuo aš pamėgau; jo klausykite.

6. Išgirdę tai mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo.

7. Jėzus priėjo ir, palietęs juos, tarė: kelkitės ir nebijokite.

8. O pakėlę savo akis, jie nieko nebematė, kaip tik vieną Jėzų.

9. Nužengiant jiems nuo kalno, Jėzus įsakė jiems, tardamas: niekam nesakykite regėjimo, iki Žmo-

gaus Sūnus prisikels iš mirusiųjų.

10. Ir mokytiniai paklausė jį, tardami: ką tad Rašto žinovai sako, kad pirma turi ateiti Elijas?

11. O jis, atsakydamas, tarė: Elijas, tiesa, ateis ir visa atstatys.

12. Bet aš sakau jums: Elijas jau atėjo ir jie jo nepažino, bet padarė su juo, ką norėjo. Taip ir Žmogaus Sūnus turės kentėti nuo jų.

13. Tada mokytiniai suprato, kad jis jiems kalbėjo apie Joną Krikštytoją.

14. Ir jiems atėjus pas minią, prie jo priėjo žmogus ir parpuolęs ties juo ant kelių tarė:

15. Viešpatie, pasigailėk mano sūnaus, nes jis serga mėnesienos liga ir didžiai kankinasi: jis dažnai įkrenta į ugnį ir dažnai į vandenį;

16. Aš atvedžiau jį pas tavo mokytinius ir jie negalėjo jo pagydyti.

17. O Jėzus atsakydamas tarė: o, netikinti ir pakrikusi gimine, iki kolei aš būsiu su jumis, iki kolei jus kęsiu? Atveskite jį man čia.

18. Ir Jėzus sudraudė jį ir dvasia išėjo iš jo; vaikas pasveiko nuo anos valandos.

19. Paskui mokytiniai nuošaliai priėję pas Jėzų tarė: kodėl mes negalėjome jos išvaryti?

20. O jis sako jiems: jūsų mažtikėjimo dėliai, nes ištiesų sakau jums, jei turėtumėte tikėjimą, kaip garsvyčių grūdą, jūs sakysite šitam kalnui: persikelk iš čia į tenai, ir jis persikels ir jums nebus nieko negalima.

21. O šita veislė kitaip neišeina, kaip tik per maldą ir pasninką.

22. Bebūnant jiems išvien Galilėjoje, Jėzus jiems tarė: Žmogaus Sūnus bus paduotas į žmonių rankas.

23. Ir jie užmuš jį, ir trečią dieną jis atsikels. Ir jie labai nuliūdo.

24. Jiems atėjus į Kapernaumą, priėjo prie Petro mokesnių rinkėjai ir sakė: ar jūsų Mokytojas ne moka mokesnių?

25. Jis sako: taip. Ir jam įėjus į namus, Jėzus pirmas užkalbino jį, sakydamas: kaip tau rodos, Simonai? Iš ko žemės karaliai ima muitą ar mokesčius? Iš savųjų ar svetimųjų?

26. Jam atsakius: iš svetimųjų, Jėzus tarė jam: tad savieji laisvi.

27. Bet kad mes jų nepiktintumėm, nuėjęs pas jūrą, įmesk meškerę ir imk

pirmą pagautą žuvį ir, atvėręs jos nasrus, rasi pinigą; ėmęs jį, duok jiems už mane ir save.

18. PERSKYRIMAS.

1. Aną valandą mokytiniai priėjo prie Jėzaus, sakydami: kas gi tad bus didžiausis dangaus karalystėje?
2. Ir pasišaukęs kūdikį, jis pastatė jį į jų tarpą
3. Ir tarė: ištiesų sakau jums, jei jūs nesugrįšite ir nepasidarysite kaip kūdikiai, nėkuomet neįeisite į dangaus karalystę.
4. Taigi kas pasižemina kaip šitas kūdikis, tas didžiausis dangaus karalystėje.
5. Ir kas tik priima vieną tokį kūdikį mano vardu, tas mane priima.
6. O kas papiktina vieną tokių mažulėlių, tikinčių mane, tam būtų naudinga kad girnų akmuo jam būtų pakabintas ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje.
7. Vargas pasauliui dėl papiktinimų, nes reikia pastariesiems ateiti — tačiau vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina.
8. Jei tavo ranka ar koja tave piktina, nukirsk ją ir mesk šalin nuo savęs; geriau tau įeiti į gyvenimą luošam, ne kaip turint abi rankas ar abi kojas būti įmestam į amžinąją ugnį.
9. Ir jei tavo akis tave piktina, išlupk ją ir mesk šalin nuo savęs; tau geriau vienakiui įeiti į gyvenimą, ne kaip turint abi akis būti įmestam į ugnies pragarą.
10. Dabokite, kad nepaniekintumėte nė vieno šitų mažulėlių, nes sakau jums: jų angelai danguje nuolatai mato veidą mano Tėvo, kursai danguje.
11. Juk Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas pražuvo.
12. Kaip jums rodos? Jei koks žmogus turėtų šimtą avių ir viena jų paklystų, ar jis nepaliks devyniosdešimt devynių kalnuose ir nuėjęs neieškotų paklydusios?
13. Ir jei pavyktų ją rasti, ištiesų sakau jums, jisai džiaugiasi dėl jos labiau, ne kaip dėl devyniosdešimt devynių, kurios nebuvo paklydusios.
14. Taip pat pas dangiškąjį Tėvą nėra noro, kad pražūtų vienas šitų mažulėlių.
15. Jei tavo brolis nusidėtų, eik ir graudenk jį tarp savęs ir jo vieno. Jei jis tavęs paklausys, tu laimėjai savo brolį.

16. Bet jei jis nepaklausytų tavęs, imk su savim dar vieną ar du, kad kiekvienas įvykis būtų nustatytas dviejų ar trijų liudytojų pasakymu.

17. Jeigu jis jų nepaklausytų, pasakyk susirinkimui; jei jis nepaklausytų susirinkimo, tebūna jis tau kaip pagonas ir muitininkas.

18. Ištiesų sakau jums: ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta danguje.

19. Aš dar vėl jums sakau: jei du jūsų susitars ant žemės dėl bet kokio reikalo, kurio jei prašytų, bus jiems padaryta mano Tėvo, kursai danguje.

20. Kur du ar trys yra susirinkę mano vardan, ten aš esu jų tarpe.

21. Paskui priėjęs Petras tarė jam: Viešpatie, kaip dažnai mano brolis gali man nusidėti ir aš turiu jam atleisti? Ar iki septynių kartų?

22. Jėzus tarė jam: sakau tau: ne iki septynių, bet iki septyniasdešimt kartų septynių kartų.

23. Todėl dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs norėjo daryti apyskaitą su savo tarnais.

24. Jam pradėjus daryti apyskaitą, buvo jam atvestas vienas, kurs buvo jam skolingas dešimtį tūkstančių talentų.

25. O kadangi tas neturėjo, kuo sumokėti, viešpats įsakė parduoti jį, jo moterį, vaikus ir visa, ką turėjo, ir užmokėti.

26. Tarnas parpuolęs ant kelių, meldė jį, sakydamas: turėk kantrybės man ir aš visa tau užmokėsiu.

27. Pasigailėjęs to tarno, viešpats paleido jį ir skolą jam dovanojo.

28. Bet išėjęs tasai tarnas pasitiko vieną savo draugtarnių, kurs buvo jam skolingas šimtą centų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas, atiduok, ką esi skolingas.

29. Parpuolęs jo draugtarnis meldė jį, sakydamas: turėk kantrybės man, ir aš visa tau užmokėsiu.

30. O jis nenorėjo, bet nuėjo ir įmesdino jį į kalėjimą, iki užmokės skolą.

31. Matydami tatai jo bendratarniai labai nuliūdo ir atėję papasakojo savo viešpačiui visa, kas atsitiko.

32. Tuomet jo viešpats pasišaukęs jį, tarė jam: piktasis tarne, aš tau dovanojau visą tą skolą, kadangi mane prašei;

33. Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugtarnio, kaip ir aš tavęs pasigailėjau?

34. Ir užsirūstinęs jo viešpats padavė jį kankintojams, iki užmokės jam visą skolą.

35. Taip ir mano dangiškasis Tėvas jums padarys, jei kiekvienas nuo širdies neatleisite savo broliui jų nusidėjimų.

19. PERSKYRIMAS.

1. Ir atsitiko, kad Jėzus pabaigęs šitas kalbas, iškeliavo iš Galilėjos ir atėjo į Judėjos sritis anapus Jordano.

2. Ir sekė paskui jį didelės minios ir jis juos gydė tenai.

3. Prisiartino prie jo parisėjai jo gundyti ir sakė: ar dera žmogui paleisti savo moterį dėl bet kokios priežasties?

4. Atsakydamas jis tarė: ar neskaitėte, kad Kūrėjas juos nuo pradžios padarė kaip vyrą ir moterį ir tarė:

5. Todėl žmogus paliks tėvą ir motiną ir laikysis savo moteries, ir du bus vienas kūnas.

6. Taip kad jie daugiau nebe du, bet vienas kūnas. Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria.

7. Jie tarė jam: tai kodėl gi Mozė liepė duoti persiskyrimo raštą ir paleisti?

8. Jis jiems sako: Mozė leido jums paleisti savo moteris dėl jūsų širdies kietumo; o pradžioje taip nebuvo.

9. Bet aš sakau jums: kas paleidžia savo moterį, jei nebent paleistuvystės dėliai, ir kitą veda, svetimauja.

10. Mokytiniai tarė jam: jei toks vyro santykis su moterimi, tai negera vesti.

11. O jis tarė jiems: ne visi išmano tą žodį, bet tie, kuriems duota.

12. Juk yra skapų, kurie tokie yra gimę iš motinos isčiaus, ir yra skapų, kurie patys save skapavo dangaus karalystės dėliai. Kas gali išmanyti, teišmano.

13. Paskui buvo atvesta pas jį kūdikiai, kad uždėtų ant jų rankas ir pasimelstų. Bet mokytiniai juos barė.

14. O Jėzus tarė: leiskite kūdikėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas mane, nes tokių dangaus karalystė.

15. Dėjęs ant jų rankas, jis išvyko iš ten.

16. Ir štai vienas priėjęs tarė jam: Mokytojau, ką

gera aš galiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą.

17. O jis tarė jam: kam mane klausi apie tai, kas gera? Vienas tėra geras (Dievas). Jeigu nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų.

18. Tas jį klausia: kurių? Jėzus atsakė: nežudysi, nesvetimausi, nevogsi, neliudysi neteisiai,

19. Gerbsi tėvą ir motiną, ir mylėsi savo artimą, kaip pats save.

20. Jaunikaitis sako jam: visa tai laikiau (nuo pat jaunystės); ko dar man trūksta?

21. Tarė jam Jėzus: jei nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą danguje, o paskui ateik ir sek mane.

22. Išgirdęs tą žodį, jaunikaitis nuėjo nuliūdęs, nes turėjo didelius turtus.

23. Jėzus tarė savo mokytiniams: ištiesų sakau jums, turtingam sunku įeiti į dangaus karalystę.

24. Ir vėl sakau jums: lengviau kupriui pralįsti pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo karalystę.

25. Tai išgirdę mokytiniai labai nusigando ir tarė: tai kas gi begali būti išgelbėtas?

26. Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė jiems: pas žmones tai negalima, o pas Dievą visa galima.

27. Tada atsiliepdamas Petras tarė jam: štai mes visa palikome ir sekėm paskui tave. Kas bus mums?

28. O Jėzus tarė jiems: Ištiesų sakau jums: jūs, kurie sekėte paskui mane, atgimime, kada Žmogaus Sūnus sėdės savo garbės soste, taipogi sėdėsite dvylikoje sostų ir teisite dvyliką Izraėlio giminių.

29. Ir kiekvienas, kurs paliko namus, ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar vaikus, ar laukus mano vardo dėliai, gaus daugiariopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.

30. Daug pirmųjų bus paskutiniai ir paskutiniųjų pirmieji.

20. PERSKYRIMAS.

1. Dangaus karalystė panaši į žmogų šeimininką, kurs tuojau anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo vynuogynui.

2. Susiderėjęs su darbininkais po centą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną.

3. Ir išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus stovinčius be darbo prekyvietėje.

4. Ir jiems tarė: eikite ir
jūs į vynuogyną, ir kas bus
teisinga, aš duosiu jums.
5. Jie nuėjo. Vėl išėjęs
apie šeštą ir apie devintą
valandą jis taip pat padarė,
6. Apie vienuoliktą valandą išėjęs, jis rado kitus stovinčius ir tarė jiems: ko čia stovite visą dieną be darbo?
7. Jie sako jam: niekas mūsų nepasamdė. Jis sako jiems: eikite ir jūs į vynuogyną.
8. O atėjus vakarui, vynuogyno viešpats tarė savo užveizdui: pašauk darbininkus ir atiduok užmokesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų.
9. Atėjusieji apie vienuoliktą valandą gavo po centą.
10. Ir atėję pirmieji manė daugiau gausią, bet ir jie gavo po centą.
11. Imdami jie murmėjo prieš šeimininką,
12. Sakydami: šitie paskutinieji vieną valandą tedirbo, ir tu padarei juos lygius mums, kurie nešėme dienos sunkumą ir kaitrą.
13. Bet jis atsakydamas vienam jų, tarė: drauge, aš tau nedarau skriaudos; argi ne už centą susiderėjai su manim?
14. Imk, kas tavo, ir eik.
o aš noriu ir šitam, paskutiniamjam duoti, kiek
ir tau.
15. Arba ar man nevalia daryti su savo manta, ką noriu? Arba ar tavo akis pikta, kadangi aš geras?
16. Taip paskutinieji bus pirmi ir pirmieji paskutiniai, nes daug pašauktų, o maža išrinktų.
17. Eidamas į Jeruzalę, Jėzus ėmė skyrium dvylika mokytinių ir kelyje tarė jiems:
18. Štai mes žengiame aukštyn į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiems kunigams ir Rašto žinovams ir jie pasmerks jį mirti,
19. Ir paduos jį pagonams tyčiotis, plakti ir nukryžiuoti; o trečioje dienoje jis bus prikeltas.
20. Po to prie jo prisiartino Zebedėjaus sūnų motina draug su savo sūnumis ir parpuolusi ko tai prašė iš jo.
21. Jis tarė jai: ko nori? Ji sako jam: tark, kad šituodu mano sūnūs tavo karalystėje sėdėtų vienas tavo dešinėje, o kitas tavo kairėje.
22. O Jėzus atsakydamas tarė: nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš esu pasiryžęs gerti ir krikštydintis krikštu, kuriuo aš krikšty-

siuos? Jie sako jam: galime.

23. Jis jiems tarė: mano taurę, tiesa, jūs gersite ir mano krikštu jūs būsite krikštyti, o sėdėti mano dešinėje ir kairėje ne mano dalykas duoti, bet teks tiems, kuriems mano Tėvo prirengta.

24. Išgirdę dešimtis, užsirūstino ant tų dviejų brolių.

25. O Jėzus, pasišaukęs juos, tarė: jūs žinote, kad tautų valdovai jas pavergia ir didžiūnai jas išnaudoja.

26. Ne taip bus tarp jūsų; bet kas tik tarp jūsų nori būti didelis, tebūna jūsų tarnas,

27. O kas tarp jūsų nori būti pirmas, tebūnie jūsų bernas.

28. Kaip ir Žmogaus Sūnus neatėjo, kad jam tarnautų, bet kad jis tarnautų ir atiduotų savo gyvybę, kaip išpirkimą už daugelį.

29. Jiems iškeliaujant iš Jerikos, paskui jį sekė didelė minia.

30. Ir štai du akli, sėdėdami prie kelio ir išgirdę, kad praeina Jėzus, šaukė, sakydami: Viešpatie, Dovido Sūnau, pasigailėk mūsų.

31. Minia draudė juos, kad tylėtų. O jie juo labiau šaukė, sakydami: Viešpatie, Dovido Sūnau, pasigailėk mūsų.

32. Sustojęs Jėzus pašaukė juos ir tarė: ko norite, kad jums padaryčiau?

33. Jie sako jam: Viešpatie, kad atsivertų mūsų akys.

34. Pasigailėjęs Jėzus palietė jų akis; ir jie tuojau praregėjo ir sekė paskui jį.

21. PERSKYRIMAS.

1. Ir kada jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betpagę, prie Alyvų kalno, tada Jėzus siuntė du mokytinius,

2. Sakydamas jiems: eikite į kaimą jums priešais ir tuojau rasite pririštą asilę ir su ja asilaitį; atrišę, atveskite man.

3. Ir jei kas jums ką tartų, sakykite, kad Viešpats reikalingas jų, ir tuojau paleis juos.

4. O tai atsitiko, kad išsipildytų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais:

5. Sakykite Cijono dukteriai: štai, tavo karalius tau ateina romus, užsėdęs ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio.

6. Mokytiniai nuėjo ir padarę, kaip Jėzus buvo jiems liepęs,

7. Atvedė asilę ir asilaitį ir uždėjo ant jų savo rūbus ir užsodino jį ant jų.

8. Labai didelė minia
tiesė savo rūbus ant kelio,
o kiti kirto šakas nuo me-
džių ir klojo ant kelio.
9. O ėjusios priešakyje
ir paskui sekusios minios
šaukė sakydamos: Osanna,
Dovido Sūnui! Palaimin-
tas, kur ateina Viešpaties
vardu. Osanna aukštybėse.
10. Ir jam įėjus į Jeru-
zalę sujudo visas miestas,
sakydamas: kas tasai?
11. Minios sakė: tai
pranašas Jėzus iš Nazarė-
to Galilėjoje.
12. Ir Jėzus įėjo į šven-
tovę ir išvarė visus par-
duodančius ir perkančius
šventovėje, ir išvartė pi-
nigų maininininkų stalus, ir
karvelių pardavėjų krases,
13. Ir sako jiems: para-
šyta: mano namai bus pa-
vadinti maldos namais, o
jūs padarėte iš jų galvažu-
džių lindynę.
14. Prisiartino prie jo
akli ir raiši šventovėje ir
jis išgydė juos.
15. Vyriausieji kunigai
ir Rašto žinovai, matyda-
mi stebuklus, kuriuos jis
padarė, ir vaikus, šaukian-
čius šventovėje ir sakan-
čius: Osanna Dovido Sū-
nui, užsirūstino.
16. Ir tarė jam: ar girdi,
ką tie sako? O Jėzus tarė
jiems: taip. Ar nėkuomet
neskaitėte: iš kūdikių ir
žindančių burnos priren-
gei garbę?
17. Ir palikęs juos, jis
išėjo laukan iš miesto į Be-
taniją ir pernakvojo tenai.
18. O anksti rytą, grįž-
damas į miestą, jis buvo
alkanas.
19. Pamatęs prie kelio
vieną fygų medį, jis pri-
ėjo prie jo ir nieko ant jo
nerado, kaip tik lapus, ir
sako jam: tegul nėkuo-
met daugiau per amžius
neišauga iš tavęs vaisių.
Fygų medis tuojau pa-
džiuvo.
20. Tai matydami mo-
kytiniai stebėjosi ir sakė:
kaip tas fygų medis tuojau
padžiuvo?
21. O atsakydamas Jė-
zus tarė jiems: ištiesų sa-
kau jums, jei turėtumėte
tikėjimo ir neabejotumėte,
galėsite daryti tai ne tik su
fygų medžiu, bet jei ir ši-
tam kalnui sakytumėte:
pasikelk ir pulk į jūrą,
įvyks.
22. Ir gausite visa, ko
tik prašysite maldoje tikė-
dami.
23. Atėjus jam į švento-
vę ir bemokant, prie jo
prisiartino vyriausieji ku-
nigai ir tautos vyresnieji
ir tarė: kokia galia tai da-
rai? ir kas tau tą galią da-
vė?
24. O atsakydamas Jė-
zus tarė jiems: paklausiu ir

aš jus vieno žodžio: jei jį
man pasakysite, ir aš jums
pasakysiu, kokia galia tai
darau.
25. Iš kur buvo Jono
krikštas? iš dangaus ar iš
žmonių? O jie galvojo sau
vieni ir kalbėjo: jei saky-
tumėm: iš dangaus, jis
mums tars: tai kodėl neti-
kėjote jam?
26. Jei sakytumėm: iš
žmonių, mes turime bijoti
minios, nes jie visi laikė
Joną pranašu.
27. Ir atsakydami Jėzui,
jie tarė: mes nežinome.
Tarė ir jis jiems: ir aš
jums nepasakysiu, kokia
galia tai darau.
28. Ką gi jūs manote?
Žmogus turėjo du vaikus.
Priėjęs prie vieno, tarė:
vaike, eik šiandien ir dirbk
vynuogyne.
29. Bet jis atsakydamas
tarė: aš einu, Viešpatie,
ir nuėjo.
30. Priėjęs prie antro,
kalbėjo tai pat. O tas atsa-
kydamas tarė: nenoriu; pa-
skui, pajutęs gailestį, nu-
ėjo.
31. Katras jų išpildė tė-
vo valią? Jie sako: antra-
sis. Sako jiems Jėzus: iš-
tiesų sakau jums, muiti-
ninkai ir paleistuvės eis
pirm jūsų Dievo karalyst-
tėn,
32. Nes atėjo pas jus Jo-
nas, rodydamas teisumo
kelią, ir jūs jam netikėjote;
o muitininkai ir paleistu-
vės jam tikėjo. Bet jūs, tai
matydami, nė paskui ne-
pajutote gailesčio, kad jam
tikėtumėte.
33. Pasiklausykite kito
prilyginimo: buvo žmo-
gus šeimininkas, kurs pa-
sisodino vynuogyną ir ap-
tvėrė jį tvora, ir iškasė ja-
me spaustuvą ir pastatė
bokštą, išdavė jį nuomon
vynininkams ir iškeliavo į
svetimą šalį.
34. O atėjus vaisių me-
tui, jis siuntė savo tarnus
pas vynininkus paimti jo
vaisių.
35. Bet vynininkai, nu-
tvėrę jo tarnus, vieną pri-
mušė, antrą nužudė, tre-
čią užmušė akmenimis.
36. Jis vėl siuntė kitus
tarnus, daugiau už pir-
muosius, ir su tais jie taip
pat pasielgė.
37. Pagaliau jis siuntė
pas juos savo sūnų, many-
damas: jie atsižvelgs į ma-
no sūnų.
38. Bet vynininkai, pa-
matę sūnų, kalbėjosi tarp
savęs: tai tėvainis: eikime
užmuškime jį ir turėsime
jo tėvainystę.
39. Ir nutvėrę, jie išme-
tė jį laukan iš vynuogyno
ir užmušė.
40. Ką gi tad atėjęs vyn-
uogyno viešpats darys
aniems vynininkams?

41. Jie sako jam: jie piktai nužudys tuos piktuosius ir išduos vynuogyną kitiems vynininkams, kurie jam atiduos vaisius jų metu.

42. Jėzus sako jiems: ar jūs niekuomet neskaitėte raštuose: akmuo, kurį atmetė statytojai, tapo kampiniu akmeniu; tai įvyko nuo Viešpaties ir įstabus mūsų akyse.

43. Todėl aš sakau jums: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duoda jos vaisius.

44. Ir kas kris ant to akmens, susikuls: ir ant ko jis puls, tą sutreškins.

45. Vyriausieji kunigai ir parisėjai, išgirdę jo palyginimus, suprato, kad jis apie juos kalba.

46. Ir besistengdami jį suimti, jie bijojo minių, kadangi jos laikė jį pranašu.

22. PERSKYRIMAS.

1. Ir atsiliepdamas Jėzus, vėl jiems kalbėjo prilyginimais, sakydamas:

2. Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs savo sūnui iškėlė vestuves.

3. Ir jis siuntė savo tarnus pašaukti pakviestųjų į vestuves, ir jie nenorėjo ateiti.

4. Jis vėl siuntė kitus tarnus, kalbėdamas: sakykite pakviestiesiems: štai, aš prirengiau savo puotą, mano jaučiai ir peniūkšliai papiauti, ir visa paruošta; ateikite į vestuves.

5. Bet jie, to nepaisydami, nuėjo kas sau, vienas į savo lauką, kitas į savo prekybą;

6. O kiti nutvėrę jo tarnus ir išniekinę juos užmušė.

7. Tai išgirdęs karalius užsirūstino ir nusiuntęs savo kariuomenę sunaikino anuos galvažudžius ir jų miestą sudegino.

8. Paskui jis sako savo tarnams: vestuvės, tiesa, prirengtos, bet pakviestieji buvo neverti.

9. Eikite tad į kryžkelius ir ką tik rasite, kvieskite į vestuves.

10. Ir anie tarnai, išėję į kelius, suvedė visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir vestuvių salė buvo pilna svečių.

11. O karalius, įėjęs pasižiūrėti svečių, pamatė tenai žmogų, neapsivilkusį vestuviniu drabužiu,

12. Ir sako jam: drauge, kaip tu čia įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio? O tas neteko žado.

13. Tada karalius tarė tarnams: surišę jam rankas ir kojas, išmeskite jį laukan į tamsybę, ten bus verksmas ir dantų griežimas,

14. Nes daug pašauktų, o maža išrinktų.

15. Paskui parisėjai nuėję nutarė, kaip jis sugavus žodžio žabangais.

16. Ir nusiuntė pas jį savo mokytinius su Erodo šalininkais, kurie sakė: Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesiakalbis ir mokai Dievo kelio tiesoje, ir nė vienu nesirūpini, nes tu neatsižvelgi į žmonių asmenį.

17. Pasakyk tad mums, kaip tau regis: ar dera duoti ciesoriui mokesnis, ar ne?

18. Bet Jėzus, supratęs jų nedorumą, tarė: kam mane gundote, veidmainiai?

19. Parodykite man mokesnio pinigą. Jie padavė jam centą.

20. Ir jis tarė jiems: kieno tas paveikslas ir užrašas?

21. Jie sako jam: ciesoriaus. Tada jis tarė jiems: atiduokite tad kas ciesoriaus ciesoriui ir kas Dievo Dievui.

22. Tai girdėdami jie stebėjosi ir palikę jį nuėjo.

23. Aną dieną priėjo jį sadukėjai, kurie tvirtina nėsant prisikėlimo, ir paklausė jį,

24. Sakydami: Mokytojau, Mozė tarė: jei kas mirtų, neturėdamas vaikų, tegul brolis veda jo moterį ir tepalaiko savo broliui giminę.

25. Buvo pas mus septyni broliai; pirmas, vedęs, mirė ir, neturėdamas vaikų, paliko savo moterį savo broliui.

26. Panašiai ir antras ir trečias iki visų septynių.

27. Paskiau visų mirė moteriškė.

28. Taigi, prisikėlime kurio septynių ji bus moteris? Juk visi ją turėjo.

29. O atsakydamas Jėzus tarė jiems: jūs klystate, nežinodami nei raštų nei Dievo galybės,

30. Nes prisikėlime nei veda nei teka, bet yra kaip Dievo angelai danguje.

31. O apie mirusiųjų prisikėlimą ar neskaitėte, kas jums Dievo parašyta šiais žodžiais:

32. Aš esu Abraomo Dievas, Iazoko Dievas ir Jokūbo Dievas? Juk Dievas yra ne mirusiųjų, bet gyvųjų.

33. Tai girdėdamos minios stebėjosi jo mokslu.

34. Bet parisėjai išgirdę, kad jis privertė sadukėjus nutilti, susiėjo,

35. Vienas jų, įstatymo žinovas, jį paklausė, gundydamas jį:

36. Mokytojau, koks didžiausias įsakymas įstatyme?

37. Jis tarė jam: mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi ir visa savo siela ir visa savo mintimi.

38. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas.

39. O antras į jį panašus: mylėsi savo artimą, kaip pats save.

40. Šitais dviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai.

41. O susirinkus parisėjams, Jėzus paklausė juos,

42. Sakydamas: kas jums regisi apie Kristų? Kieno jis Sūnus? Jie jam sako: Dovido.

43. Jis jiems sako: kaip gi tad Dovidas vadina jį dvasioje Viešpačiu, kalbėdamas:

44. Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje, iki padėsiu tavo priešus po tavo kojomis?

45. Jei Dovidas vadina jį Viešpačiu, kaip gi jis jo sūnus?

46. Ir nė vienas negalėjo jam atsakyti nė žodžio, nė kas nors nuo anos dienos drįso daugiau jį klausti.

23. PERSKYRIMAS.

1. Po to Jėzus kalbėjo minioms ir savo mokytiniams:

2. Mozės kėdėje atsisėdo Rašto žinovai ir parisėjai.

3. Taigi visa, ką tik jie jums sako, darykite ir laikykite, bet nesielgkite pagal jų darbus, nes jie sako ir nedaro.

4. Jie riša sunkias ir nepakeliamas naštas ir deda žmonėms ant pečių; o patys savo pirštu nenori jų pajudinti.

5. Visus savo darbus jie daro, kad būtų žmonių matomi, nes jie plečia apsaugos ženklus ir didina rūbų kraštus.

6. Jie mėgsta pirmas stalo vietas pokyliuose ir pirmas kėdes sinagogose.

7. Ir pasveikinimus prekyvietėse ir būti žmonių vadinami mokytojais.

8. Bet jūs nesivadinkite mokytojais, nes vienas jūsų Mokytojas, o jūs visi broliai.

9. Ir nė vieno nevadinkite tėvu žemėje, nes vienas yra jūsų Tėvas, dangiškasis.

10. Ir nesivadinkite vadovais, nes jūsų vadovas vienas, Kristus.

11. Didžiausias tarp jūsų tebūnie tarnas.

12. O kas save išaukština, bus pažemintas, kas save pažemina, bus paaukštintas.

13. Vargas jums, Rašto žinovai ir parisėjai, veidmainiai, kad užrakinote Dievo karalystę žmonėms, nes jūs patys neįeinate, nei norinčiųjų įeiti neįleidžiate.

14. Vargas jums, Rašto žinovai ir parisėjai, veidmainiai, kad jūs sučiulpiate našlių namus, akių dėliai kalbėdami ilgas maldas; to dėliai jūs gausite kietesnį teismą.

15. Vargas jums, Rašto žinovai ir parisėjai, veidmainiai, kad jūs apeinate jūrą ir sausumą vienam naujam žydui padaryti ir, jei jis juo lieka, jūs padarote iš jo pragaro sūnų dvigubai taip piktą, kaip jūs.

16. Vargas jums, akli vadai, kurie sakote: kas prisiekė šventove, nieko nereiškia; bet kas prisiekė šventovės auksu, tas įpareigotas.

17. Paiki ir akli, kas gi tad didesnis, auksas ar šventovė, kuri pašventina auksą?

18. Ir: kas nors prisiekė aukuru, nieko nereiškia, bet kas prisiekė esančiąja ant jo dovana, tas įpareigotas.

19. Akli! Kas gi didesnis, dovana, ar aukuras, kurs pašventina dovaną?

20. Taigi, kas prisiekia aukuru, prisiekia juo ir visu tuo, kas ant jo yra.

21. Kas nors prisiekia šventove, prisiekia ja ir tuo, kas joje gyvena.

22. Kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir tuo, kas jame sėdi.

23. Vargas jums, Rašto žinovai ir parisėjai, veidmainiai, kad duodate dešimtinę iš mėtos, dilių ir kmynų ir apleidžiate svarbesnius įstatymo dalykus: teisingumą gailestingumą ir ištikimybę. Reikėjo gi tai daryti ir anų neapleisti.

24. Jūs akli vadai, kurie iškošiate uodą, o praryjate kuprį.

25. Vargas jums, Rašto žinovai ir parisėjai, veidmainiai, kad jūs valote, kas yra iš viršaus taurės ir lėkštės, o viduje pilni plėšimo ir nesantaros.

26. Aklasai parisėjau, išvalyk pirma, kas viduje taurės ir lėkštės, kad būtų švaru ir tai, kas yra iš viršaus.

27. Vargas jums, Rašto žinovai ir parisėjai, veidmainiai, kad jūs panašūs į pabaltintus kapus, kurie iš oro pusės rodosi gražūs, o viduje pilni mirusiųjų kaulų ir visokio nešvarumo.

28. Taip ir jūs iš viršaus, tiesa, rodotės žmo-

nėms teisūs, o viduje esate
pilni veidmainystės ir ne-
teisumo.
29. Vargas jums, Rašto
žinovai ir parisėjai, veid-
mainiai, kad jūs statote
pranašams kapus ir dabi-
nate teisiųjų paminklus
30. Ir sakote: jei būtu-
mėm gyvenę mūsų tėvų
dienose, mes nebūtumėm
buvę dalyviai pranašų
kraujuje.
31. Taip jūs liudijate
patys sau, kad jūs sūnūs
tų, kurie nužudė pranašus
32. Ir jūs pripildykite
savo tėvų saiką.
33. Gyvatės, žalčių vei-
sle, kaip jūs išbėgsite nuo
pragaro teismo?
34. Todėl: štai aš siun-
čiu pas jus pranašus, iš-
mitinguosius ir Rašto ži-
novus; vienus jų jūs už-
mušite ir nukryžiuosite,
kitus plaksite savo sinago-
gose ir persekiosite nuo
miesto į miestą,
35. Kad ant jūsų ateitų
visas nekaltas kraujas, iš-
lietas žemėje, nuo teisiojo
Abelio kraujo iki kraujo
Barakijo, sūnaus Zakarijo,
kurį jūs užmušėte tarp
šventovės ir aukuro.
36. Ištiesų sakau jums,
visa tai ateis ant šitos gi-
minės.
37. Jeruzale, Jeruzale,
kuri žudai pranašus ir už-
muši akmenimis tuos, ku-
rie siųsti pas tave, kiek
kartų aš norėjau surinkti
tavo vaikus, kaip kad viš-
ta surenka savo viščiukus
po savo sparnais, o jūs ne-
norėjote.
38. Štai, jūsų namai bus
jums palikti tušti,
39. Nes, sakau jums,
nuo šio laiko jūs manęs
daugiau nebematysite, iki
sakysite: palaimintas, kurs
ateina Viešpaties vardu.

24. PERSKYRIMAS.

1. Ir išėjęs iš šventovės
Jėzus ėjo toliau, ir prisiar-
tino jo mokytiniai parody-
ti jam šventovės pastatą.
2. O jis prabildamas ta-
rė jiems: ar nematote visa
tai? Ištiesų sakau jums,
nebus čia palikta akmens
ant akmens, kurs nebus iš-
griautas.
3. O sėdint jam ant aly-
vų kalno, prie jo prisiarti-
no skyrium mokytiniai ir
tarė: pasakyk mums, ka-
da tai bus, ir koks tavo atė-
jimo ir pasaulio pabaigos
ženklas?
4. Atsakydamas Jėzus
jiems tarė: dabokite, kad
kas nors jūsų nesuklaidin-
tų,
5. Nes daug ateis mano
vardu ir sakys: aš Kristus
ir suklaidins daugelį.

6. O jūs išgirsite apie karus ir karo gandus; dabokite, neišsigąskite, nes tai turi įvykti, bet tai dar ne galas,

7. Nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę, ir vietomis bus badas ir maras ir žemės drebėjimai.

8. Visa tai skausmų pradžia.

9. Tada paduos jus į priespaudą ir jus užmušinės, ir jūs būsite visų tautų nekenčiami mano vardo dėliai.

10. Tada daugelis pasipiktins ir vieni kitus išduos ir vieni kitų nekęs.

11. Kils daug netikrų pranašų ir suklaidins daugelį.

12. Kadangi neteisumas ims viršų, daugelio meilė atauš.

13. O kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas.

14. Šita karalystės Evangelija bus apsakyta visame pasaulyje — visoms tautoms paliudyti, ir tada ateis galas.

15. Kada jau išvysite pranašo Danielio apskelbtą sunaikinimo baisenybę, stovinčią šventoje vietoje, — kas tai skaito, teišmano,

16. Tada, kurie yra Judėjoje, tegul bėga į kalnus;

17. O kas ant stogo, tenelipa žemėn ko nors pasiimti iš savo namų,

18. Ir kas lauke, tenegrįžta pasiimti savo apsiausto.

19. Vargas nėščioms ir žindžiančioms anomis dienomis.

20. Melskite, kad jums netektų bėgti žiemą ar sabatoje,

21. Nes tuomet bus didelis suspaudimas, kokio būti nebuvo nuo pasaulio pradžios lig šiolei ir nė kada nebus.

22. Jei tos dienos nebūtų sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas kūnas, bet išrinktųjų dėliai bus sutrumpintos anos dienos.

23. Jei kas tuomet jums sakytų: štai, čia Kristus, ar tenai, netikėkite,

24. Nes kils netikri kristai ir netikri pranašai ir duos didžius ženklus ir stebuklus, kad suklaidintų, jei galima, net ir išrinktuosius.

25. Štai, aš apskelbiau jums iš anksto.

26. Jei tad jie jums sakytų: štai, jis dykumoje, neišeikite, — štai, jis kambariuose, netikėkite,

27. Nes kaip žaibas išeina nuo rytų ir nušvinta iki vakarų, taip bus Žmogaus Sūnaus atėjimas.

28. Kur tik bus maitos, ten susirinks arai.

29. Tuojau po tų suspaudimo dienų aptems saulė, ir mėnulis nebeišduos savo šviesos, ir žvaigždės krįs nuo dangaus, ir dangaus galybės sudrebės.

30. Tada pasirodys danguje Žmogaus Sūnaus ženklas, ir tada visos žemės giminės dejuos ir matys Žmogaus Sūnų ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir skaistybe.

31. Jis siųs savo angelus su galingu trimito garsu ir jie surinks jo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito.

32. Iš fygų medžio mokykitės prilyginimo: kada jo šaka jau pradeda sprogti ir išleidžia lapus, jūs žinote, kad vasara arti.

33. Taip ir jūs, kada visa tai matote, žinokite, kad jis arti ties durimis.

34. Ištiesų sakau jums, nepraeis šita giminė iki visa tai įvyks.

35. Dangus ir žemė žus, o mano žodžiai nėkuomet nepražus.

36. Bet tos dienos ir valandos niekas nežino, nė dangaus angelai, nė Sūnus kaip tik vienas Tėvas,

37. Nes kaip buvo Nojaus dienos, taip bus Žmogaus Sūnaus atėjimas,

38. Nes kaip jie elgėsi dienose pirm tvano, valgė ir gėrė, vedė ir vesdino, iki tos dienos, kurioje Nojus įėjo į savo laivą.

39. Ir nieko nežinojo, kolei atėjo tvanas ir nunešė visus, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.

40. Tada bus du lauke, vienas bus priimamas ir antras paliekamas.

41. Dvi malėjos prie girnų, viena bus priimama, kita paliekama.

42. Taigi budėkite, nes nežinote, kurią valandą jūsų Viešpats ateis.

43. Tatai supraskite: jei namų šeimininkas žinotų, kurią nakties sargybą vagys ateis, jis juk budėtų ir neleistų išversti savo namų.

44. Todėl ir jūs būkite prisirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, kurią jūs nemanote.

45. Taip tad kas yra ištikimas ir protingas tarnas, kurį Viešpats pastatė savo šeimynai, kad jiems duotų valgio laiku?

46. Palaimintas tasai tarnas, kurį atėjęs jo viešpats ras taip darantį.

47. Ištiesų sakau jums, jis pastatys jį ant viso savo lobio.

48. O jei anas piktas tarnas sakytų savo širdyje: mano viešpats užtrunka,

49. Ir pradėtų mušti savo bendratarnius, valgytų ir gertų su girtuokliais,

50. Tai ano tarno viešpats ateis tą dieną, kurioje nelaukia, ir tą valandą, kurios nežino.

51. Ir perkirs jį, ir duos jam dalį su veidmainiais; ten bus verksmas ir dantų griežimas.

25. PERSKYRIMAS.

1. Tuomet dangaus karalystė bus panaši į dešimtį merginų, kurios pasiėmusios savo lempas išėjo pasitikti jaunikio.

2. Penkios jų buvo paikos ir penkios protingos.

3. Paikosios, pasiimdamos lempas, nepasiėmė su savim aliejaus;

4. O protingosios draug su lempomis pasiėmė aliejaus savo induose.

5. Jaunikiui užtrunkant, visos sukniubo ir užmigo.

6. O nakties viduryje pasigirdo riksmas: štai, jaunikis, išeikite jam priešais.

7. Tada visos tos merginos nubudo ir sutvarkė savo lempas.

8. O paikosios sakė protingosioms: duokite mums savo aliejaus, nes mūsų lempos gęsta.

9. Protingosios atsakė, tardamos: kad kartais nepristigtų mums ir jums, — geriau eikite pas pardavėjus ir nusipirkite sau.

10. O joms išėjus pirkti, atėjo jaunikis, ir kurios buvo prisirengusios, įėjo draug su juo į vestuves ir durys buvo uždarytos.

11. Vėliau atėjo ir likusios merginos ir sakė: Viešpatie, Viešpatie, atidaryk mums.

12. Bet jis atsakydamas tarė: ištiesų sakau jums, aš nepažįstu jūsų.

13. Budėkite tad, kadangi nežinote nei dienos nei valandos, kurioje Žmogaus Sūnus ateis,

14. Nes bus kaip kad su žmogumi, kurs iškeliaudamas pasišaukė savuosius tarnus ir perdavė jiems savo lobį:

15. Vienam davė penkis talentus, antram du, trečiam vieną, kiekvienam pagal jo gabumą, ir iškeliavo.

16. Tuojau nuėjęs tas, kurs gavo penkis talentus, vertėsi jais ir pelnė kitus penkis,

17. Taip pat ir kurs gavo du, pelnė kitus du.

18. O kurs gavo vieną, nuėjęs įkasė jį į žemes ir paslėpė savo viešpaties pinigus.

19. Daug laiko praslinkus, ateina anų tarnų viešpats ir daro su jais apyskaitą.

20. Priėjęs tas, kurs gavo penkis talentus, atnešė kitus penkis talentus, sakydamas: viešpatie, tu man davei penkis talentus; štai, aš pelniau dar kitus penkis.

21. Jo viešpats tarė jam: gerai, gerasis ir ištikimasis tarne; tu buvai ištikimas mažyje, aš tave pastatysiu daugyje; įeik į savo viešpaties džiaugsmą.

22. Priėjęs ir tas, kurs buvo gavęs du talentus, tarė: viešpatie, tu man davei du talentus; štai, aš pelniau dar kitus du.

23. Jo viešpats tarė jam: gerai, gerasis ir ištikimasis tarne; tu buvai ištikimas mažyje, aš pastatysiu tave daugyje; įeik į savo viešpaties džiaugsmą.

24. O priėjęs ir tas, kurs buvo gavęs vieną talentą, tarė: viešpatie, aš žinojau tave, kad esi kietas žmogus, kurs piauni, kur nesėjai ir renki, kur nebarstei,

25. Bijodamas, aš, nuėjęs, paslėpiau tavo talentą žemėse; štai, tu turi, kas tavo.

26. Atsakydamas jo viešpats, tarė jam: piktasis tarne ir tinginy, tu žinojai, kad aš piaunu, kur nesėjau ir renku, kur nebarsčiau?

27. Tau reikėjo pavesti mano pinigai mainininkams, ir sugrįžęs aš būčiau atsiėmęs kas mano su palūkanomis.

28. Todėl atimkite iš jo talentą ir duokite tam, kurs turi dešimt talentų,

29. Nes kiekvienam, kurs turi, bus duota, o iš to, kurs neturi, bus atimta net ir tai, ką jis turi.

30. O nenaudingą tarną išmeskite laukan į tamsybę; ten bus verksmas ir dantų griežimas.

31. O kada Žmogaus Sūnus ateis savo garbėje ir draug su juo visi jo angelai, tada jis atsisės savo garbės soste.

32. Visos tautos bus surinktos ties juo ir jis atskirs juos vienus nuo kitų, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių.

33. Ir pastatys avis dešinėje, o ožius kairėje.

34. Tada karalius tars tiems, kurie jo dešinėje: ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, jums prirengtą nuo pasaulio įkūrimo,

35. Nes aš buvau alkanas, ir jūs mane pavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs mane pagirdėte; buvau svečias, jūs mane priėmėte;
36. Buvau nuogas, ir jūs mane apdengėte; sirgau, ir jūs mane aplankėte; buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane.
37. Paskui teisieji jam atsakys tardami: Viešpatie, kada mes tave matėme alkaną ir valgydinome, arba trokštantį ir girdėme?
38. Kada gi mes tave matėme svečią ir priėmėme, ar nuogą ir apdengėme?
39. Kada gi mes tave matėme sergantį arba kalėjime ir atėjome pas tave?
40. Ir atsakydamas karalius tars jiems: ištiesų sakau jums: kiek jūs tai padarėte vienam šitų mano mažiausių, man padarėte.
41. Tada jis sakys tiems, kurie kairėje: eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengtą velniui ir jo angelams,
42. Nes aš buvau išalkęs ir jūs nepavalgydinote manęs; buvau ištroškęs, ir jūs nepagirdėte manęs;
43. Buvau svečias, ir jūs manęs nepriėmėte; nuogas — ir jūs manęs neapdengėte; sirgau ir buvau kalėjime ir jūs manęs neaplankėte.
44. Paskui ir jie atsakys, tardami: Viešpatie, kada mes matėme tave alkaną ar trokštantį, ar svečią, ar nuogą, ar sergantį, ar kalėjime, ir tau netarnavome?
45. Tada jis jiems atsakys, tardamas: ištiesų sakau jums, kiek tai nepadarėte vinam šitų mažiausių, nė man nepadarėte.
46. Ir nueis šitie į amžinąją kančią, o teisieji į amžinąjį gyvenimą.

26. PERSKYRIMAS.

1. Atsitiko, kad Jėzus, pabaigęs visas tas kalbas, tarė savo mokytiniams:
2. Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus Velykos, ir Žmogaus Sūnus bus išduodamas nukryžiuoti.
3. Tada vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji susirinko kieme vyriausiojo kunigo, vadinamo Kajifu
4. Ir susitarė suimti Jėzų klasta ir užmušti.
5. Bet jie sakė: tik ne šventėje, kad nekiltų neramumas tautoje.
6. Esant Jėzui Betanijoje Simono Raupsuotojo namuose,

7. Prie jo priėjo moteriškė su alebastriniu indu brangaus aliejaus ir išpylė ant galvos, jam sėdint už stalo.

8. O matydami tai mokytiniai buvo nepatenkinti ir sakė: kam tas eikvojimas?

9. Juk tai buvo galima brangiai parduoti ir duoti vargšams.

10. Pastebėjęs Jėzus tai, tarė jiems: kam jūs darote nesmagumų šitai moteriškei? Juk ji padarė gerą darbą man.

11. Juk varguolių jūs visuomet turite su savim, mane ne visuomet turite,

12. Nes išpildama šitą aliejų ant mano kūno, ji tai padarė mano laidotuvėms.

13. Ištiesų sakau jums: kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita Evangelija, bus sakoma jai atminti ir tai, ką ji yra padariusi.

14. Tada vienas dvylikos, vardu Judas Iskarijotas, nuėjęs pas vyriausius kunigus, tarė:

15. Ką norite man duoti, aš jį jums išduosiu? Jie paskyrė trisdešimt sidabrinių.

16. Ir nuo to laiko jis ieškojo geros progos jį išduoti.

17. Pirmą neraugintosios duonos dieną mokytiniai atėjo pas Jėzų ir sakė: kur nori, kad mes tau prirengtumėm valgyti Velykas?

18. O jis tarė: eikite į miestą pas tą ir tą žmogų ir sakykite jam: Mokytojas sako — mano laikas arti; pas tave aš darau Velykas draug su savo mokytiniais.

19. Mokytiniai padarė, kaip jiems įsakė Jėzus, ir prirengė Velykas.

20. O atėjus vakarui, jis atsisėdo už stalo su dvylika mokytinių.

21. Jiems bevalgant, jis tarė: ištiesų sakau jums, vienas jūsų išduos mane.

22. Ir labai nuliūdę, jie ėmė kiekvienas jam sakyti: juk tai ne aš, Viešpatie?

23. O jis atsakydamas tarė: kurs dažo su manim ranka į indą, tas mane išduos.

24. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie jį parašyta, bet vargas anam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau būtų tam žmogui, kad jis nebūtų gimęs.

25. Atsakydamas Judas, kurs jį išdavė, tarė: juk tai ne aš, Mokytojau? Jis sakė jam: tu pasakei tai.

26. O jiems bevalgant, Jėzus ėmė duoną, ir palaiminęs laužė, ir duodamas

mokytiniams, tarė: imkite
ir valgykite; tai mano kū-
nas.
27. Ėmęs taurę ir pa-
dėkojęs davė jiems, saky-
damas: gerkite iš jos visi,
28. Nes tai naujosios
sandoros mano kraujas,
kurs išliejamas už daugelį
nuodėmėms atleisti.
29. Sakau jums: nuo šio
laiko aš daugiau nebeger-
siu iš šito vynmedžio vai-
siaus iki anos dienos, kada
aš gersiu jį naują su jumis
mano Tėvo karalystėje.
30. Ir pagiedoję garbės
giesmę, jie išėjo į Alyvų
kalną.
31. Tada Jėzus tarė
jiems: visi jūs šią naktį pa-
sipiktinsite manimi, nes
parašyta: aš nudėsiu pie-
menį, ir kaimenės avys iš-
sisklaidys.
32. O po mano prisikė-
limo aš nueisiu pirma jūsų
į Galilėją.
33. Atsiliepdamas Pet-
ras tarė jam: jei visi pasi-
piktintų tavimi, aš nėkuo-
met nepasipiktinsiu.
34. Jėzus tarė jam: iš-
tiesų sakau tau: šią naktį
pirma, ne kaip gaidys su-
giedos, tu tris kartus išsi-
ginsi manęs.
35. Petras sako jam:
nors man reikėtų ir mirti
su tavim, aš tavęs neišsi-
ginsiu. Taip pat kalbėjo ir
visi mokytiniai.
36. Po to Jėzus eina su
jais į vietą, vadinamą Get-
semane, ir sako mokyti-
niams: pasėdėkite čionai,
kolei aš, nuėjęs ten, pasi-
melsiu.
37. Pasiėmęs su savim
Petrą ir du Zebedėjaus sū-
nus, jis pradėjo liūdėti ir
sielvartauti.
38. Paskui jis sako jiems:
mano siela nuliūdus iki
mirties; pasilikite čionai ir
budėkite su manim.
39. Paėjėjęs truputį to-
lyn, jis parpuolė ant savo
veido, melsdamas ir kal-
bėdamas: mano Tėve, jei
galima, tegul ta taurė pra-
eina pro mane; tačiau ne
kaip aš noriu, bet kaip tu.
40. Jis grįžta pas moky-
tinius ir randa juos mie-
gančius, ir sako Petrui:
taip jūs negalėjote budėti
su manim vienos valandos?
41. Budėkite ir melski-
tės, kad neįpultumėte į
pagundą; dvasia noringa,
bet kūnas silpnas.
42. Vėl antrą kartą nu-
ėjęs, jis meldėsi, sakyda-
mas: mano Tėve, jei ji ne-
gali praeiti, man negėrus
jos, tebūnie tavo valia.
43. Vėl atėjęs jis, vėl ra-
do juos miegančius, nes jų
akys merkėsi.
44. Palikęs juos, jis vėl
nuėjo ir trečią kartą meldė-
si vėl tais pačiais žodžiais.

45. Paskui jis atėjo pas mokytinius ir tarė jiems: jūs vis dar miegate ir ilsitės? Štai, valanda prisiartino, ir Žmogaus Sūnus išduodamas į nuodėmininkų rankas.

46. Kelkitės, eikime; štai, jau arti mano išdavėjas.

47. Ir dar jam tebekalbant, štai atėjo Judas, vienas dvylikos, ir su juo didelė minia su kalavijais ir su vėzdais nuo vyriausių kunigų ir tautos vyresniųjų.

48. Jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą, sakydamas: kurį aš pabučiuosiu, tai jis; tą suimikte.

49. Tuojau priėjęs prie Jėzaus, jis tarė: sveikas Mokytojau, ir pabučiavo jį.

50. O Jėzus tarė jam: drauge, kam tu čia? Po to priėję jie pakėlė prieš Jėzų rankas ir suėmė jį.

51. Ir štai, vienas buvusiųjų su Jėzumi, ištiesęs ranką, išsitraukė savo kalaviją ir, smogęs vyriausiojo kunigo tarną, nukirto jam ausį.

52. Tada Jėzus sako jam: kišk atgal savo kalaviją į jo makštį, nes visi, kurie ima kalaviją, nuo kalavijo žus.

53. Ar manai, aš negaliu prašyti savo Tėvą, ir jis man tuojau pastatys daugiau kaip dvyliką legionų angelų?

54. Bet kaip gi tad bus išpildyti Raštai, kad taip turi atsitikti?

55. Aną valandą Jėzus tarė minioms: kaip prieš plėšiką jūs išėjote su kalavijais ir vėzdais manęs suimti; aš kasdien sėdėdavau pas jus, mokydamas šventovėje, ir jūs nesuėmėte manęs.

56. O visa tai įvyko, kad išsipildytų pranašų Raštai. Tada visi mokytiniai, palikę jį, pabėgo.

57. Suėmusieji Jėzų, nuvedė jį pas vyriausį kunigą Kajifą, kur buvo susirinkę Rašto žinovai ir vyresnieji.

58. O Petras sekė paskui jį iš tolo iki vyriausiojo kunigo kiemo ir įėjęs į vidų, atsisėdo su tarnais pažiūrėti galo.

59. O vyriausieji kunigai ir visa taryba ieškojo neteisaus liudijimo prieš Jėzų, kad jie galėtų nužudyti jį.

60. Ir nerado, nors daug buvo atėję netikrų liudytojų.

61. Pagaliau du atėję tarė: šitas sakė: aš galiu sugriauti Dievo šventovę ir per tris dienas atstatyti.

62. Atsistojęs vyriausis kunigas tarė jam: tu nieko neatsakai į tai, ką šitie liudija prieš tave?

63. Bet Jėzus tylėjo. Ir vyriausis kunigas tarė jam: prisiekinu tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu esi Kristus, Dievo Sūnus?

64. Jėzus sako jam: tu tai pasakei. Tačiau aš sakau jums: nuo šio laiko jūs matysite Žmogaus Sūnų sėdintį galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse.

65. Tada vyriausis kunigas perplėšė savo rūbus, kalbėdamas: jis piktžodžiavo; kam mes dar reikalingi liudytojų? Štai, dabar jūs girdite piktžodžiavimą.

66. Kas jums regisi? O jie atsakydami tarė: kaltas mirties.

67. Tada jie spiaudė jam į veidą ir mušė jį kumščiais, kiti vėzdais,

68. Sakydami: pranašauk mums, Kristau, kas mušė tave?

69. O Petras sėdėjo kieme; viena tarnaitė priėjo prie jo ir tarė: ir tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu.

70. Bet jis užsigynė visų akivaizdoje, sakydamas: aš nežinau, ką tu sakai.

71. Išeinant jam pro vartus, pamatė jį kita ir sako tenai buvusiems: šitas buvo su Jėzumi Nazariečiu.

72. Jis vėl užsigynė su priesaika: aš nepažįstu to žmogaus.

73. Po valandėlės priėję ten stovėjusieji tarė Petrui: ištiesų ir tu esi iš jų tarpo, nes ir tavo tarmė tave išduoda.

74. Tada jis ėmė keiktis ir prisiekinėti: aš nepažįstu to žmogaus. Ir tuojau gaidys pragydo.

75. Ir Petras atsiminė žodį, kurį Jėzus buvo pasakęs: pirma ne kaip gaidys pragys, tu tris kartus išsiginsi manęs. Ir išėjęs laukan, jis karčiai verkė.

27. PERSKYRIMAS.

1. O atėjus rytui, visi vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji padarė nutarimą prieš Jėzų, kad jį nužudytų.

2. Surišę jį nuvedė ir perdavė valdovui Poncijui Pilotui.

3. Tuomet Judas, kurs jį išdavė, matydamas, kad jis pasmerktas, gailesčio vedamas, nunešė atgal vyriausiems kunigams ir vyresniesiems trisdešimt sidabrinių

4. Ir tarė: nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują.

5. O jie tarė: kas mums darbo; tu žinokis. Ir metęs sidabrinius į šventovę,

jis pasitraukė ir nuėjęs pasikorė.

6. O vyriausieji kunigai, paėmę sidabrinius, tarė: nepridera jie dėti į šventovės iždą, nes tai kraujo pinigai.

7. Susitarę jie nupirko už juos puodžiaus dirvą, ateiviams laidoti.

8. Todėl ana dirva iki šios dienos vadinasi kraujo dirva.

9. Tada išsipildė, kas pranašo Jeremijo pasakyta tais žodžiais: ir jie paėmė trisdešimt sidabrinių, įkainuoto vertę, kurį jie suderėjo iš Izraėlio vaikų.

10. Ir juos davė už puodžiaus dirvą, kaip įsakė man Viešpats.

11. O Jėzus stovėjo prieš valdovą, ir valdovas jį klausė, sakydamas: ar tu žydų karalius? Jėzus tarė: tu sakai tai.

12. Ir skundžiamas vyriausių kunigų ir vyresniųjų, jis nieko neatsakė.

13. Tada Pilotas jam sako: ar negirdi, ką jie prieš tave liudija?

14. Jis neatsakė jam nė į vieną žodį, taip kad valdovas labai stebėjosi.

15. Šventėms valdovas buvo pratęs paleisti miniai vieną kalinį, kurį ji norėjo.

16. Turėjo jis tuomet vieną žymų kalinį, vadinamą Barabu.

17. Taigi, jiems susirinkus, Pilotas jiems tarė: kurį norite, kad jums paleisčiau, Barabą, ar Jėzų, vadinamą Kristumi?

18. Nes jis žinojo, kad jie išdavė jį iš pavydo.

19. O sėdint jam teismo kėdėje, jo moteris atsiuntė pas jį, sakydama: neturėk jokio darbo su tuo teisiuoju, nes aš šiandien sapne daug dėl jo kentėjau.

20. Bet vyriausieji kunigai ir vyresnieji įkalbėjo minioms, kad prašytų sau Barabą, o kad Jėzų jos nužudytų.

21. Atsiliepdamas valdovas tarė jiems: kurį dviejų norite, kad jums paleisčiau? O jie sakė: Barabą.

22. Pilotas sako jiems: tai ką aš turiu padaryti su Jėzumi, vadinamu Kristumi? Jie visi sako: tebūna nukryžiuotas.

23. O jis tarė: ką gi pikta jis padarė? O jie dar labiau šaukė, sakydami: tebūna nukryžiuotas.

24. Matydamas Pilotas, kad jis nieko nenuveikia, bet kad triukšmas eina didyn, ėmęs vandens, nusiplovė rankas minios akivaizdoje, tardamas: aš ne-

kaltas šito teisiojo krauju. Jūs žinokitės.

25. Atsakydama visa minia tarė: jo kraujas tesie ant mūsų ir ant mūsų vaikų.

26. Tada jis paleido jiems Barabą; o Jėzų nuplakdinęs, padavė nukryžiuoti.

27. Paskui valdovo kareiviai, paėmę Jėzų į teismo namą, surinko prie jo visą būrį,

28. Ir nuvilkę, apsiautė jį raudona purpuro skraiste;

29. Nupynę iš erškėčių vainiką, uždėjo jam ant galvos ir davė jam nendrę į dešinę ranką, ir priklaupdami ties juo, jie tyčiojosi iš jo, kalbėdami: sveikas, žydų karaliau.

30. Ir spiaudydami jį, jie ėmė nendrę ir mušė jį per galvą.

31. Pasityčioję iš jo, jie nuvilko nuo jo skraistę, apvilko jį jo drabužiais ir vedė jį nukryžiuoti.

32. O išėję jie rado žmogų Kyrenietį, vardu Simoną; jie privertė jį nešti jo kryžių.

33. Atėję į vietą, vadinamą Golgota, tai yra kaukolės vietą,

34. Jie davė jam gerti vyno, sumaišyto su tulžimi; paragavęs, jis nenorėjo gerti.

35. O nukryžiavę jį, jie pasidalino jo drabužius, mesdami burtą, kad išsipildytų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: jie sau pasidalino mano drabužius ir dėl mano sermėgos jie metė burtą.

36. Susėdę, jie sergėjo jį ten.

37. Viršuj jo galvos jie padėjo jo kaltės užrašą: šitas yra Jėzus, žydų karalius.

38. Tuomet buvo draug su juo nukryžiuoti du galvažudžiai, vienas dešinėje, kitas kairėje.

39. O einantieji pro šalį piktžodžiavo prieš jį, kraipydami savo galvas.

40. Kursai sugriauni Dievo šventovę ir per tris dienas ją atstatai, gelbėk pats save, jei tu Dievo Sūnus, ir nuženk nuo kryžiaus.

41. Taip pat tyčiodamies vyriausieji kunigai su Rašto žinovais ir vyresniaisiais kalbėjo:

42. Kitus gelbėjo, pats savęs nagali gelbėti. Jis Izraėlio karalius, — tegul dabar nužengia nuo kryžiaus, ir mes juo tikėsime.

43. Jis pasitikėjo Dievu: tegul jis dabar gelbi jį, jei nori; juk jis sakė: aš esu Dievo Sūnus.

44. Taip pat išjuokė jį ir galvažudžiai, kurie buvo nukryžiuoti draug su juo.

45. O nuo šeštos valandos pasidarė tamsu visoje žemėje iki devintos valandos.

46. Apie devintą valandą Jėzus šaukė didžiu balsu, sakydamas: Eloi, Eloi, lama sabaktani? tai yra: mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidei?

47. Kai kurie ten stovėjusių išgirdę tai, sakė: jis šaukia Eliją.

48. Ir tuojau vienas jų pribėgęs, paėmė kempinę, primirkė ją acto ir užmovęs ant nendrės, davė jam gerti.

49. O kiti sakė: palauk, žiūrėkime, ar ateis Elijas jo gelbėti.

50. Jėzus vėl šaukdamas didžiu balsu, atidavė dvasią.

51. Ir štai, šventovės uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios, žemė drebėjo, uolos suskilo,

52. Kapai atsivėrė ir daug užmigusių šventųjų kūnų kėlėsi iš mirusiųjų.

53. Išėję iš kapų, po jo prisikėlimo jie atėjo į šventąjį miestą ir pasirodė daugeliui.

54. Šimtininkas ir kurie su juo buvo sergėdami Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir tai, kas darėsi, labai nusigando ir sakė: ištiesų šitas buvo Dievo Sūnus.

55. O ten buvo daug moterų, veizdėjusių ištolo, kurios buvo atėjusios paskui Jėzų iš Galilėjos jam tarnauti.

56. Tarp jų buvo Marija Magdalena, Jokūbas ir Juozapo motina Marija, ir Zebedėjaus sūnų motina.

57. Kada jau buvo vakaras, atėjo vienas turtingas žmogus iš Arimatijos, vardu Juozapas, kurs irgi buvo Jėzaus mokytinis.

58. Atėjęs pas Pilotą, jis prašė Jėzaus kūno. Pilotas liepė atiduoti kūną.

59. Ir ėmęs kūną, Juozapas įvyniojo jį į tyrą drobę.

60. Ir paguldė jį savo naujame kape, kurį buvo išsikaldinęs uoloje ir, pritęs didelį akmenį prie kapo angos, nuėjo.

61. O buvo tenai Marija Magdalena ir kita Marija, jos sėdėjo priešais kapą.

62. Kitą dieną, kuri yra po prisirengimo dienos, vyriausieji kunigai ir parisėjai susirinko pas Pilotą.

63. Ir sakė: viešpatie, mes atsimename, kad anas suvedžiotojas dar gyvas

tebebūdamas sakė: po trijų dienų aš prisikelsiu.

64. Taigi įsakyk sergėti kapą iki trečios dienos, kad kartais jo mokytiniai atėję jo nepavogtų ir nesakytų žmonėms: Jis kėlėsi iš mirusiųjų; ir paskutinis suklaidinimas būtų piktesnis už pirmąjį.

65. Pilotas tarė jiems: jūs gausite sargybą; eikite, sergėkite, kaip žinote.

66. Jie nuėjo ir apstatė kapą sargyba, padėję antspaudą ant akmens kartu su sargyba.

28. PERSKYRIMAS.

1. O praėjus sabatai, auštant pirmai savaitės dienai, atėjo Marija Magdalena ir kita Marija pažiūrėti kapo.

2. Ir štai kilo didis žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas, nužengęs iš dangaus ir priėjęs nurito akmenį nuo angos ir atsisėdo viršuj ant jo.

3. Jo išvaizda buvo kaip žaibas, ir jo drabužiai balti kaip sniegas.

4. Iš baimės prieš jį sargai sustingo ir pasidarė kaip numirę.

5. O atsiliepdamas angelas tarė moteriškėms: jūs nebijokite, nes aš žinau kad ieškote Jėzaus nukryžiuotojo.

6. Jo nėra čia, nes jis prisikėlė, kaip sakė: eikite, pažiūrėkite vietą, kur jis gulėjo.

7. Ir greitai eikite pasakyti jo mokytiniams, kad jis yra atsikėlęs iš mirusiųjų ir štai, eina pirma jūsų į Galilėją, tenai jį išvysite. Štai, aš jums pasakiau.

8. Greitai išėjusios iš kapo su baime ir dideliu džiaugsmu, jos bėgo pranešti jo mokytiniams.

9. Ir štai, jas pasitiko Jėzus, sakydamas: sveikos. O jos prisiartinusios apkabino jo kojas ir parpuolė prieš jį.

10. Tada Jėzus sako joms: nebijokite; eikite, praneškite mano broliams, kad eitų į Galilėją; ten jie pamatys mane.

11. O joms nueinant, štai, kaikurie iš sargybos, atvykę į miestą, pranešė vyriausiems kunigams visa, kas buvo atsitikę.

12. Susirinkę su vyresniaisiais ir pasitarę, jie davė kareiviams gana daug pinigų,

13. Sakydami: sakykite, — jo mokytiniai, atėję naktį, pavogė jį mums bemiegant.

14. Ir jei tai būtų tardoma prieš valdovą, mes jį perkalbėsime ir padarysime jus be rūpesnių.

15. O jie, paėmę pinigus, padarė taip, kaip buvo pamokyti; ir ta kalba pasklido po žydus iki šios dienos.
16. Vienuolika mokytinių nuėjo Galilėjon į kalną, kurį Jėzus buvo jiems paskyręs.
17. Ir matydami jį, jie pagarbino, bet kiti abejojo.
18. Priėjęs Jėzus kalbėjo jiems šiuos žodžius: Man duota visa galia danguje ir žemėje.
19. Eikite tad ir darykite mokytiniais visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventos Dvasios,
20. Ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu įsakęs jums. Ir štai, aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio galo.

Morkaus Evangelija.

1. PERSKYRIMAS.

Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Evangelijos pradžia.

2. Kaip pažymėta yra pas pranašą Jėzają: štai, aš siunčiu pirmiau tavęs savo angelą, kurs taisys kelią tau!

3. Šaukiančio dykumoje balsas: taisykite Viešpaties kelią, tiesius darykite jo takus.

4. Jonas Krikštytojas buvo dykumoje, skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti.

5. Pas jį vyko visa žydų šalis ir visi Jeruzaliečiai, ir buvo jo krikštyjami Jordano upėje, jiems savo nuodėmes išpažįstant.

6. Jonas buvo apsivilkęs kuprio plaukais; odinis diržas buvo aplink jo strėnas; jis valgė žiogus ir laukinį medų.

7. Jis skelbė, kalbėdamas: paskui mane eina galingesnis už mane, kuriam nėsu vertas parpuolęs atrišti jo kurpių dirželius.

8. Aš krikštyjau jus vandeniu, o jis krikštys jus šventąja Dvasia.

9. Atsitiko, kad anomis dienomis atėjo iš Galilėjos Nazarėto Jėzus ir buvo Jono pakrikštytas Jordane.

10. Išeidamas iš vandens, jis tuojau matė prasiskiriantį dangų ir nusileidžiančią ant jo dvasią karvelio pavydale.

11. O iš dangaus pasigirdo balsas: tu esi mano numylėtasis sūnus, tave pamėgau.

12. Dvasia tuojau išvarė jį į dykumą.

13. Dykumoje jis išbuvo keturiasdešimtis dienų ir keturiasdešimtis naktų, gundomas šėtono; jis buvo su žvėrimis; angelai tarnavo jam.

14. Po to, kada Jonas buvo išduotas, atėjo Jėzus į Galilėją, skelbdamas Dievo Evangeliją.

15. Jis sakė: išsipildė laikas ir prisiartino Dievo karalystė. Darykite atgailą ir tikėkite Evangelija!

16. Eidamas palei Galilėjos jūrą, pamatė Simoną ir Andriejų, Simono brolį, bemetančius tinklus jūron nes jie buvo žvejai.

17. Ir Jėzus jiems tarė: eikite paskui mane, ir aš padarysiu, kad jūs tapsite žmonių žvejais.

18. Palikę tinklus, jie tuojau sekė paskui jį.

19. Kiek paėjėjęs, jis pamatė Jokūbą, Zebedėjaus sūnų ir jo brolį Joną, tinklus laive betaisančius; ir tuojau pašaukė juos.

20. Palikę savo tėvą Zebedėjų laive su samdininkais, jie nuėjo paskui jį.

21. Jie įėjo į Kapernaumą; tuojau įėjęs sabatoje į sinagogą, mokė.

22. Ir jie stebėjosi jo pamokslu, nes jis mokė kaip galybę turįs, o ne kaip Rašto žinovai.

23. Jų sinagogoje tuojau atsirado žmogus, turįs piktą dvasią.

24. Jis sušuko ir tarė: palik mus ramybėje, Jėzau Nazarieti! Ar atėjai žudyti mus? Žinau: tu esi Dievo Šventasis.

25. Ir Jėzus sudraudė ją, tardamas: nutilk ir išeik iš jo!

26. Piktoji dvasia išėjo iš jo, tąsydama jį ir dideliu balsu šaukdama.

27. Visi stebėjosi, taip kad ginčijosi tarp savęs, sakydami: kas tai yra? Koks tai naujas mokslas? Savo galybe įsako piktoms dvasioms, ir jos klauso jo!

28. Tuojau gandas apie jį pasklydo visur po visą Galilėjos apylinkę.

29. Išėjęs iš sinagogos tuojau su Jokūbu ir Jonu nuėjo į Simono ir Andriejaus namus.

30. O Simono uošvė gulėjo drugio krečiama; jie tuojau pranešė jam apie ją.

31. Jis priėjęs, ir paėmęs už rankos pakėlė ją; drugys tuojau ją pametė ir ji jiems tarnavo.

32. Atėjus vakarui, kai saulė buvo nusileidus, nešė pas jį visus negalinčius ir piktos dvasios apsėstuosius.

33. Visas miestas buvo susirinkęs pas duris.

34. Jis išgydė daugelį įvairiomis ligomis sergančių, išvarė daug piktų dvasių ir uždraudė piktoms dvasioms kalbėti, nes jos pažino jį.

35. Atsikėlęs labai anksti, kuomet dar visai naktis buvo, išėjo ir, nuvykęs į tuščią vietą, meldėsi tenai.

36. Jį pasekė Simonas ir tie, kurie su juo buvo.

37. O radę jį, sakė jam:
visi tavęs ieško.
38. Jis tarė jiems: eiki-
me į artimuosius mieste-
lius, kad ir tenai apsaky-
čiau, nes tam aš išėjau.
39. Taip jis ėjo per visą
Galilėją, skelbdamas jų si-
nagogose, ir išvarinėda-
mas piktąsias dvasias.
40. Ir atėjo pas jį raup-
suotas, kurs jį prašė ir at-
siklaupęs jam tarė: jei nori,
gali mane apvalyti.
41. Jis jo pasigailėjo ir,
ištiesęs savo ranką, palietė
jį ir tarė: noriu, būk apva-
lytas.
42. Raupsai tuojau at-
stojo nuo jo, ir jis tapo ap-
valytas.
43. Uždraudęs jam, tuo-
jau paleido jį.
44. Ir tarė jam: žiūrėk,
kad niekam nieko nesaky-
tumei, bet eik, pasirodyk
kunigui ir aukauk už tavo
apvalymą, kaip įsakė Mo-
zė, jiems paliudyti.
45. Tačiau jis išėjęs,
pradėjo daug apsakinėti ir
platinti tą atsitikimą, taip
kad jis viešai nebegalėjo
įeiti miestan, bet laikėsi
nuošaliai; jie ėjo pas jį iš
visur.

2. PERSKYRIMAS.

1. Po kelių dienų jis vėl
sugrįžo į Kapernaumą ir
tuojau pasklydo gandas,
kad yra namie.
2. Susirinko daugybė
žmonių, taip kad nebuvo
vietos nė pas duris; jis kal-
bėjo jiems žodį.
3. Štai keturi žmonės
atneša pas jį stabo liga iš-
tiktą.
4. Negalėdami dėl mi-
nios prinešti prie jo, pra-
plėšė stogą, kur jis buvo,
ir atidengę nuleido lovą,
kurioje gulėjo stabo ištik-
tasis.
5. Pamatęs jų tikėjimą,
Jėzus tarė stabo ištikta-
jam: sūnau, tavo nuodė-
mės tau atleistos.
6. Ten pat sėdėjo kele-
tas Rašto žinovų, mąsty-
dami savo širdyse:
7. Ką tas taip kalba? Jis
piktžodžiauja. Kas gali at-
leisti nuodėmes, jei ne vie-
nas Dievas?
8. Jėzus tuojau pažino
savo dvasioje, kad jie taip
mąsto ir tarė jiems: kodėl
tai mąstote savo širdyse?
9. Kas yra lengviau?
pasakyti stabo ištiktajam:
tavo nuodėmės yra atleis-
tos, arba tarti: kelkis, imk
savo lovą ir vaikščiok?
10. Bet kad žinotumėte
žmogaus Sūnų turint ga-
lios žemėje nuodėmes at-
leisti, — tarė stabo ištik-
tajam:
11. Sakau tau: kelkis,
imk savo lovą ir eik į savo
namus!

12. Jis tuojau atsikėlė ir, paėmęs lovą, išėjo visiems matant, taip kad visi stebėjosi ir garbino Dievą, kalbėdami: nėkuomet mes nėsame matę ką panašaus.

13. Jis vėl nuėjo prie jūros; ir visa minia ėjo pas jį, o jis mokė juos.

14. Eidamas toliau, pamatė Levį, Alpėjaus sūnų, prie muitinės besėdintį ir tarė jam: sek mane! Tas atsistojęs sekė paskui jį

15. Ir atsitiko taip, kad jis sėdėjo jo namuose ir daug muitininkų ir nuodėmininkų sėdėjo kartu su Jėzumi ir jo mokytiniais, nes jų buvo daug ir jie sekė paskui jį.

16. O Rašto žinovai iš parizėjų, matydami, kad jis valgo su nuodėmininkais ir muitininkais, kalbėjo jo mokytiniams: kam jis valgo ir geria su muitininkais ir nuodėmininkais?

17. Išgirdęs tai, Jėzus tarė jiems: ne sveikieji, bet sergantieji reikalingi gydytojo, nes aš atėjau kviesti ne teisiųjų, bet nuodėmininkų.

18. Jono mokytiniai ir parisėjai pasninkaudavo. Atėję sakė jam: kodėl Jono mokytiniai ir parisėjų mokytiniai pasninkauja, o tavo mokytiniai nepasninkauja?

19. Jėzus tarė jiems: ar gali pasninkauti vestuvininkai, kol su jais yra jaunasis? Kol turi su savim jaunąjį, negali pasninkauti.

20. Tačiau ateis dienos, kada jaunasis bus atimtas nuo jų; jie tuomet pasninkaus aną dieną.

21. Niekas nesiuva naujos gelumbės lopo prie seno rūbo, nes kitaip atplyšta nuo jo lopas, naujas nuo seno, ir pasidaro didesnis praplyšimas.

22. Niekas nepilia jauno vyno į senus indus; kitaip sudraskys vynas indus, ir niekais nueis vynas ir indai, bet jauną vyną pilia į naujus indus.

23. Atsitiko, kad sabatoje jis ėjo per javų laukus, ir jo mokytiniai eidami keliu pradėjo skinti varpas.

24. O parisėjai sakė jam: štai, kam jie daro subatoje, kas nevalia?

25. Jis tarė jiems: ar nėkuomet neskaitėte, ką padarė Dovidas, kuomet pristygo ir alko jis pats ir tie, kurie su juo buvo?

26. Kaip jis įėjęs į Dievo namus, Abiatarui vyriausiuoju kunigu esant, valgė padėtines duonas, kurių niekas negali valgyti, išskyrus kunigus, ir davė tiems, kurie su juo buvo.

27. Ir sakė jiems: sabata yra įsteigta žmogaus dėliai, o ne žmogus sabatos dėliai
28. Ir taip žmogaus sūnus yra ir sabatos Viešpats.

3. PERSKYRIMAS.

1. Jėzus vėl įėjo sinagogon; tenai buvo žmogus su padžiūvusia ranka.
2. Visi jie dabojo, ar jis sabatoje gydys jį, kad paskui apskųstų jį.
3. Ir tarė žmogui su sausąja ranka: stokis vidu-aslyje!
4. Jis sakė jiems: ar dera sabatoje gera daryti ar pikta? Gyvybę išgelbėti, ar pražudyti? Bet jie tylėjo.
5. Aplinkui pažvelgęs į juos rūsčiai, susijaudinęs dėl jų širdies užkietėjimo, tarė žmogui: ištiesk savo ranką! jis ištiesė, ir jo ranka tapo išgydyta.
6. Parisėjai tuojau išėjo ir su Erodo šalininkais tarėsi prieš jį, kaip jį nužudytų.
7. Bet Jėzus su savo mokytiniais pasitraukė prie jūros, o didi minia iš Galilėjos ir Judėjos sekė paskui jį.
8. Ir iš Jeruzalės ir Idumėjos, ir iš anos Jordano pusės ir iš Tyro ir Sidono apylinkių — didelė daugybė: išgirdusi, ką jis darė, atėjo pas jį.
9. Pasakė savo mokytiniams, kad paruoštų jam laivelį minios dėliai, kad jo nespaustų.
10. Nes jis daug išgydė, taip kad veržėsi prie jo, kurie tik turėjo sopulius, kad paliestų jį.
11. Ir piktosios dvasios, kaip tik pamatydavo jį, parpuldavo prieš jį ir šaukdavo, sakydamos: Tu esi Dievo Sūnus!
12. Bet jis smarkiai jas draudė, kad jo neapreikštų.
13. Ir jis užžengęs ant kalno, pašaukė pas save, kuriuos pats norėjo, ir tie atėjo pas jį.
14. Jis paskyrė dvyliką, kuriuos ir pavadino apaštalais, kad su juo būtų ir kad juos išsiųstų skelbti Evangeliją.
15. Kad turėtų galios gydyti ligas ir išvarinėti piktąsias dvasias.
16. Ir paskyrė jis dvyliką; ir davė Simonui Petro vardą;
17. Ir Jokūbą, Zebedėjaus sūnų, ir Joną, Jokūbo brolį; ir davė jiems vardus —Boanėrgės, tai yra griaustinio sūnūs.
18. Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Jokūbą, Alpėjaus sūnų,

Tadą ir Simoną Kananietį,
19. Ir Judą Iskarijotą, kurs jį išdavė.
20. Jis parėjo namo; vėl susirinko minia, taip kad jie negalėjo nė pavalgyti duonos.
21. Išgirdę tai savieji, išėjo jo sugauti, nes kalbėjo: jis išėjo iš proto.
22. Rašto žinovai, kurie atėjo iš Jeruzalės, sakė: jis turi Belzebubą ir išvaro dvasias dvasių vyriausiojo pagalba.
23. Pasišaukęs juos kalbėjo jiems prilyginimais: kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną?
24. Jei karalystė pati savyje suskilusi, ta karalystė negali išsilaikyti.
25. Jei namai patys savyje suskilę, tie namai negalės išsilaikyti.
26. Jei šėtonas sukyla pats prieš save ir suskyla, negali išsilaikyti, bet gauna galą.
27. Niekas negali, įsilaužęs į stipro žmogaus namus, išplėšti jo lobį, jei pirma nesuriš stiprojo, ir tik tuomet išplėš jo namus.
28. Ištiesų sakau jums: žmonių sūnums bus atleistos visos nuodėmės ir piktžodžiavimai, kiek jie bepiktžodžiautų:
29. O kas piktžodžiautų prieš šventąją Dvasią, amžinai negaus atleidimo, bet bus kaltas amžinąja nuodėme,
30. Kadangi jie sakė: jis turi netyrą dvasią.
31. Ir atėjo jo motina ir jo broliai, kurie, stovėdami lauke, siuntė pas jį ir šaukė jį.
32. Aplink jį sėdėjo minia; ir jie sakė jam: štai tavo motina ir tavo broliai lauke, ir ieško tavęs.
33. Atsakydamas jiems jis tarė: kas yra mano motina ir mano broliai?
34. Pažvelgęs į tuos, kurie ratu aplink jį sėdėjo, tarė: štai, mano motina; štai, mano broliai!
35. Kas tik vykdo Dievo valią, tas yra mano brolis, mano sesuo, mano motina.

4. PERSKYRIMAS.

1. Jis vėl pradėjo mokyti prie jūros. Ir susirinko pas jį labai didelė minia, taip kad jis, įžengęs į laivą, sėdėjo ant jūros, o visa minia buvo prie jūros sausumoje.
2. Ir daug mokė juos prilyginimais, ir kalbėjo jiems savo pamokinime:
3. Klausykite: štai išėjo sėjėjas sėti.
4. Besėjant atsitiko, kad viena sėkla nukrito šalia

kelio; ir atskridę paukš-
čiai sulesė ją.
5. Kita nukrito ant klin-
tėtos dirvos, kur nebuvo
daug žemės, ir tuojau iš-
dygo, nes buvo negiliai
žemėse.
6. Saulei užtekėjus, iš-
degė ji ir sudžiuvo todėl,
kad neturėjo šaknies.
7. Kita nukrito tarp erš-
kėčių; erškėčiai užaugo ir
užsmelkė ją, taip kad ji
neišdavė vaisiaus.
8. Kita nukrito į gerą
žemę ir išdavė vaisių, kurs
dygo ir augo ir nešė tris-
dešimteriopą, šešiasdešim-
teriopą ir šimteriopą.
9. Ir tarė jiems: kas turi
ausis klausyti, teklauso!
10. Kai jis buvo vienas,
tie, kurie, buvo su juo kar-
tu su dvylika, klausė jį
apie prilyginimus.
11. Jis sakė jiems: jums
duota Dievo karalystės pa-
slaptis; o aniems lauke,
visa tenka prilyginimais.
12. Kad jie regėte regė-
tų ir nematytų, ir klausyte
klausytų ir nesuprastų,
kad kartais jie neatsiver-
stų ir nebūtų jiems atlei-
stos nuodėmės.
13. Ir tarė jiems: neiš-
manote šito prilyginimo,
kaipgi suprasite visus pri-
lyginimus?
14. Sėjėjas sėja žodį.
15. Bet tie yra, kurie
šalia kelio, kur žodis sėja-
mas; kaip tiktai jie išgir-
sta, tuojau ateina šėtonas
ir atima žodį, jų tarpe pa-
sėtą.
16. Panašiai kur sėjama
klintėtoje žemėje tai tie,
kurie, kaip tiktai išgirsta
žodį, tuojau priima jį su
džiaugsmu,
17. Tačiau jie neturi sa-
vyje šaknies, bet yra tos
akimirkos žmonės; paskui
užėjus priespaudai ir per-
sekiojimui žodžio dėliai,
tuojau pasipiktina.
18. Kiti, pas kuriuos
sėjama tarp erškėčių; tai
tie, kurie išgirdo žodį;
19. Pasaulio rūpesčiai,
turtų apgaulė ir kitų da-
lykų pageidimai įeina, už-
troškina žodį, ir jis pasi-
daro nevaisingas.
20. Kur sėjama geroje
žemėje, tai tie, kurie klau-
so žodžio, priima ir atneša
vaisių trisdešimteriopą, še-
šiasdešimteriopą ir šimte-
riopą.
21. Ir sakė jiems: ar at-
nešama žiburys, kad būtų
padėtas po saiku arba po
lova? Argi ne tam, kad bū-
tų pastatytas ant žibin-
tuvo?
22. Juk nieko nėra pa-
slėpta, kad nebūtų apreik-
šta; neįvyko nieko slaptai,
kad neišeitų aikštėn.
23. Jei kas turi ausis
klausyti, teklauso!

24. Ir jis sakė jiems: dabokite, ką girdite. Kokiuo saiku saikuojate, tokiuo bus jums atsaikuota, ir bus dar jums pridėta,

25. Nes kas turi, tam bus duota; o kas neturi, tam bus atimta iš jo ir tai, ką turi.

26. Ir sakė: su Dievo karalyste taip yra, kaip su žmogumi, kurs beria sėklą į žemę.

27. Ar jis miega ar bunda dieną ir naktį, sėkla dygsta ir auga, jam nežinant.

28. Žemė pati išduoda vaisių: pirma želmenį, po to varpas, paskui pilną grūdą varpoje.

29. Kuomet vaisius leidžia, tuojau siunčia piautuvą, nes piūtis atėjo.

30. Jis sakė: kaip palyginsime Dievo karalystę arba kokiuo palyginimu ją atvaizduosime.

31. Ji kaip garsvyčios grūdas, kurs, jei įsėjamas į žemę, mažesnis yra už visus sėklų grūdus žemėje,

32. O kuomet jį pasėja, užauga ir tampa didesnis už visas žoles ir išleidžia dideles šakas, taip kad jo paunksnėje dangaus paukščiai gali taisyti lizdus (gūžtas).

33. Tokių prilyginimų daugybe jis skelbė jiems žodį taip, kaip jie galėjo klausyti.

34. Be prilyginimo jis jiems nekalbėjo; bet savo mokytiniams jis viską skyrium išaiškindavo.

35. Aną dieną, atėjus vakarui, jis tarė jiems: persiirkime į aną krantą.

36. Ir paleidę minią, jie pasiėmė jį su savim, taip kaip jis buvo laive. Su juo buvo ir kitų laivų.

37. Pakilo didelis viesulas ir metė bangas į laivą, taip kad laivas jau sėmėsi.

38. O jis buvo laivo užpakalyje ir miegojo ant priegalvio; jie pažadino jį ir tarė: Mokytojau, ar tau vis viena, kad mes žūstame?

39. Atsikėlęs, sudraudė vėją, ir tarė jūrai: tylėk, nutilk! Vėjas liovėsi ir pasidarė didelė tyla.

40. Ir jis tarė jiems: kodėl jūs esate tokie bailūs? Kaip gali būti, kad jūs dar neturite tikėjimo?

41. Jie labai bijojo ir sakė kitas kitam: tai kas gi jis toks yra, kad jo klauso net ir vėjas ir jūra?

5. PERSKYRIMAS.

1. Jie persiyrė į kitą jūros krantą, į Gerazėnų šalį.

2. Ir išlipant jam iš laivo, tuojau iš kapų pasitiko jį apsėstas piktos dvasios žmogus,

3. Kurs kapuose turėjo buveinę, ir kurio net ir grandine niekas negalėjo surakinti.

4. Nes dažnai būdavo surakintas pančiais ir rankų grandinėmis, bet sutraukydavo rankų grandines ir sutrupindavo pančius, ir niekas negalėjo jo suvaldyti.

5. Visuomet, dieną ir naktį, jis buvo kapuose ir kalnuose, rėkavo ir daužė save akmenimis.

6. Pamatęs iš tolo Jėzų, pribėgo, parpuolė prieš jį ir, dideliu balsu šaukdamas, tarė:

7. Leisk mane ramybėje Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau! Prisiekdinu tave Dievu, nekankink manęs!

8. Jis tarė jai: išeik, piktoji dvasia, iš žmogaus.

9. Jis paklausė jį: kuo tu vardu? Ir atsakė jam: legijonas mano vardas, nes mūsų daug.

10. Ir labai prašė jį, kad nevarytų jų iš tos šalies.

11. O buvo tenai pas kalną ganykloje didelė kiaulių kaimenė.

12. Jos prašė jį sakydamos: varyk mus į tas kiaules, kad mes įeitume į jas.

13. Jis leido joms; ir išėjusios piktosios dvasios, įėjo į kiaules. Kaimenė, arti dviejų tūkstančių kiaulių, nušoko nuo stataus kranto į jūrą ir prigėrė jūroje.

14. Jų piemenys nubėgo ir pranešė mieste ir sodžiuose; ir ėjo žmonės pasižiūrėti, kas atsitiko.

15. Atėję pas Jėzų ir pamatę apsėstąjį sėdintį, apvilktą ir protingą, jie nusigando.

16. Ir papasakojo jiems tie, kurie matė, kaip atsitiko piktos dvasios apsėstajam, ir apie kiaules.

17. Ir pradėjo prašyti, kad išeitų iš jų sričių.

18. O kai jis žengė į laivą, prašė jį tas, kurs buvo apsėstas piktos dvasios, kad galėtų būti su juo.

19. O jis neleido, bet tarė jam: eik į savo namus pas savuosius ir pranešk jiems, kaip didžių daiktų Viešpats padarė tau ir pasigailėjo tavęs.

20. Jis nuėjo ir ėmė pasakoti dešimties miestų apygardoje kokių didžių daiktų padarė jam Jėzus; ir visi stebėjosi.

21. Ir kai Jėzus vėl persikėlė laivu kiton pusėn, susirinko pas jį skaitlinga minia; jis buvo pajūryje.

22. Ir atėjo vienas sinagogos vyresniųjų, vardu Jajiras; ir pamatęs jį, puolė jam po kojų

23. Ir labai prašė jį, sakydamas: mano dukrelė prie mirties; ateik ir uždėk rankas ant jos, kad pagytų ir liktų gyva.

24. Ir nuėjo su juo; paskui jį sekė skaitlinga minia ir spaudė jį.

25. Buvo moteriškė, kuri dvylika metų sirgo kraujo plūdimu.

26. Ji daug iškentėjo nuo daugelio gydytojų, išleido visa, ką turėjo, ir nė kiek nepagerėjusi, bet dar labiau blogyn ėjo.

27. Išgirdusi apie Jėzų, ji ėjo minioje ir iš užpakalio palietė jo rūbą,

28. Nes ji sakė: jei ir paliesiu jo rūbą — pasveiksiu.

29. Tuojau jos kraujo šaltinis išdžiuvo, ir ji pajuto kūnu, kad pasveiko nuo savo ligos.

30. Jėzus tuojau pajuto savyje, kad iš jo išėjo galia ir atsigręžęs į minią, tarė: kas palietė mano rūbus?

31. Jo mokytiniai sakė jam: tu matai, kad minia ant tavęs grūdasi ir sakai: kas palietė mane?

32. Jis žvalgėsi aplinkui, kad pamatatytų tą, kuri tai padarė.

33. O moteriškė, kuri iš baimės drebėjo, žinodama, kas buvo atsitikę jai, priėjus, puolė prieš jį ant kelių ir pasakė jam visą tiesą.

34. O jis tarė jai: dukter, tavo tikėjimas išgydė tave, eik ramybėje ir būk sveika nuo savo ligos.

35. Dar jam tebekalbant, atėjo nuo sinagogos vyresniojo ir sakė: tavo duktė mirė, kam bevargini Mokytoją?

36. Bet Jėzus, neatkreipęs dėmesio į kalbamą žodį, tarė sinagogos vyresniajam: nebijok, tikėk tiktai.

37. Jis neleido eiti sykiu niekam, kaip tik Petrui, Jokūbui ir Jokūbo broliui Jonui.

38. Kada jie įėjo į sinagogos vyresniojo namus, jis pastebėjo triukšmą, raudančius ir labai dejuojančius.

39. Įėjęs jis tarė jiems: kodėl triukšmaujate ir raudate? vaikas nemirė, bet miega. Jie išjuokė jį.

40. O jis, išvaręs visus, pasiėmė vaiko tėvą, motiną ir tuos, kurie buvo su juo, ir įėjo, kur vaikas gulėjo.

41. Paėmęs vaiką už rankos, jis tarė jam: talita kum; tai išvertus reiškia: mergaite, sakau tau, kelkis!

42. Mergaitė tuojau atsikėlė ir vaikščiojo, nes ji

buvo dvylikos metų. Juos apėmė didelė išgąstis.

43. O jis griežtai įsakė jiems, kad niekas nežinotų tai, ir liepė duoti jai valgyti.

6. PERSKYRIMAS.

1. Išėjęs iš ten, jis nuėjo į savo tėviškę, ir jo mokytiniai sekė paskui jį.

2. Sabatai atėjus, jis pradėjo mokyti sinagogoje. Daugelis klausytojų stebėjosi sakydami: iš kur jam tai? kas tai per išmintis, kuri jam duota, ir tokie stebuklai, kurie jo rankomis daromi?

3. Argi jis ne dailidė, Marijos sūnus, ir ar ne Jokūbo, Jozėto, Jūdo ir Simono brolis? ir ar nėra jo seserų čia pas mus? Ir piktinosi juo.

4. O Jėzus jiems tarė: pranašas gerbiamas visur, tiktai ne savo tėvynėje ir ne tarp savo giminių ir ne savo namuose.

5. Ir jis negalėjo padaryti tenai jokio stebuklo, tik pagydė kelis sergančius uždėjęs rankas.

6. Jis stebėjosi jų netikėjimu.

7. Mokindamas jis apvaikščiojo kaimus apylinkėje; jis pasišaukė dvyliką ir pradėjo juos siuntinėti po du, ir davė jiems galios prieš piktas dvasias.

8. Jis įsakė jiems išskyrus lazdą nieko neimti su savim kelionei, nei duonos nei maišelio, nei pinigų dirže,

9. Bet apsiauti kurpėmis, nesivilkti dvejų sermėgų.

10. Ir tarė jiems: jei kur nors įeisite į namą, pasilikite tenai, kol iš ten toliau keliausite.

11. Jei kokioje vietoje nepriimtų ir neklausytų jūsų, išeidami iš ten, nukratykite dulkes nuo jūsų kojų jiems paliudyti.

12. Jie išėjo ir skelbė, kad darytų atgailą.

13. Ir išvarė daug piktų dvasių bei tepė aliejumi daug sergančių ir juos gydė.

14. Karalius Erodas išgirdo (apie jį), nes jo vardas buvo pragarsėjęs, ir sakė: Jonas Krikštytojas prisikėlė iš mirusiųjų ir todėl veikia jame stebuklingos jėgos.

15. Bet kiti kalbėjo, jis esąs Elijas, kiti sakė, jis esąs pranašas, kaip vienas pranašų.

16. O Erodas išgirdęs tarė: prisikėlė iš mirusiųjų tas Jonas, kuriam galvą nukirsdinau,

17. Nes pats Erodas nusiuntęs įsakė suimti Joną ir apkaldinti kalėjime dėl Erodijados, savo brolio Pi-

lypo moters, kadangi jis buvo paėmęs ją,

18. Nes Jonas sakė Erodui: nevalia tau turėti savo brolio moterį.

19. O Erodijada tykojo jo ir norėjo jį užmušti, bet negalėjo.

20. Erodas bijojo Jono, kadangi pažino jį esant teisų vyrą ir šventą; jis sergėjo jį ir, pasiklausęs jo, labai nusimindavo; vis dėlto noriai jo klausydavo.

21. Atėjo patogi diena, kuomet Erodas savo gimimo iškilmėse kėlė puotą didžiūnams, viršininkams ir Galilėjos kilniesiems,

22. Kai įėjus Erodijados duktė šoko, patiko Erodui ir drauge sėdintiems už stalo. Karalius tarė mergaitei: prašyk mane, ko tik tai nori, aš tau duosiu.

23. Jis prisiekė jai: ko tiktai manęs prašysi — duosiu, kad ir mano karalystės pusę.

24. Išėjusi ji tarė savo motinai: ko turiu prašyti? O ji atsakė: Jono Krikštytojo galvos.

25. Tuojau skubiai įėjus pas karalių, ji prašė sakydama: noriu, kad tuojau įsakytumei duoti man ant padėklo Jono Krikštytojo galvą.

26. Karalius labai nuliudo, bet priesaikos ir puotos dalyvių dėliai nenorėjo jai atsakyti.

27. Karalius tuojau nusiuntė budelį ir įsakė atnešti jo galvą.

28. Tas nuėjęs, nukirto jį kalėjime, atnešė jo galvą ant padėklo ir padavė ją mergaitei; o mergaitė atidavė ją savo motinai.

29. Išgirdę apie tai jo mokytiniai, atėjo, paėmė jo kūną ir padėjo jį kape.

30. Apaštalai susirinko pas Jėzų ir pranešė visa, ką buvo darę ir ko mokinę.

31. Jis tarė jiems: eikite sau nuošaliai į tuščią vietą ir šiek tiek pasilsėkite, nes buvo daugybė žmonių, kurie ateidavo ir išeidavo; net ir pavalgyti jiems nebuvo patogaus laiko.

32. Jie išvyko laivu nuošaliai į tuščią vietą.

33. Daugybė matė juos nuplaukiant ir apie tai sužinojo; iš visų miestų pėsti jie susibėgo tenai ir pralenkė juos.

34. Išėjęs Jėzus pamatė skaitlingą minią; jam pagailo jų, nes jie buvo lyg avys, kurios neturi piemens, ir jis ėmė juos mokinti daugelio dalykų.

35. Kai jau buvo vėlu, priėjo pas jį jo mokytiniai ir tarė: vieta tuščia ir jau vėlyva valanda.

36. Paleisk juos, kad jie nueitų į vienkiemius ir so-

džius apylinkėje ir nusi-
pirktų ko valgyti.
37. Bet jis, atsakydamas
tarė jiems: jūs duokite
jiems valgyti; jie sakė jam:
ar mums eiti pirkti duo-
nos už du šimtu centų
ir duoti jiems valgyti?
38. O jis tarė jiems: kiek
kepalų duonos turite? eiki-
te ir pažiūrėkite. Sužinoję
jie tarė: penkis kepalus ir
dvi žuvis.
39. Ir liepė jiems vi-
siems susėsti žalioje žolėje
eilėmis, kaip prie stalo.
40. Jie susėdo būreliais
po šimtą ir po penkiasde-
šimtis.
41. Jis paėmė penkis
duonos kepalus ir dvi žu-
vis, pažvelgė į dangų, lai-
mino, laužė kepalus ir da-
vė mokytiniams, kad jie
padėtų ties jais; ir dvi žu-
vis pądalino visiems.
42. Visi valgė ir pasi-
sotino.
43. Ir pririnko trupinių
dvyliką pilnų pintinių, ir
nuo žuvų.
44. O valgiusiųjų buvo
penki tūkstančiai vyrų.
45. Tuojau jis privertė
savo mokytinius lipti į lai-
vą, kad pirma jo persiirtų
anon pusėn į Betsaidą, kol
jis paleis minią.
46. Atsisveikinęs su jais,
užžengė ant kalno pasi-
melsti.
47. Atėjus vakarui lai-
vas buvo jūros viduryje, o
jis vienas sausumoje.
48. Matydamas, kaip jie
vargsta besiirdami, — vė-
jas buvo jiems priešingas,
— apie ketvirtą nakties
sargybą atėjo pas juos,
vaikščiodamas jūros pavir-
šiumi; ir norėjo praeiti
jiems pro šalį.
49. O jie, pamatę jį ei-
nantį jūros paviršiumi, ma-
nė šmėklą esant, ir sušuko,
50. Nes visi matė jį ir
nusigando. Bet jis tuojau
prabylo į juos ir tarė jiems:
būkite drąsūs, tai aš esu,
nesibijokite!
51. Jis įžengė pas juos
į laivą, ir vėjas nutilo. Jie
nepaprastai stebėjos savo
viduje,
52. Nes jie nesuprato
stebuklo su duonos kepa-
lais todėl, kad jų širdis bu-
vo užkietinta.
53. Ir prisiirę prie kran-
to, atėjo į Genezaretą, o
laivą įtraukė į uostą.
54. Jiems belipant iš lai-
vo, tuojau pažino jį.
55. Ir bėgiojo po visą
aną šalį ir pradėjo nešti lo-
vose sergančius tenai, kur
girdėjo jį esant.
56. Kur tik jis įeidavo į
sodžius ar į miestus, arba
į vienkiemius, jie guldyda-
vo ligonis prekyvietėse ir

prašydavo leisti jiems paliesti nors jo drabužio kraštą; ir visi, kurie tik paliesdavo, pasveikdavo.

7. PERSKYRIMAS.

1. Pas jį susirinko parisėjai ir kai kurie Rašto živai, kurie buvo atvykę iš Jeruzalės.

2. Pamatę kaikuriuos jo mokytinių valgant duoną suteptomis, tai yra neplautomis rankomis, jie tai peikė,

3. Nes parisėjai ir visi judėjai, užlaikydami senųjų padavimą, nevalgo rūpestingai nenusiplovę rankų.

4. Ir iš prekyvietės jie nevalgo, nenusimazgoję. Yra daug ir kitų dalykų, kuriuos perėmė laikyti, kaip taurių, ąsočių ir varinių indų plovimus.

5. Parisėjai ir Rašto živai klausė jį: kodėl tavo mokytiniai nesielgia pagal senųjų padavimą, bet valgo duoną suteptomis rankomis?

6. O jis tarė jiems: Jėzajas teisingai pranašavo apie jus, veidmainiai, kaip parašyta yra: ta tauta garbina mane lūpomis, bet jų širdis toli laikosi nuo manęs.

7. Jie veltui garbina mane, mokindami mokslų — žmonių įsakymų.

8. Jūs atmetate Dievo įsakymą, o užlaikote žmonių padavimą; plaunate indus bei taures ir darote daug kitų į tuos panašių dalykų.

9. Jis sakė jiems: jūs gražiai mokate niekais paversti Dievo įsakymą, kad užlaikytumėte jūsų padavimą.

10. Juk Mozė pasakė: gerbk savo tėvą ir motiną, o kas keikia tėvą arba motiną, mirtimi tenumiršta.

11. O jūs sakote: jei žmogus pasakytų tėvui arba motinai: Korban (tai yra dovana) tegu visa, kas naudinga iš manęs tau priklauso.

12. Tokiam leidžiate nieko daugiau nebedaryti tėvui arba motinai.

13. Niekais verčiate Dievo žodį savo padavimu, kurio jūs mokinate, ir daug panašių dalykų darote.

14. Vėl sušaukęs minią, sakė jiems: visi klausykite manęs ir supraskite!

15. Niękas, kas iš lauko įeina į žmogų, negali jo sutepti, bet kas iš žmogaus išeina, yra tai, kas sutepa žmogų.

16. Jei kas turi ausis klausymui, teklauso!

17. Kai jis nuo minios įėjo į namus, jo mokytiniai klausė jį apie prilyginimą.

18. Jis tarė jiems: ir jūs esate tokie neprotingi? Jūs neišmanote, kad visa, kas iš lauko į žmogų įeina, negali sutepti,

19. Nes neįeina į jo širdį, bet į pilvą, ir išmetama išvietėn; jis išaiškino visus valgius tyriais.

20. O sakė jiems: kas iš žmogaus išeina, tas sutepa žmogų,

21. Nes iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, palaidumai, vagystės, žmogžudystės,

22. Svetimavimai, godulystės, piktenybės, vylius, begėdystės, piktakiavimas, piktžodžiavimas, puikybė, kvailybė.

23. Visos šitos nedorybės išeina iš vidaus ir sutepa žmogų.

24. Atsikėlęs jis nuėjo iš ten į Tyro sritis. Įėjęs į namus, jis norėjo, kad niekas apie tai nežinotų, bet negalėjo pasislėpti.

25. Bet tuojau išgirdo apie jį viena moteriškė, kurios dukrelė turėjo piktą dvasią; atėjus, puolė jam po kojų.

26. O ta moteriškė buvo graikė, gimimu Siropėnikietė; ji prašė, kad iš jos dukters išvarytų piktąją dvasią.

27. O jis tarė jai: leisk, kad pirma vaikai būtų pasotinti, nes negerai yra imti vaikų duoną ir mesti šunims.

28. Bet ji atsakė ir tarė jam: taip, Viešpatie, juk ir šunyčiai ėda po stalu vaikų trupinius.

29. Jis tarė jai: šito žodžio dėliai eik: piktoji dvasia išėjo iš tavo dukters.

30. Pargrįžus į savo namus, ji rado vaiką gulintį lovoje, o dvasią išėjusią.

31. Išėjęs iš Tyro sričių, vėl ėjo per Sidoną į Galilėjos jūrą Dekapolio viduriu.

32. Ten atvedė pas jį kurčią ir nebylį ir prašė jį uždėti ant jo savo ranką.

33. Paėmęs jį nuošaliai nuo minios, įdėjo savo pirštus į jo ausis, ir, spiovęs, prisilietė jo liežuvio;

34. Pažvelgęs į dangų atsiduso ir tarė jam: efata, tai yra atsiverk!

35. Jo ausys atsivėrė, jo liežuvio ryšys tuojau atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia.

36. Ir įsakė jiems niekam nesakyti apie tai. Bet kuo labiau jiems įsakydavo, tuo daugiau skelbdavo.

37. Ir jie labai stebėjosi, kalbėdami: jis visa gerai padarė; kurtinius jis daro girdinčiais, o nebylius kalbančiais.

8. PERSKYRIMAS.

1. Anomis dienomis, kuomet vėl buvo didelė minia ir neturint jai ko valgyti, jis, pasišaukęs mokytinius, tarė jiems:

2. Gaila man minios, nes jau tris dienas pasilieka pas mane ir neturi ko valgyti.

3. Jei juos alkanus atleisiu į namus, pails kelyje; o kaikurie jų yra ištolo.

4. Jo mokytiniai atsakė jam: iš kur gali kas nors pasotinti duona šituos čia dykumoje?

5. Jis paklausė juos: kiek turite duonos kepalų? Jie atsakė: septynis.

6. Ir jis liepė miniai sėsti žemėje; o jis, paėmęs septynis duonos kepalus, dėkojo, laužė ir davė savo mokytiniams, kad jie išdalytų, ir jie išdalė miniai.

7. Jie turėjo ir kelias žuveles; palaiminęs liepė ir jas išdalyti.

8. Jie valgė ir pasisotino; ir surinko likusių trupinių septynias pintines.

9. O jų buvo apie keturis tūkstančius, ir jis juos paleido.

10. Įžengęs su savo mokytiniais į laivą, tuojau persikėlė į Dalmanutos šalį.

11. Tenai išėjo parisėjai ir pradėjo ginčytis su juo: jie reikalavo iš jo ženklo iš dangaus, kad išmėginti jį.

12. Atsiduses dvasioje, jis tarė: kam reikalauja šita giminė ženklo? Ištiesų sakau jums: tai giminei tikrai nebus duotas ženklas.

13. Palikęs juos, jis vėl įžengė ir persiirė į kitą pusę.

14. Užmiršo paimti duonos, nes tiktai vieną kepalą teturėjo su savim laive.

15. O jis įspėjo juos ir tarė: dabokite, sergėkitės parisėjų raugo ir Erodo raugo.

16. Jie teiravosi tarp savęs: kadangi jie neturi duonos.

17. Pastebėjęs tai, tarė jiems: kam šnekate, kad neturite duonos? Vis dar nesuprantate ir neišmanote? Dar tebeturite užkietintą jūsų širdį?

18. Ar turėdami akis nematote ir turėdami ausis negirdite? Ir ar neatsimenate,

19. Kuomet laužiau penkis duonos kepalus penkiems tūkstančiams, kiek pilnų pintinių trupinių pririnkote?

20. Jie atsakė jam: dvyliką. Ir kuomet septynis keturiems tūkstančiams, kiek pilnų pintinių trupinių pririnkote? Ir atsakė jam: septynias.

21. Jis jiems tarė: vis dar nesuprantate?

22. Ir jie atvyko į Betsaidą; atvedė pas jį aklą ir prašė, kad paliestų jį.

23. Paėmęs akląjį už rankos, jis išvedė jį iš sodžiaus, spiovė jam į akis, ir uždėjęs rankas ant jo, paklausė jį: ar matai šiek tiek?

24. Pravėręs akis, jis tarė: matau žmones, aš matau juos lyg medžius vaikščiojančius.

25. Paskui jis vėl uždėjo rankas ant jo akių, jis praregėjo gerai, išgijo ir visa aiškiai matė.

26. Ir parsiuntė jį į jo namus, sakydamas: neužeik į sodžių!

27. Jėzus išėjo su savo mokytiniais į Pilypo Cezarėjos sodžius. Kelyje jis klausė savo mokytinius, sakydamas jiems: ką kalba žmonės mane esant?

28. Jie atsakė jam ir tarė: Jonu Krikštytoju, kiti — Eliju, dar kiti vienu pranašų.

29. Jis klausė juos: o jūs kuo mane laikote? Atsakydamas Petras tarė jam: Tu esi Kristus.

30. Ir uždraudė jiems, kad niekam nekalbėtų apie jį.

31. Ir pradėjo juos mokinti: žmogaus Sūnus turi daug kentėti, būti atmestas vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų, būti užmuštas ir po trijų dienų atsikelti.

32. Jis kalbėjo tą žodį atvirai. O Petras, paėmęs jį nuošaliai, pradėjo drausti jį.

33. O jis, atsigręžęs ir pamatęs savo mokytinius, barė Petrą ir tarė: atstok nuo manęs, šėtone, nes tu mąstai ne tai, kas Dievo, bet kas žmonių.

34. Pasišaukęs minią su savo mokytiniais, jis jiems tarė: jei kas nori sekti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka paskui mane.

35. Nes jei kas nori gelbėti savo gyvybę, neteks jos, bet jei kas neteks savo gyvybės manęs ir Evangelijos dėliai — išgelbės ją,

36. Nes kokią naudą turėtų žmogus, jei jis laimėtų visą pasaulį, o kenktų savo sielai?

37. Arba ką galėtų duoti žmogus mainu už savo sielą?

38. Jei kas gėdytųsi manęs ir mano žodžių šioje svetimaujančioje ir nuodėmingoje giminėje, tai ir žmogaus Sūnus gėdysis jo, kuomet su šventaisiais angelais ateis savo tėvo šlovėje.

9. PERSKYRIMAS.

1. Jis kalbėjo jiems: iš-
tiesų sakau jums, yra kai-
kurie iš čia stovinčių, ku-
rie mirties neragaus, kol
išvys Dievo karalystę, at-
einančią galybėje.
2. Po šešių dienų Jėzus
pasiėmė Petrą, Jokūbą ir
Joną ir užvedė juos vienus
nuošaliai ant aukšto kalno,
ir persiskaidrino jų aki-
vaizdoje.
3. Jo rūbai pasidarė taip
labai šviesiai balti, kaip
velikas žemėje negali iš-
baltinti.
4. Jiems pasirodė ir Eli-
jas su Moze ir kalbėjosi
su Jėzumi.
5. O Petras, atsakyda-
mas tarė Jėzui: mokyto-
jau, gera yra čia mums
būti; padarysime tris pa-
dangtes: vieną tau, vieną
Mozei ir vieną Elijui,
6. Nes jis nežinojo, ką
sakyti, kadangi jie buvo
labai nusigandę.
7. Ir susidarė debesis,
kuris juos apdengė, o iš
debesies pasigirdo balsas:
šis yra mano mylimas
Sūnus, jo klausykite!
8. Ir staiga jiems besi-
dairant aplinkui, nieko
daugiau nebematė pas sa-
ve kaip tik vieną Jėzų.
9. Nužengiant jiems nuo
kalno, įsakė niekam nepa-
sakoti, ką buvo matę, kol
žmogaus Sūnus bus prisi-
kėlęs iš mirusiųjų.
10. Jie užlaikė žodį sa-
vyje ir svarstė tarp savęs,
ką reiškia prisikelti iš mi-
rusiųjų.
11. Jie klausė jį kalbė-
dami: juk Rašto žinovai
sako, kad Elijas turi pirma
ateiti?
12. Bet jis sakė jiems:
Elijas, tiesa, pirma atėjęs
viską atstatys; kaip yra pa-
rašyta apie žmogaus Sū-
nų, kad jis turi daug ken-
tėti ir būti paniekintas.
13. Bet aš sakau jums:
ir Elijas atėjo; ir padarė
jam ką norėjo, kaip para-
šyta apie jį.
14. Atėję pas savo mo-
kytinius, jie pamatė aplink
juos didelę minią ir Rašto
žinovus besiginčijančius
su jais.
15. Visa minia, pama-
čiusi jį, tuojau nustebo ir,
pribėgus, pasveikino jį.
16. Jis paklausė juos:
kodėl ginčijatės su jais?
17. Ir atsakė jam vienas
iš minios: Mokytojau, at-
nešiau pas tave savo sūnų,
kurs turi nebylią dvasią.
18. Ir kame tik sugrie-
bia, parbloškia jį žemėn;
ir jis putoja, griežia dan-
timis ir sustingsta; aš sa-
kiau tavo mokytiniams,
kad ją išvarytų, bet jie ne-
galėjo.

19. O jis, atsakydamas,
tarė jiems: o, netikinti gi-
mine, kaip ilgai aš pas jus
būsiu? Iki kol aš kęsiu jus?
Atveškite jį pas mane!
20. Ir jie atvedė jį prie
jo. Ir išvydus, dvasia tuo-
jau sutraukė jį; parpuolęs
žemėn, jis voliojosi puto-
damas.
21. Jis paklausė jo tėvą:
kiek laiko, kaip tai jam at-
sitiko? O jis atsakė: nuo
kūdikystės.
22. Ji dažnai įmesdavo
jį net į ugnį ir vandenį,
kad jį nužudytų; bet jei ką
gali, pasigailėjęs mūsų, pa-
dėk mums!
23. O Jėzus tarė jam:
kas liečia: jei tu gali — ti-
kinčiam visa galima.
24. Vaiko tėvas tuojau
sušuko ir tarė: tikiu, Vieš-
patie, padėk mano netikė-
jimui!
25. O kada Jėzus pama-
tė, kad minia subėga, su-
draudė netyriąją dvasią ir
tarė jai: nebylioji ir kur-
čioji dvasia, įsakau tau:
išeik iš jo ir daugiau nebe-
grįžk į jį.
26. Ir rėkdama bei la-
bai tąsydama išėjo. O jis
tapo lyg miręs, taip kad
daugelis sakė: jis mirė:
27. Bet Jėzus, paėmęs
už rankos, pakėlė jį, ir jis
atsistojo.
28. Kuomet Jėzus par-
ėjo į namus, jo mokytiniai
klausė jį slapčia: kodėl mes
negalėjome išvaryti jos?
29. Jis tarė jiems: šita
rūšis nieku kitu negali
būti išvaryta kaip tik mal-
da ir pasninku.
30. Išėję iš ten, jie ke-
liavo per Galilėją; ir jis
nenorėjo, kad kas nors tai
žinotų,
31. Nes jis mokė savo
mokytinius ir sakė jiems:
Žmogaus Sūnus bus iš-
duotas į žmonių rankas;
ir užmuš jį, bet užmuštas
po trijų dienų prisikels.
32. Bet jie nesuprato tos
kalbos, o paklausti jį bi-
jojo.
33. Jie atėjo į Kaper-
naumą. Būdamas namie,
Jėzus klausė juos: apie ką
kalbėjotės kelyje?
34. Bet jie tylėjo, nes
kelyje kalbėjosi tarp sa-
vęs apie tai, kas didesnis.
35. Atsisėdęs, pasišaukė
dvyliką ir jiems tarė: jei
kas nori būti pirmas, tas
turi būti visų paskučiau-
sias ir visų tarnas.
36. Ir paėmęs vaiką, pa-
statė tarp jų ir, apkabinęs
jį, tarė jiems:
37. Kas vieną tokių vai-
kelių priima mano vardu,
tas mane priima, ir kas
mane priima, tas ne mane
priima, bet tą, kurs mane
siuntė.
38. Jonas tarė jam: Mo-
kytojau, mes matėme vie-

ną, kurs tavo vardu išvaro dvasias ir kurs neseka paskui mus ir mes draudėme, kadangi nevaikšto su mumis.

39. Bet Jėzus tarė: nekliūdykite jam, nes nėra nė vieno, kurs darytų mano vardu stebuklą it tuojau galėtų piktai kalbėti apie mane,

40. Nes kas ne prieš mus, tas už mus.

41. Jei kas nors pagirdytų jus vandens gurkšniu mano vardu todėl, kad jūs esate Kristaus, ištiesų sakau jums: jis nepraras savo atlyginimo.

42. Jei bent kas papiktintų vieną šių mažųjų, kurie tiki mane, būtų jam geriau, jei ant jo kaklo būtų užkabintos asilo sukamos girnos ir jis būtų įmestas į jūrą.

43. Jei tavo ranka piktintų tave, nukirsk ją, nes geriau tau luošam įeiti gyvaton, negu dvi rankas turint nueiti į pragarą ir neužgęstančią ugnį.

44. Kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.

45. Jei tavo koja piktintų tave, nukirsk ją, nes geriau tau raišam įeiti gyvaton, negu abi kojas turint būti įmestam į pragarą.

46. Kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.

47. Jei tavo akis piktintų tave, išlupk ją, nes geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu abi akis turint būti įmestam į pragarą.

48. Kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta,

49. Nes kiekvienas bus pasūdytas ugnimi ir visokia auka bus druska sūdyta.

50. Druska gera; bet jei druska netektų sūrumo, kuo ją atitaisysite? Turėkite savyje druskos ir turėkite tarp savęs taikos.

10. PERSKYRIMAS.

1. Pakilęs jis ėjo iš ten į Judėjos šalį ir į anapus Jordano; vėl susirinko prie jo minios; jis vėl juos mokė, kaip buvo pratęs.

2. Priėję parisėjai klausė jį, gundydami: ar leista vyrui atsiskirti nuo savo moteries?

3. Bet jis atsakydamas tarė jiems: ką įsakė jums Mozė?

4. O jie atsakė: Mozė leido rašyti atsiskyrimo laišką ir paleisti.

5. O Jėzus tarė jiems: jūsų širdies kietumo dėliai parašė jums tą įsakymą.

6. Bet tvėrimo pradžioje kaip vyrą ir moterį sutvėrė juos.

7. Todėl paliks žmogus savo tėvą ir motiną ir laikysis savo moteries.
8. Todėl jie jau nebe du bet vienas kūnas.
9. Ir taip, ką Dievas sujungė, žmogus teneskiria.
10. Namie mokytiniai vėl klausė jį apie tai.
11. Jis tarė jiems: jei kas nors paleidžia savo žmoną ir veda kitą, svetimauja su ja.
12. O jei ji, paleidus savo vyrą, teka už kito, svetimauja.
13. Ir atnešė pas jį vaikelius, kad paliestų juos, o mokytiniai juos barė.
14. Bet Jėzus, pamatęs tai, užsirūstino ir tarė jiems: leiskite vaikelius eiti pas mane ir nekliūdykite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė.
15. Ištiesų sakau jums: jei kas nepriima Dievo karalystės kaip vaikelis, neįeis į ją.
16. Ir jis laimino juos, apkabinęs juos ir uždėjęs ant jų rankas.
17. Išėjus jam į kelią, vienas pribėgo, atsiklaupė ties juo ir klausė jį: gerasis mokytojau, ką turiu daryti, kad įgyčiau amžiną gyvenimą?
18. O Jėzus tarė jam: kodėl vadini mane geru? Niekas nėra geras, kaip tik vienas Dievas.
19. Žinai įsakymus: neužmušk, nesvetimauk, nevok, neliudyk neteisingai, neplėšk, gerbk savo tėvą ir motiną.
20. Bet jis atsakė jam: Mokytojau, visa tai aš pildžiau nuo pat mano jaunystės.
21. Pažvelgęs į jį, Jėzus pamilo jį ir tarė jam: vieno dalyko tau trūksta: eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, taip tu turėsi turtą danguje; eik čia, sek paskui mane; nešk savo kryžių ir sek paskui mane.
22. Bet jis nuliūdo to žodžio dėliai, nuėjo susirūpinęs, nes turėjo daug lobių.
23. Pažvelgęs aplinkui, Jėzus tarė savo mokytiniams: kaip sunkiai turtingieji įeis Dievo karalystėn!
24. Mokytiniai stebėjosi dėl jo žodžių. O Jėzus atsiliepdamas vėl sakė jiems: vaikai, kaip sunku yra įeiti Dievo karalystėn.
25. Lengviau yra kupriui išlįsti pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti Dievo karalystėn.
26. Jie labai nusigando ir kalbėjo tarp savęs: ir kas begali būti išganytas?
27. Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė: pas žmones tai negalima, bet ne pas Die-

vą, nes pas Dievą visa galima.

28. Petras ėmė jam kalbėti: štai, mes visa palikome ir pasekėme paskui tave.

29. Jėzus tarė: ištiesų sakau jums: nėra nė vieno, kurs paliko namus arba brolius, arba seseris, arba motiną, arba tėvą, arba vaikus, arba laukus manęs ir Evangelijos dėliai,

30. Kurs neįgytų šimtą kartų daugiau šiuo dabartiniu laiku, ir namus, ir brolius, ir seseris, ir motinas, ir vaikus, ir laukus tarp persekiojimų, o ateinančiame pasaulyje — amžiną gyvenimą.

31. Bet daug pirmųjų bus paskutiniai ir paskutiniai — pirmieji.

32. Jie buvo kelyje, žengdami į Jeruzalę; Jėzus ėjo jų priešakyje; ir jie stebėjosi, o kurie paskui ėjo, bijojo. Vėl ėmęs pas save dvyliką, pradėjo jiems sakyti apie tai, kas jam turės atsitikti:

33. Štai mes žengiame į Jeruzalę; ir žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiems kunigams ir Rašto žinovams; jie pasmerks jį mirti ir išduos jį pagonims.

34. Ir išjuoks jį, spiaudys ant jo, plaks ir užmuš jį, bet po trijų dienų jis prisikels.

35. Ir priėjo prie jo Jokūbas, Jonas ir du Zebedėjaus sūnūs, ir tarė jam: Mokytojau, norime, kad mums padarytumei, ko prašysime tave.

36. O jis tarė jiems: ko norite, kad jums padaryčiau?

37. Jie tarė jam: suteik mums, kad mes tavo garbėje sėdėtumėm vienas iš tavo dešinės, o kitas iš kairės.

38. Bet Jėzus tarė jiems: nežinote, ko prašote; ar galite gerti taurę, kurią aš geriu, arba būti pakrikštytais krikštu, kuriuo aš krikštyjamas?

39. O jie tarė jam: galime. Jėzus sakė jiems: gersite taurę, kurią aš geriu, ir būsite pakrikštyti krikštu, kuriuo aš krikštyjamas.

40. Vietas gi iš mano dešinės arba kairės duoti ne man priklauso, bet tiems, kuriems jos prirengtos.

41. Išgirdę dešimtis pradėjo rūstauti ant Jokūbo ir Jono.

42. Pasišaukęs juos, Jėzus jiems tarė: jūs žinote, kad tie, kurie save laiko tautų valdytojais, pavergia jas ir jų didžiūnai jas išnaudoja.

43. Ne taip turi būti tarp jūsų, bet kas norėtų

tapti tarp jūsų didis, bus jūsų tarnas.

44. Ir kas tarp jūsų norėtų būti pirmas, bus visų vergas,

45. Nes ir Žmogaus Sūnus neatėjo, kad būtų jam tarnaujama, bet kad jis tarnautų ir atiduotų savo gyvybę kaip išvadavimo mokestį už daugelį.

46. Jie atėjo į Jeriką. Ir išvykstant iš Jeriko jam, jo mokytiniams ir didelei miniai, šalia kelio sėdėjo Timėjaus sūnus Bartimėjus, aklas elgeta.

47. Išgirdęs, kad tai yra Jėzus Nazarietis, pradėjo šaukti sakydamas: Jėzau, Dovido sūnau, pasigailėk manęs!

48. Daugelis draudė jį, kad tylėtų. Bet jis dar labiau šaukė: Dovido sūnau, pasigailėk manęs!

49. Jėzus sustojęs tarė: pašaukite jį. Jie pašaukė akląjį, sakydami jam: nusiramink, kelkis, jis šaukia tave.

50. O jis, numetęs savo drabužį ir pašokęs, atėjo pas Jėzų,

51. Prabildamas į jį, Jėzus tarė: ko nori, kad tau padaryčiau? Aklasis jam atsakė: Mokytojau, kad praregėčiau.

52. Jėzus tarė jam: eik, tavo tikėjimas išgydė tave. Jis tuojau praregėjo ir sekė paskui jį keliu.

11. PERSKYRIMAS.

1. Kai jie artinosi Jeruzalei, Betfagei ir Betanijai prie Alyvų kalno, jis nusiuntė du savo mokytinių ir tarė jiems:

2. Eikite į sodžių, kurs yra prieš jus, ir tuojau, įeidami į jį, rasite pririštą asilaitį, ant kurio dar joks žmogus nėra sėdėjęs; atriškite jį ir atveskite!

3. Ir jei kas jums sakytų: kam tai darote? atsakykite: Viešpats jo reikalingas; jis tuojau ir vėl parsiųs jį čia.

4. Nuėję rado asilaitį pririštą pas duris lauke prie gatvės, ir atrišo jį.

5. Kaikurie ten stovėjusių sakė jiems: ką darote, atrišdami asilaitį?

6. O jie atsakė jiems, kaip Jėzus buvo sakęs; ir jie leido jiems.

7. Atvedę asilaitį pas Jėzų, užklojo ant jo savo rūbus, o jis užsėdo ant jo.

8. Daugelis klojo savo rūbus ant kelio, o kiti, nukirtę šakas nuo laukų, klojo ant kelio.

9. Kaip tie, kurie ėjo priešakyje, taip ir tie, kurie paskui sekė, šaukė: osanna

palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu!

10. Palaiminta mūsų tėvo Dovido karalystė, kuri ateina! Osanna aukštybėse!

11. Jis įėjo į Jeruzalę, į bažnyčią, ir visa apžiūrėjo; kadangi jau buvo vėlus laikas, išėjo su dvylika į Betaniją.

12. Kitą dieną, išvykus jiems iš Betanijos, jis buvo alkanas.

13. Pamatęs iš tolo lapuotą fygos medį, priėjo, ar kartais neras ko nors jame; bet priėjęs prie jo, jis nerado nieko, tiktai lapų, nes nebuvo fygų vaisių laikas.

14. Jis prabilo ir tarė jam: niekas per amžius tenevalgo daugiau nuo tavęs vaisių! Tai girdėjo jo mokytiniai.

15. Jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į bažnyčią, pradėjo varyti laukan perkančius ir parduodančius šventovėje ir apvertė muitininkų stalus ir karvelių pardavėjų suolus.

16. Ir neleido, kad kas nors neštų indą per bažnyčią.

17. Ir mokydamas, kalbėjo jiems: argi nėra parašyta: mano namas bus pavadintas maldos namu pas visas tautas? O jūs padarėte iš jo plėšikų lindynę.

18. Išgirdę tai vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai, galvojo, kaip jį pražudytų, nes jie bijojo jo, kadangi visa minia stebėjosi jo mokslu.

19. Kada būdavo vakaras, jie išeidavo iš miesto.

20. Anksti rytą, praeidami pro šalį, pamatė fygos medį, nudžiuvusį iš pat šaknų.

21. O Petras, atsiminęs tarė jam: Mokytojau, štai, padžiuvo fygų medis, kurį prakeikei.

22. Atsakydamas Jėzus tarė jiems: turėkite tikėjimą Dievu.

23. Ištiesų sakau jums: jei kas nors tartų šitam kalnui: pasikelk ir pulk į jūrą, ir neabejotų savo širdyje, bet tikėtų, kad įvyks, ką sako, tai jam bus.

24. Todėl sakau jums: ko nors melsdamies prašote, tikėkite, kad gausite, ir bus jums.

25. Ir kai stovite melsdamiesi, atleiskite, jei ką turite prieš ką nors, kad ir jūsų Tėvas dangiškasis atleistų jums jūsų nusidėjimus.

26. Jei jūs neatleisite, neatleis nė jūsų Tėvas,

kurs yra danguje, jūsų nusidėjimų.

27. Jie vėl atėjo į Jeruzalę; ir jam bevaikštinėjant po bažnyčią, priėjo prie jo vyriausieji kunigai, Rašto žinovai ir vyresnieji,

28. Ir sakė jam: kokia galia tu tai darai? arba kas tau davė galią tai daryti?

29. O Jėzus tarė jiems: aš paklausiu jus apie vieną dalyką, atsakykite man, ir aš jums pasakysiu, kokia galia aš tai darau.

30. Ar Jono krikštas buvo iš dangaus, ar iš žmonių? Atsakykite man!

31. Bet jie galvojo tarp savęs, kalbėdami: jei sakysime iš dangaus, jis tars: tai kodėl jam netikėjote?

32. Ar turime sakyti: iš žmonių? — jie bijojo tautos, nes visi laikė Joną tikru pranašu.

33. Todėl atsakydami jie tarė Jėzui: mes nežinome. Ir Jėzus tarė jiems: tai ir aš jums nesakau, kokia galia aš tai darau.

12. PERSKYRIMAS.

1. Ir pradėjo jiems kalbėti prilyginimais: žmogus pasodino vynuogyną, aptvėrė tvora, įkasė spaustuvo lovį, pastatė bokštą, perdavė jį vynininkams ir iškeliavo.

2. Atėjus laikui, nusiuntė tarną pas vynininkus, kad paimtų iš vynininkų vynuogyno vaisių.

3. O jie, suėmę jį, primušė ir persiuntė be nieko.

4. Jis vėl siuntė pas juos kitą tarną; ir aną mušė per galvą ir jį apgėdino.

5. Jis siuntė kitą; ir šitą jie užmušė, ir daug kitų, kurių vienus jie primušė, o kitus užmušė.

6. Jis dar turėjo vieną vienintelį mylimą sūnų, pagaliau, ir jį siuntė pas juos, sakydamas: jie pabugs mano sūnaus.

7. Bet anie vynininkai kalbėjo tarp savęs: tas tai tėvainis; eikime ir užmuškime jį, ir tėvainystė bus mūsų.

8. Suėmę, užmušė jį ir išmetė iš vynuogyno.

9. Ką darys vynuogyno Viešpats? Jis ateis, išžūdys vynininkus, o vynuogyną atiduos kitiems.

10. Ar neskaitėte šitų Rašto žodžių: akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kampiniu akmeniu.

11. Nuo Viešpaties jis atėjo ir todėl jis stebuklingas mūsų akyse?

12. Jie rengėsi suimti jį, ir bijojo minios, nes suprato, kad apie juos pasakė prilyginimą; ir palikę jį, nuėjo.

13. Ir jie nusiuntė pas jį kaikuriuos parisėjų ir Erodo šalininkus, kad jį sugautų žodyje.

14. Ir atėję sakė jam: mokytojau, mes žinome, kad esi teisus ir niekuo nesirūpini, nes tu nežiūri į žmogaus veidą, bet pagal teisybę mokini Dievo kelio. Ar reikia Ciesoriui mokėti mokestis, ar ne? Ar turime mokėti, ar nemokėti?

15. Bet jis, pažindamas jų veidmainiavimą, tarė jiems: kam mane gundote? Paduokite man denarą pažiūrėti!

16. Jie padavė. Jis sakė jiems: kieno tas paveikslas ir užrašas?

17. O jie atsakė jam: ciesoriaus. Jėzus tarė jiems: taigi, atiduokite ciesoriui, kas ciesoriaus, o Dievui, kas Dievo. Jie stebėjosi juo.

18. Ir atėjo pas jį sadukėjai, kurie sakė, nėsą prisikėlimo, ir klausė jį, sakydami:

19. Mokytojau, Mozė mums rašė: jei kieno brolis mirdamas palieka moterį, bet nepalieka vaiko, tai jo brolis turi imti jo moterį, kad neišnyktų brolio giminė.

20. Buvo septyni broliai; pirmas vedė moterį ir mirė, nepalikdamas giminės.

21. Ir antrasis vedė ją ir mirė, nepalikęs giminės. Taip pat ir trečiasis.

22. Ir taip septyni nepaliko giminės. Visų paskiausiai mirė ir moteriškė.

23. Per prisikėlimą, kada jie prisikels, kieno jų ji bus moteris? Juk septyni turėjo ją moterimi.

24. Jėzus sakė jiems: argi ne todėl jūs klystate, kad nesuprantate nei Rašto, nei Dievo galybės?

25. Nes kuomet iš mirusiųjų prisikels, nei ves, nei tekės, bet jie bus kaip angelai danguje.

26. O apie mirusius, kad jie prisikels, ar neskaitėte Mozės knygoje, kaip Dievas pasakė jam pas erškėčių krūmą, kalbėdamas: Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas.

27. Jis nėra mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas. Jūs labai klystate.

28. Ir priėjo vienas Rašto žinovų, kurs girdėjo juos besiginčijant ir kadangi žinojo, kad gerai atsakė jiems, paklausė jį: koks įsakymas visųpirmiausias?

29. Jėzus atsakė: pirmiausis šis: klausyk, Izra-

ėli, Viešpats mūsų Dievas yra vienas Viešpats;
30. Ir mylėsi Viešpatį tavo Dievą visa tavo širdimi, visa tavo siela, visu tavo protu ir visa tavo galia.
31. Antrasis šis: mylėsi savo artimą kaip pats save. Nėra kito įsakymo, didesnio už šituos.
32. Rašto žinovas tarė jam: gerai, Mokytojau, tu pasakei pagal tiesą: vienas yra Dievas ir nėra kito be jo.
33. Ir mylėti jį visa širdimi, visu protu, visa galia ir mylėti artimą kaip save patį, yra daug daugiau, negu deginamosios aukos ir šiaip aukos.
34. Matydamas, kad protingai atsakė, Jėzus tarė jam: esi netoli nuo Dievo karalystės. Daugiau niekas nebedrįso klausti jį.
35. Jėzus prabildamas, kalbėjo, mokydamas šventovėje: kaip gali sakyti Rašto žinovai, kad Kristus Dovido sūnus?
36. Juk pats Dovidas sako šventoje Dvasioje: Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje, iki kol padėsiu tavo priešus po tavo kojų.
37. Pats Dovidas vadina jį Viešpačiu, kodėl gi jis jo sūnus?
38. Ir didelė minia noriai jo klausėsi. Savo pamokinime jis sakė jiems: saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti ilguose rūbuose ir laukia pasveikinimų viešose vietose,
39. Sinagogose sėdėti priešakinėse krasėse ir užimti pirmąsias vietas pokyliuose,
40. Kurie iščiulpia našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiasi. Tie susilauks aštresnio teismo.
41. Atsisėdęs ties aukų dėže, Jėzus žiūrėjo, kaip minia metė pinigus aukų dėžėn. Daugelis turtingųjų metė daug.
42. Ir priėjus viena neturtinga našlė, įmetė du pinigėliu, tai yra du centu.
43. Pasišaukęs savo mokytinius, jis tarė jiems: iš tiesų sakau jums: šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus, kurie metė į aukų dėžę.
44. Nes visi metė iš savo pertekliaus, o šita iš savo neturto įmetė visa, ką turėjo, visą savo pragyvenimo išteklių.

13. PERSKYRIMAS.

1. Išeinant jam iš šventovės, vienas jo mokytinių tarė jam: Mokytojau, štai kokie akmenys ir kokie pastatai!

2. Ir Jėzus tarė jam: ma-
tai šiuos didelius pastatus?
Neliks akmuo ant akmens,
kurs nebūtų išgriautas.
3. Kada jis sėdėjo ant
Alyvų kalno ties šventove,
Petras, Jokūbas, Jonas ir
Andriejus klausė jo atski-
rai:
4. Pasakyk mums, kada
tai įvyks ir koks bus ženk-
las, kuomet visa tai turės
išsipildyti?
5. O Jėzus pradėjo kal-
bėti jiems: dabokite, kad
kas nors jūsų nesuvedžio-
tų.
6. Daugelis ateis po ma-
no vardu ir sakys: aš esu,
ir daugelį suvedžios.
7. O kai išgirsite apie
karus ir apie karų gandus,
nenusigąskite. Tai turi
įvykti, bet tai dar ne galas,
8. Nes tauta sukils prieš
tautą, ir valstybė prieš val-
stybę; vietomis bus žemės
drebėjimai ir badas. Tai
gimdymo skausmų pra-
džia.
9. Bet sergėkite patys
save, nes jus išduos tary-
bos susirinkimams; jūs bū-
site plakami sinagogose ir
būsite statomi prieš vieti-
ninkus ir karalius manęs
dėliai jiems paliudyti.
10. Evangelija turi būti
pirma apskelbta visoms
tautoms.
11. Kada jie ves jus iš-
duoti, nesirūpinkite iš-
anksto, ką kalbėsite, bet
kalbėkite tai, kas bus jums
duota aną valandą, nes ne
jūs esate, kurie kalbate,
bet Šventoji Dvasia.
12. Brolis išduos brolį
mirti ir tėvas vaiką; vaikai
sukils prieš gimdytojus ir
užmuš juos.
13. Jūs būsite visų ne-
kenčiami mano vardo dė-
liai. Bet kas ištryvos iki ga-
lo, tas bus išgelbėtas.
14. O kada išvysite su-
naikinimo baisenybę, sto-
vinčią kur neturėtų sto-
vėti, — kas skaito, teap-
mąsto, — tada tie, kurie
yra Judėjoje, tegul bėga į
kalnus;
15. Kas ant stogo, tene-
lipa žemėn ir teneeina pa-
imti ko nors iš savo namų.
16. Ir kas lauke, tene-
grįžta atgal pasiimti savo
rūbo.
17. Vargas nėščioms ir
žindančioms anomis die-
nomis.
18. Melskitės, kad ne-
atsitiktų tai žiemą,
19. Nes anomis dieno-
mis bus suspaudimo var-
gas, kokio iki šiol nebuvo
nuo pradžios tvėrimo, ku-
rį Dievas sutvėrė, ir tikrai
nebus.
20. Ir jei Dievas nebūtų
sutrumpinęs dienų, nebū-
tų išgelbėtas joks kūnas.
Bet sutrumpino dienas iš-

rinktų jų dėliai, kuriuos jis išrinko.

21. Jei kas nors tuomet jums sakytų: štai čia Kristus, štai, tenai! netikėkite,

22. Nes kils netikrų kristų ir netikrų pranašų; jie darys ženklus ir stebuklus, kad suklaidintų, jei galima būtų, net išrinktuosius.

23. Bet jūs saugokitės! nes iš anksto aš visa pasakiau jums.

24. O anomis dienomis, po suspaudimo bėdos, aptems saulė ir mėnuo nebeleis savo šviesos;

25. Dangaus žvaigždės kris ir danguje esančios galybės bus sutrenktos.

26. Tada jie išvys žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse, su didžia galybe ir garbe.

27. Ir jis siųs angelus, kad surinktų savo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo žemės krašto iki dangaus krašto.

28. Mokinkitės prilyginimo iš fygos medžio: kada jo šaka jau pradeda augti ir lapus varo savo, žinokite, kad vasara jau arti.

29. Taip ir jūs, kai išvysite tai įvykstant, žinokite, kad jis yra arti prie durų.

30. Ištiesų sakau jums: nepraeis šita giminė, kol visa tai išsipildys.

31. Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.

32. O apie aną dieną arba valandą niekas nežino, nei angelai danguje, nei Sūnus, tiktai Tėvas.

33. Dabokite, budėkite, nes nežinote, kada ateis tas laikas.

34. Kaip žmogus, kurs iškeliavo, paliko savo namus, davė įgaliojimą savo tarnams, kiekvienam savo darbą, o vartininkui įsakė budėti.

35. Taigi budėkite, nes nežinote, kada namų Viešpats ateis, ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidžiams giedant, ar ryte,

36. Kad atėjęs netikėtai, nerastų jūsų bemiegančių.

37. O ką jums sakau, tą sakau visiems: budėkite!

14. PERSKYRIMAS.

1. O po dviejų dienų buvo Velykos ir neraugintos duonos šventės. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai tykojo, kaip jie, klasta sugavę, užmuštų jį.

2. Jie sakė: ne švenčių metu, kad kartais nekiltų žmonių maištas.

3. Jam esant Betanijoje Simono raupsuotojo namuose ir sėdint už stalo, atėjo moteriškė su alebastriniu indu tikros, labai brangios, nardo alyvos; ir sudaužiusi alebastrinį indą, išpylė ant jo galvos.

4. O buvo tokių, kurie tarp savęs reiškė nepatenkinimo: kam padaryta tos alyvos aikvojimas?

5. Juk galima buvo tą alyvą parduoti daugiau, kaip už tris šimtus centų ir išdalinti juos beturčiams! Ir jie pyko ant jos.

6. O Jėzus tarė: atstokite nuo jos! kam kvaršinate ją? Ji padarė man gerą darbą.

7. Vargšų visuomet turite pas save ir, kada tik norite, galite jiems gera daryti; o mane ne visuomet turite.

8. Ji padarė, ką galėjo; ji išanksto patepė mano kūną laidotuvėms.

9. Ištiesų sakau jums: kur tik bus skelbiama Evangelija po visą pasaulį, jai atminti bus apsakoma ir ką ji padarė.

10. Judas Iskarijotas, vienas dvylikos, nuėjo pas vyriausius kunigus kad jį išduotų jiems.

11. Išgirdę tai apsidžiaugė ir pažadėjo duoti jam pinigų. Ir jis tykojo, kaip patogiu laiku išduoti jį.

12. Pirmą neraugintos duonos šventės dieną, kada piaudavo Velykų avinėlį, jo mokytiniai sakė jam: kur nori, kad nuėję prirengtumėm tau valgyti Velykų avinėlį?

13. Tuomet jis siuntė du savo mokytinius ir jiems tarė: eikite į miestą, ten pasitiks jus žmogus, nešąs vandens ąsotį.

14. Sekite paskui jį ir, kur jis įeis, sakykite namų savininkui: Mokytojas sako: kur yra mano užeigos vieta, kur su savo mokytiniais valgyčiau Velykų avinėlį?

15. Ir jis parodys jums didelį prirengtą ir išklotą viršugrįčio kambarį; ten pritaisykite mums.

16. Išėję mokytiniai nuėjo į miestą ir rado kaip jiems buvo sakęs, ir prirengė Velykų avinėlį.

17. Vakarui atėjus, jis atvyko su dvylika.

18. Jiems sėdint už stalo ir valgant, tarė Jėzus: ištiesų sakau jums: vienas jūsų, kuris valgo su manimi, išduos mane.

19. Jie pradėjo jaudintis ir, vienas po kito, sakė jam: juk ne aš?

20. Bet jis tarė jiems: vienas dvylikos, kurs su manimi dažo į indą.

21. Žmogaus Sūnus, tiesa, nueina, kaip apie jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas! Geriau būtų tam žmogui, jei jis nebūtų gimęs.

22. Jiems bevalgant, ėmė duoną, palaiminęs laužė ją, davė jiems ir tarė: imkite, tai yra mano kūnas.

23. Ėmęs taurę, padėkojęs, davė jiems; ir jie visi gėrė iš jos.

24. Jis tarė jiems: tai yra mano naujosios sandoros kraujas, kurs bus išlietas už daugelį.

25. Ištiesų sakau jums: daugiau nebegersiu nuo vynmedžio vaisiaus iki tai dienai, kuomet jį naują gersiu Dievo karalystėje.

26. Ir pagiedoję, išėjo į Alyvų kalną.

27. Tuomet Jėzus sakė jiems: jūs visi šią naktį pasipiktinsite manimi, nes parašyta yra: užmušiu piemenį ir avys bus išsklaidytos.

28. Bet prisikėlęs, pirma jūsų nueisiu į Galilėją.

29. O Petras tarė jam: jei ir visi pasipiktintų tavimi, bet ne aš.

30. Jėzus tarė jam: ištiesų sakau tau: šiandien šitą naktį, pirma negu gaidys du kartu sugiedos, tris kartus manęs išsiginsi.

31. O jis dar stropiau kalbėjo: kad ir mirti su tavimi reikėtų, aš tavęs neišsiginsiu. Taip pat ir visi kalbėjo.

32. Jie atėjo į vietą, vadinamą Getsemane; ir jis sakė savo mokytiniams: sėskitės čia, iki kol aš pasimelsiu.

33. Paėmęs su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną, pradėjo drebėti ir nusiminti.

34. Ir tarė jiems: mano siela nuliūdusi iki mirties; pasilikite čia ir budėkite.

35. Paėjėjęs truputį į priekį, puolė žemėn ir meldėsi, kad, jei galima, praeitų jam pro šalį ta valanda.

36. Jis kalbėjo: Abba, Tėve, tau visa galima, imk nuo manęs tą taurę, tačiau ne ko aš noriu, bet ko tu nori.

37. Sugrįžęs rado juos bemiegant ir tarė Petrui: Simone, miegi? negalėjai vienos valandos išbudėti?

38. Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą. Dvasia, tiesa, palanki, bet kūnas silpnas.

39. Ir vėl pasitraukęs meldėsi, pakartodamas tuos pačius žodžius.

40. Sugrįžęs vėl rado juos miegančius, nes jų

akys merkėsi, ir jie nežinojo, ką jiems atsakyti.

41. Jis sugrįžo trečią kartą ir tarė jiems: ir toliau miegate ir ilsitės? Užteks. Atėjo valanda; štai Žmogaus Sūnus bus išduotas į nuodėmininkų rankas.

42. Kelkitės, eikime! Štai, atėjo mano išdavikas.

43. Jam dar tebekalbant tuojau atėjo vienas dvylikos, Judas Iskarijotas, nuo vyriausiųjų kunigų, Rašto žinovų ir vyresniųjų, o su juo minia su kardais ir vėzdais.

44. O išdavikas buvo jiems davęs ženklą ir pasakęs: kurį aš pabučiuosiu, tai tas; suimkite ir saugioje sargyboje nuveskite jį.

45. Atėjęs jis tuojau prisiartino prie jo ir tarė jam: Mokytojau, ir pabučiavo jį.

46. O jie griebė jį rankomis ir suėmė jį.

47. Vienas ten stovėjusiųjų, ištraukęs kardą, smogė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį.

48. Prabildamas Jėzus tarė jiems: išėjote kaip prieš plėšiką su kardais ir vėzdais, kad mane suimtumėt?

49. Kasdien būdavau pas jus šventovėje bemokindamas, ir nesuėmėte manęs. Bet Raštai turi būti išpildyti.

50. Ir visi, pametę jį pabėgo.

51. O vienas jaunikaitis sekė jį, apsisiautęs drobiniu rūbu ant nuogo kūno.

52. Jie suėmė jį, bet jis, palikęs rūbą, pabėgo nuogas.

53. Jie nuvedė Jėzų pas vyriausįjį kunigą; susirinko visi vyriausieji kunigai; vyresnieji ir Rašto žinovai.

54. Petras iš tolo sekė paskui jį iki vyriausiojo kunigo kiemo; jis atsisėdo su tarnais ir šildėsi prie ugnies.

55. O vyriausieji kunigai ir visa taryba ieškojo prieš Jėzų liudijimo, kad nužudytų, ir nerado.

56. Daugelis neteisingai liudijo prieš jį; jų liudijimai nebuvo vienodi.

57. Kai kurie atsistojo ir neteisingai liudijo prieš jį, sakydami:

58. Mes girdėjome jį kalbant: aš sugriausiu šitą rankomis padarytą šventovę ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankomis padarytą.

59. Net ir taip jų liudijimas nebuvo vienodas.

60. Vyriausis kunigas, atsistojęs ir paėjęs į vidurį, paklausė Jėzų, sakydamas: ar nieko neatsakai, ką šitie prieš tave liudija?

61. Bet jis tylėjo ir nieko neatsakė. Vyriausis kuni-

gas vėl jį paklausė ir jam tarė: ar esi Kristus, pašlovintojo Sūnus?

62. Jėzus jam atsakė: aš esu; jūs išvysite Žmogaus Sūnų sėdintį galybės dešinėje ir ateinantį su dangaus debesimis.

63. Vyriausis kunigas, perplėšęs savo rūbus, tarė: kam mes dar reikalingi liudytojų?

64. Girdėjote piktžodžiavimą; kaip jums atrodo? Jie visi pasmerkė jį mirti.

65. Kaikurie pradėjo spiaudyti jį, dangstyti jam veidą, mušti jį kumščiais ir jam sakyti: pranašauk! o tarnai mušė jį per veidą.

66. O Petrui esant kiemo gale, atėjo viena vyriausiojo kunigo tarnaitė;

67. Pamačius Petrą besišildantį, ji pažvelgė į jį ir tarė jam: ir tu buvai su Jėzumi Nazariečiu.

68. Bet jis išsigynė, sakydamas: nei aš žinau, nei suprantu, ką tu sakai. Jis išėjo į prieškiemį ir gaidys pragydo.

69. Vėl pamačiusi jį, tarnaitė pradėjo sakyti stovintiems ten: šitas vienas jų.

70. O jis vėl išsigynė. Netrukus stovintieji ten vėl sakė Petrui: tikrai esi vienas jų, juk ir tu galilietis.

71. Bet jis pradėjo keiktis ir prisiekti: nepažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate.

72. Tuojau gaidys antrą kartą pragydo; ir atsiminė Petras žodį, kurį Jėzus buvo pasakęs jam: pirma negu du kartu pragys gaidys, tris kartus užsiginsi manęs; tai atsiminęs jis verkė.

15. PERSKYRIMAS.

1. Tuojau anksti rytą vyriausieji kunigai, pasitarę su vyresniaisiais, Rašto žinovais ir visa taryba, įsakė surišti Jėzų, nuvedė ir perdavė jį Pilotui.

2. Pilotas paklausė jį: ar esi žydų karalius? O jis atsakydamas tarė jam: tu tai sakai.

3. Vyriausieji kunigai iškėlė daug skundų prieš jį.

4. O Pilotas vėl klausė jį: ar nieko neatsakai? Štai, kaip jie tave kaltina!

5. Jėzus daugiau nieko nebeatsakė, taip kad Pilotas stebėjosi.

6. Velykų šventėms paleisdavo vieną kalinį, kurio prašydavo.

7. O buvo tarp jų vienas, vardu Barabas, apkaltas drauge su maištininkais, kurie maišto metu buvo padarę žmogžudystę.

8. Minia atėjus, pradėjo prašyti, kad jis jiems padarytų, kaip paprastai.

9. Pilotas atsakė: ar norite, aš paleisiu jums žydų karalių?

10. Nes jis žinojo, kad vyriausieji kunigai išdavė jį iš pavydo.

11. Bet vyriausieji kunigai pakurstė minią, kad jiems geriau Barabą paleistų.

12. Pilotas vėl prabildamas, sakė jiems: sakykite gi, ką aš turiu daryti su vadinamuoju žydų karaliumi?

13. O jie vėl rėkė: nukryžiuok jį!

14. Pilotas kalbėjo jiems: ką gi bloga jis padarė? Bet jie dar labiau rėkė: nukryžiuok jį!

15. Pilotas, norėdamas patenkinti minią, paleido jiems Barabą, o Jėzų, nuplakęs rykštėmis, atidavė, kad būtų nukryžiuotas.

16. Kareiviai, išvedę jį į kiemą, būtent į teismo vietą, sušaukė visą būrį.

17. Jie apvilko jį purpuru, nupynė erškėčių vainiką ir uždėjo jam.

18. Ir pradėjo jį sveikinti: sveikas, žydų karaliau!

19. Jie mušė jį per galvą nendre, spiaudė į jį ir priklaupdami atidavė jam garbę.

20. Ir išjuokę jį, nuvilko nuo jo purpurą, o apvilko jį jo rūbais.

21. Ir išvedė jį, kad nukryžiuotų jį. O kryžių nešti privertė vieną praeivį, Simoną Kirėnietį, einantį iš lauko, Aleksandro ir Rufo tėvą.

22. Ir nuvedė jį į Golgotos vietą, išvertus, tai reiškia: lavonų kaukuolių vieta.

23. Jie davė jam gerti vyno, sumaišyto su miru, bet jis neprisiėmė.

24. Ir nukryžiavo jį, o jo rūbus pasidalino, mesdami burtus dėl jų, kas ką turėjo gauti.

25. O buvo trečia valanda, kai jį nukryžiavo.

26. Ir buvo parašytas jo kaltės užrašas: žydų karalius.

27. Draug su juo nukryžiavo du galvažudžiu: vieną dešinėje, kitą jo kairėje.

29. Kurie pro šalį ėjo, piktžodžiavo jam ir kraipydami savo galvas sakė: štai tau, kurs bažnyčią griauna ir stato per tris dienas, gelbėk pats save, nužengęs nuo kryžiaus!

30. Panašiai ir vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai, pašiepdami tarp savęs kalbėjo:

31. Kitus gelbėjo, pats savęs gelbėti negali.

32. Kristus, Izraėlio ka-

ralius, tenužengia dabar
nuo kryžiaus, kad mes matytumėm
ir įtikėtumėm. Ir
drauge su juo nukryžiuotieji
taip pat išjuokė jį.
33. Šeštai valandai atėjus,
prasidėjo tamsybė visoje
žemėje iki devintai
valandai.
34. O devintą valandą
Jėzus sušuko didžiu balsu:
Eloi, Eloi, lamà sabachtàni?
išvertus tai, reiškia:
mano Dieve, mano Dieve!
kam apleidai mane?
35. Kai kurie ten stovėjusių
išgirdę sakė: štai, jis
šaukia Eliją.
36. O vienas pribėgęs
primirkė kempinę actu ir,
užmovęs ją ant nendrės,
davė jam gerti, sakydamas:
palaukite, pažiūrėsime, ar
ateis Elijas jo nuimti.
37. Bet Jėzus, sušukęs
didžiu balsu, numirė.
38. Bažnyčios uždanga
perplyšo pusiau nuo viršaus
iki apačiai.
39. O šimtininkas, kurs
ties juo stovėjo, matydamas,
kad jis taip mirė, tarė:
tas žmogus tikrai buvo
Dievo Sūnus.
40. Ten buvo moteriškės,
kurios iš tolo žiūrėjo;
tarp jų buvo Marija Magdalena
ir Marija Jokūbo
jaunesniojo ir Jozėto motina,
ir Saliomė,
41. Kurios, kol jis buvo
Galilėjoje, sekė paskui jį
ir jam tarnavo, ir daug kitų,
kurios buvo su juo atėjusios
į Jeruzalę.
42. Kai jau atėjo vakaras
— kadangi buvo prisirengimo
diena, tai yra diena
prieš sabatą —
43. Atėjo Juozapas iš
Arimatėjos, garbingas teismo
tarybos narys, kuris
irgi laukė Dievo karalystės;
jis, įėjęs pas Pilotą, išdrįso
prašyti Jėzaus kūno.
44. O Pilotas nustebo,
kad jis jau miręs ir, pasišaukęs
šimtininką, klausė
jį, ar seniai mirė.
45. Sužinojęs tai iš šimtininko,
jis atidavė lavoną
Juozapui.
46. Nupirkęs drobės paklodę
ir nuėmęs lavoną,
įvyniojo jį paklodėn ir padėjo
į kapą, kurs buvo iškaltas
uoloje; ir pririto akmenį
prie kapo angos.
47. Marija Magdalena
ir Marija Jozėto motina
žiūrėjo, kur jis buvo padėtas.

16. PERSKYRIMAS.

1. Sabatai praėjus, Marija
Magdalena, Marija Jokūbo
motina ir Saliomė
nupirko kvepalų, kad nuėjusios
pateptų jį.
2. Labai anksti rytą, pirmą
dieną po sabatai, saulei
tekant, jos atėjo pas kapą.
3. Jos kalbėjo tarp savęs:
kas mums atris akmenį
nuo kapo angos?

4. Pažvelgusios pamatė, kad akmuo atristas; jis buvo labai didelis.

5. Įėjusios į kapą, jos pamatė baltu rūbu apvilktą jaunikaitį, sėdintį dešinėje; jos nusigando.

6. Bet jis tarė joms: nenusigąskite! ieškote Jėzaus Nazariečio, nukryžiuoto; jis prisikėlė; nėra jo čia; štai, ta vieta, kur jį buvo padėję.

7. Bet eikite, pasakykite jo mokytiniams ir Petrui, kad jis pirmiau jūsų nueis į Galilėją; ten išvysite jį, kaip jis jums pasakė.

8. Išėjusios jos bėgo nuo kapo, nes jas buvo perėmęs šiurpulys ir išgąstis; jos niekam nieko nesakė, nes bijojo.

9. Prisikėlęs iš mirusiųjų anksti rytą, pirmą dieną po sabatos, pasirodė pirmiausia Marijai Magdalenai, iš kurios buvo išvaręs septynias dvasias.

10. Ši nuėjus pranešė tiems, kurie buvo su juo ir kurie buvo nuliūdę bei verkė.

11. Išgirdę, kad jis gyvas ir regėtas, netikėjo.

12. Paskui kitokioje išvaizdoje pasirodė dviem jų kelyje, vykstant jiems per lauką.

13. Anie du nuėję pranešė tai kitiems, bet ir jiems netikėjo.

14. Paskui jis pasirodė vienuolikai, kuomet jie sėdėjo už stalo, ir barė jų netikėjimą bei širdies kietumą, kad jie netikėjo tais kurie jį regėjo iš mirusiųjų prisikėlusį.

15. Ir tarė jiems: eikite per visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui.

16. Kas įtikėjo ir tapo pakrikštytas, bus išganytas; bet kas neįtikėjo, bus paskandintas.

17. Tikinčiuosius seks tokie stebuklai: mano vardu išvarys dvasias, kalbės naujais liežuviais.

18. Rankomis ims gyvates, ir jei ką mirtinga gers, nekenks; ant sergančių dės rankas ir jie pasveiks.

19. Po pasikalbėjimo su jais Viešpats Jėzus buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje.

20. O jie išėję skelbė visur, Viešpačiui drauge veikiant ir tvirtinant žodį lydinčiais stebuklais.

//

LUKO EVANGELIJA 1.

1. PERSKYRIMAS.

1. Kadangi jau daugelis bandė sutvarkyti pasakojimą apie patikimus mūsų tarpe dalykus,

2. Taip kaip mums yra padavę tie, kurie nuo pat pradžių patys matė ir buvo žodžio tarnai,

3. Tai ir aš, sąžiningai ištyręs visa nuo pat pradžios, sumaniau iš eilės parašyti tau, didžiai gerbiamas Teofile,

4. Kad tu sužinotumei tikrą pagrindą tų žodžių, kurių buvai pamokytas.

5. Judėjos karaliaus Erodo dienomis buvo vienas kunigas, vardu Zakarijas iš Abijos tarnybos dienų skyriaus, o jo moteris buvo iš Arono dukterų, vardu Elžbieta.

6. Abudu buvo teisūs Dievo akivaizdoje, elgdamies nepeiktinai pagal visus Viešpaties įsakymus ir įstatymus.

7. Jie neturėjo vaiko, kadangi Elžbieta buvo nevaisinga, ir abudu buvo pažengę savo dienose.

8. Einant jam savo skyriaus eilėje kunigo pareigas Dievo akivaizdoje, atsitiko,

9. Kad pagal kunigystės paprotį, per burtą jam teko smilkyti, įėjus į Viešpaties šventovę;

10. Ir visa žmonių minia buvo lauke, besimelsdama smilkymo valandoje.

11. Jam pasirodė Viešpaties angelas, stovėdamas smilkamojo aukuro dešinėje.

12. Pamatęs tai, Zakarijas nustebo, ir baimė apėmė jį.

13. O angelas jam tarė: nebijok, Zakarijau, nes tavo malda išklausyta, ir tavo moteris Elžbieta pagimdys tau sūnų, ir tu praminsi jį vardu Jonas.

14. Ir tau bus džiaugsmo ir linksmybės, ir daugelis džiaugsis jo gimimu,

15. Nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje, vyno ir svaigalų jis negers, ir jis bus pilnas Šventos Dvasios jau nuo savo motinos isčiaus,

16. Daug Izraėlio vaikų jis atvers Viešpačiui, jų Dievui;

17. Jis eis pirm jo Elijo dvasioje ir galybėje atversti tėvų širdžių vaikams ir nepaklusniųjų teisiųjų išminčiai, prirengti Viešpačiui tobulų žmonių.

18. Zakarijas tarė angelui: iš ko aš tai numanysiu? nes aš senis ir mano moteris pažengusi savo dienose.

19. Atsakydamas angelas tarė jam: aš Gabriėlis, kurs stoviu Dievo akivaizdoje, ir aš esu siųstas sakyti tau ir apskelbti tą linksmąją žinią.

20. Štai tu būsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki dienos, kurioje tai įvyks, už tai, kad tu netikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo laiku.

21. O žmonės laukė Zakarijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrūksta šventovėje.

22. O išėjęs jis negalėjo kalbėti jiems, ir jie suprato, kad jis matė regėjimą šventovėje. Jis linkterėjo jiems galva ir liko nebylys.

23. Atsitiko, kad jo tarnystės dienoms pasibaigus, jis parėjo į savo namus.

24. Po šitų dienų jo moteris pastojo ir visai slėpėsi per penkis mėnesius, kalbėdama:

25. Taip man Viešpats padarė dienose, kuriose jis įžvelgė atimti mano gėdą žmonėse.

26. Šeštame mėnesyje angelas Gabriėlis buvo Dievo siųstas į Galilėjos miestą, vardu Nazarėtas,

27. Pas mergelę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapas, iš Dovido giminės; mergelės vardas buvo Marija.

28. Angelas, atėjęs pas ją, tarė: sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi, palaiminta tu tarp moterų.

29. Bet ji nusigando tos kalbos dėliai ir galvojo sau, koks tai būtų tas pasveikinimas.

30. Angelas tarė jai: nebijok, Marija, nes tu radai malonę pas Dievą.

31. Štai, pastosi isčiuje, pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu Jėzus.

32. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnumi, ir Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovido sostą,

33. Jis valdys Jokūbo namus per amžius, ir jo karalystei nebus galo.

34. O Marija tarė angelui: kaip tai įvyks, juk aš gi nepažįstu vyro?

35. Atsakydamas angelas tarė jai: Šventa Dvasia ateis ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė apdengs tave šešėliu; todėl ir tai, kas turi būti pagimdyta, bus šventa pavadinta, Dievo Sūnus.

36. Štai, Elžbieta, tavo giminaitė, taip pat pradėjo sūnų, savo senatvėje, ir šitas mėnuo yra šeštas jai, kuri vadinama nevaisinga.

37. Nes pas Dievą nebus negalimo nė vieno daikto.

38. O Marija tarė: štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man pagal tavo žodį. Ir angelas pasišalino nuo jos.

39. O Marija, stojusi tomis dienomis, nukeliavo skubiai į kalnus, į Judo miestą;

40. Atėjo į Zakarijo namus ir pasveikino Elžbietą.

41. Atsitiko, kad kaip tik Elžbieta išgirdo Marijos sveikinimą, kūdikis šokterėjo jos isčiuje, ir Elžbieta tapo pilna Šventos Dvasios,

42. Sušuko didžiu balsu ir tarė: Palaiminta tu tarp moterų ir palaimintas tavo isčiaus vaisius.

43. Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane?

44. Nes štai, kaip tavo pasveikinimo balsas pasigirdo mano ausyse, kūdikis iš džiaugsmo šokterėjo mano isčiuje.

45. Palaiminta, kuri įtikėjo, kad išsipildys, kas jai Viešpaties pasakyta.

46. O Marija tarė: mano siela garbina Viešpatį

47. Ir mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Gelbėtojuje,

48. Kad jis pažvelgė į savo tarnaitės nuolankumą, nes štai nuo šio laiko visos kartos vadins mane palaiminta,

49. Kad didžius dalykus padarė man Galingasis. Šventas jo vardas,

50. Jo gailestingumas nuo kartos į kartą tiems, kurie jo bijo.

51. Jis parodė savo petimi galybę, išsklaidė tuos, kurie išdidūs savo širdies mintyje.

52. Jis numetė nuo sostų galiūnus ir išaukštino nuolankiuosius.

53. Alkstančius jis pripildė gėrybių ir turtuolius paleido tuščius.

54. Jis susirūpino savo tarnu Izraėliu atsiminti savo gailestingumo,

55. Kaip kalbėjo mūsų tėvams, Abraomui ir jo giminei per amžius.
56. Marija pasiliko su ja apie tris mėnesius ir sugrįžo į savo namus.
57. O Elžbietai atėjo laikas gimdyti ir ji pagimdė sūnų.
58. Jos kaimynai ir giminės išgirdo, kad Viešpats apstingai išreiškė jai savo gailestingumą ir džiaugėsi su ja.
59. Atsitiko, kad aštuntoje dienoje atėjo kūdikio apipiaustyti ir vadino jį jo tėvo vardu, Zakariju.
60. Atsiliepdama jo motina tarė: ne, bet jis vadinsis Jonas.
61. Jie sakė jai: nėra nė vieno tavo giminėje, kurs vadintųsi tuo vardu.
62. O jie klausė ženklais jo tėvą, kaip jis norėtų praminti jį.
63. O jis, paprašęs lentelės, parašė žodžius: jo vardas Jonas. Ir visi stebėjosi.
64. Tuojau atsivėrė jo burna ir jo liežuvis, ir jis prabilo, garbindamas Dievą.
65. Baimė apėmė visus jų kaimynus, ir visame Judėjos kalnyne buvo aptariami visi tie dalykai.
66. Visi girdėjusieji dėjosi tai sau į širdį, sakydami: kas gi tad bus tas vaikas? Nes juk Viešpaties ranka buvo su juo.
67. Ir jo tėvas Zakarijas tapo pilnas Šventos Dvasios ir pranašavo kalbėdamas:
68. Pašlovintas teesie Viešpats, Izraėlio Dievas, kad aplankė ir padarė atpirkimą savo tautai,
69. Ir prikėlė mums išganymo ragą savo tarno Dovido gimineje,
70. Kaip kalbėjo iš senovės per savo šventų pranašų burną:
71. Išgelbėjimą nuo mūsų priešų ir iš rankos visų, kurie mūsų nekenčia,
72. Gailestingumą teikti mūsų tėvams ir atsiminti savo šventos sandoros,
73. Priesaikos, kurią prisiekė mūsų tėvui Abraomui, duoti mums,
74. Kad iš mūsų priešų rankos išvaduoti, be baimės jam tarnautumėm
75. Šventume ir teisume jo akivaizdoje per visas dienas.
76. O tu, vaikeli, būsi pavadintas Aukščiausiojo pranašu, nes tu eisi pirmiau Viešpaties jo kelių taisyti,
77. Duoti jo tautai išganymo pažinti jų nuodėmių atleidime,
78. Dėl širdingo mūsų Dievo gailestingumo, ku-

riame mus aplankys užtekėjimas iš aukštybės

79. Apšviesti sėdintiems tamsybėje ir mirties šešėlyje, mūsų kojoms kreipti į ramybės kelią.

80. O vaikas augo ir stiprėjo dvasia, ir buvo dykumoje iki savo pasirodymo Izraėliui dienai.

2. PERSKYRIMAS.

1. Anomis dienomis atsitiko, kad išėjo ciesoriaus Augusto įsakymas surašyti visą valstybę.

2. Šis pirmas surašymas įvyko Sirijos valdovu esant Kirenijui.

3. Visi ėjo įsirašydinti, kiekvienas į savo miestą.

4. Ėjo ir Juozapas iš Galilėjos, iš Nazarėto miesto, į Judėją, į Dovydo miestą, kurs vadinasi Betlėjus, — kadangi jis buvo iš Dovido namų ir giminės, —

5. Įsirašydinti su savo sužadėtine Marija, kuri buvo nėščia.

6. Atsitiko, kad jiems tenai esant, išsipildė jai dienos gimdyti,

7. Ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų ir suvystė jį vystyklais ir paguldė jį prakartėje, nes jiems nebuvo vietos užeigoje.

8. Ir buvo toje šalyje piemenų, kurie budėjo lauke ir ėjo nakties sargybą prie savo kaimenės.

9. Viešpaties angelas atsistojo ties jais, ir Viešpaties skaistumas apšvietė juos, ir jie labai nusigando.

10. Ir angelas tarė jiems: nebijokite! nes štai, aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus visai tautai,

11. Nes gimė jums šiandien Išganytojas, kurs yra Kristus Viešpats, Dovido mieste.

12. Ir tai jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą ir gulintį prakartėje.

13. Ūmai atsirado su angelų daugybė dangiškų pulkų, kurie garbino Dievą ir sakė:

14. Garbė Dievui aukštybėse, ir ramybė žemėje tarp geros valios žmonių.

15. Atsitiko, kad angelams pasitraukus nuo jų į dangų, piemens kalbėjo tarp savęs: eikime iki Betlėjaus ir pažiūrėkime to įvykusio dalyko, kurį Viešpats pranešė mums.

16. Jie ėjo skubindamies ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, gulintį prakartėje.

17. O pamatę, jie pranešė jiems žodį, kurs buvo jiems kalbėtas apie tą kūdikį.

18. Visi, kurie tai girdėjo, stebėjosi tuo, kas

jiems buvo piemenų apsakyta.

19. O Marija palaikė sau visus tuos žodžius, svarstydama juos savo širdyje.

20. Piemens sugrįžo atgal, garbindami ir šlovindami Dievą už visa, ką buvo girdėję ir matę, kaip kad jiems buvo pasakyta.

21. Ir kai suėjo aštuonios dienos apipiaustyti jį, tai jis tapo pramintas vardu Jėzus, kuriuo jis buvo angelo pavadintas, prieš jam prasidedant isčiuje.

22. Kada suėjo jų apsiplovimo dienos pagal Mozės įstatymą, jie nunešė jį į Jeruzalę pašvęsti Viešpačiui,

23. Kaip kad parašyta Viešpaties įstatyme: kiekvienas vyriškis pirmgimis bus Viešpačiui pašvęstas.

24. Ir aukos pagal įsakymą Viešpaties įstatyme: porą purplelių arba du jaunu karveliu.

25. Štai, Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas; šitas žmogus buvo teisus ir dievobaimingas, laukiąs Izraėlio paguodos, ir Šventa Dvasia buvo jame.

26. Šventos Dvasios jam buvo išpranašauta, kad jis neišvysiąs mirties, kol pirma nebus matęs Viešpaties Pateptinio.

27. Dvasioje jis atėjo į šventovę. Ir gimdytojams vaikelį Jėzų įnešant pasielgti su juo pagal įstatymo paprotį,

28. Paėmė ir jis jį į savo rankas, garbino Dievą ir tarė:

29. Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną pagal savo žodį ramybėje,

30. Nes mano akys matė tavo išganymą,

31. Kurį tu prirengei visų tautų akivaizdoje,

32. Šviesą ir apreiškimą pagonims ir tavo tautos Izraėlio garbę.

33. Jo tėvas ir motina stebėjosi tuo, kas buvo apie jį sakoma.

34. Ir Simeonas laimino juos ir sakė jo motinai Marijai: štai, šitas pastatytas pulti ir atsikelti daugeliui Izraėlyje ir ženklui, kuriam prieštaraujama, —

35. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, — kad būtų apreikštos daugelio širdžių mintys.

36. Ir buvo pranašė Anna, Panuėlio duktė, iš Asero padermės, labai pažangėjusi dienose; nuo savo mergystės gyvenusi septynerius metus su savo vyru,

37. O dabar našlė aštuoniosdešimt ketverių metų, ji neatsitraukdama nuo šventovės, tarnaudama ten

Dievui pasninkais ir maldomis dieną ir naktį.

38. Tą pačią valandą atėjusi, ji garbino Viešpatį ir kalbėjo visiems, kurie laukė Jeruzalės atpirkimo.

39. Ištesėję visa pagal Viešpaties įstatymą, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazarėtą.

40. O vaikelis augo ir stiprėjo, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo jame.

41. Jo gimdytojai keliaudavo kas metai į Jeruzalę Velykų šventėms.

42. Ir kai suėjo jam dvylika metų ir jie nuėjo pagal šventės paprotį;

43. Išbuvę tas dienas, grįžo atgal, vaikas Jėžus liko Jeruzalėje, o jo gimdytojai to nežinojo.

44. Manydami jį esant bendrakeleivių tarpe, jie ėjo dienos kelią ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų,

45. Ir nesuradę, grįžo beieškodami jo į Jeruzalę.

46. Atsitiko, po trijų dienų jie rado jį šventovėje, sėdintį viduryj mokytojų, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį.

47. Visi, kurie girdėjo jį, nebesitvėrė stebėdamies jo išmintigumu ir atsakymais.

48. Pamatę jį, jie nustebo, ir jo motina tarė jam: sūnau, kam tu mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškome tavęs.

49. O jis tarė jiems: kam ieškojote manęs? ar nežinojote, kad man reikia būti tame, kas yra mano Tėvo?

50. Jie nesuprato žodžio, kurį jis jiems kalbėjo.

51. Ir jis iškeliavo su jais ir atėjo į Nazarėtą, ir buvo jiems paklusnus. Ir jo motina laikė visus tuos žodžius savo širdyje.

52. Ir Jėzus tarpo išmintimi, amžiumi, ir malone pas Dievą ir pas žmones.

3. PERSKYRIMAS.

1. Penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Judėją ir Erodui esant Galilėjos tetrarku, o jo broliui Pilypui Iturėjos ir Trakonities krašto tetrarku, Lizanijui Abilenės tetrarku,

2. Prie vyriausių kunigų Anno ir Kajifo, Viešpaties žodis atėjo Zakarijo sūnui dykumoje.

3. Jis atėjo ir skelbė visoje Jordano apylinkėje atgailos krikštą nuodėmių atleidimui,

4. Kaip parašyta pranašo Jėzajo žodžių knygo-

je: dykumoje šaukiančiojo balsas! Taisykite Viešpaties kelią, tiesius darykite jo takus.
5. Kiekviena dauba bus užpilta, kiekvienas kalnas ir kiekviena kalva bus sulyginta; kas kreiva, bus tiesu, ir kurie grubliuoti, bus lygiais keliais,
6. Ir kiekvienas kūnas išvys Dievo išganymą.
7. Jis sakė minioms, ėjusioms krikštydintis pas jį: gyvačių veisle, kas jus pamokė bėgti nuo būsimos rūstybės?
8. Duokite tad vertingų atgailos vaisių ir nepradėkite sakyti savyje: tėvą turime Abraomą, nes aš sakau jums: Dievas gali iš šių akmenų prikelti vaikų Abraomui,
9. Nes kirvis jau pridėtas prie medžių šaknies; kiekvienas tad medis, kurs neduoda gero vaisiaus, iškertamas ir įmetamas į ugnį.
10. Minios jį klausė, sakydamos: tai ką gi mes turime daryti?
11. O atsakydamas jis kalbėjo jiems: kas turi dvi sermėgas, tegui duoda neturinčiam; kas turi maisto, taip pat tedaro.
12. Atėjo ir muitininkai krikštydintis ir sakė jam: Mokytojau, ką mes turime daryti.
13. O jis tarė jiems: nereikalaukite nieko daugiau kaip jums nustatyta.
14. O klausė jį ir kareiviai, sakydami: o mes ką turime daryti? Jis tarė jiems: niekam nedarykite prievartos ir neteisybės ir tenkinkitės savo alga.
15. O miniai belaukiant ir visiems manant savo širdyse apie Joną, bene būtų jis kartais Kristus,
16. Jonas atsiliepė ir tarė visiems: aš, tiesa, jus krikštiju vandeniu, bet ateina galingesnis už mane, kuriam aš nėsu vertas atrišti jo kurpių dirželio; jis krikštys jus Šventa Dvasia ir ugnimi.
17. Jo vėtyklė jo rankoje, ir jis išvalys savo iškulas, ir surinks savo kviečius į savo sandėlį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi.
18. Daug dar ir ko kita graudendamas, jis skelbė linksmą naujieną miniai;
19. Bet tetrarkas Erodas, jo pabartas dėl savo brolio moteries Erodiados ir dėl viso pikto, ką Erodas padarė,
20. Prie viso to pridėjo dar tai: uždarė Joną kalėjime.
21. Atsitiko, kad visai miniai besikrikštydinant ir Jėzui apsikrikšti-

jus ir jam besimeldžiant, atsivėrė dangus,

22. Ir Šventa Dvasia nužengė ant jo kūniškame pavydale, kaip balandis, ir pasigirdo balsas iš dangaus: Tu numylėtas mano Sūnus, tave aš pamėgau.

23. Ir jis, Jėzus, pradėdamas veikti, turėjo apie trisdešimt metų ir buvo, kaip buvo manoma, sūnus Juozapo, kurs buvo sūnus Helio,

24. Kurs buvo sūnus Matato, kurs buvo sūnus Levio, kurs buvo sūnus Melkio, kurs buvo sūnus Janio, kurs buvo sūnus Juozapo,

25. Kurs buvo sūnus Matatijo, kurs buvo sūnus Amoso, kurs buvo sūnus Naumo, kurs buvo sūnus Eslio, kurs buvo sūnus Nangio,

26. Kurs buvo sūnus Maato, kurs buvo sūnus Matatijo, kurs buvo sūnus Semėjo, kurs buvo sūnus Juozapo, kurs buvo sūnus Judo,

27. Kurs buvo sūnus Joanano, kurs buvo sūnus Reso, kurs buvo sūnus Zorobabelio, kurs buvo sūnus Salatiėlio, kurs buvo sūnus Nėrio,

28. Kurs buvo sūnus Melkio, kurs buvo sūnus Ado, kurs buvo sūnus Kosamo, kurs buvo sūnus Elmadamo, kurs buvo sūnus Ero,

29. Kurs buvo sūnus Jėzaus, kurs buvo sūnus Eliėzerio, kurs buvo sūnus Jorėmo, kurs buvo sūnus Matato, kurs buvo sūnus Lėvio,

30. Kurs buvo sūnus Simeono, kurs buvo sūnus Judo, kurs buvo sūnus Juozapo, kurs buvo sūnus Jonano, kurs buvo sūnus Eliakimo,

31. Kurs buvo sūnus Melėjo, kurs buvo sūnus Mėno, kurs buvo sūnus Matato, kurs buvo sūnus Natano, kurs buvo sūnus Dovido,

32. Kurs buvo sūnus Jesės, kurs buvo sūnus Obėdo, kurs buvo sūnus Bojo, kurs buvo sūnus Salmono, kurs buvo sūnus Nasono,

33. Kurs buvo sūnus Adminadabo, kurs buvo sūnus Aramo, kurs buvo sūnus Esrono, kurs buvo sūnus Paro, kurs buvo sūnus Judo,

34. Kurs buvo sūnus Jokūbo, kurs buvo sūnus Izaoko, kurs buvo sūnus Abraomo, kurs buvo sūnus Taro, kurs buvo sūnus Nakoro,

35. Kurs buvo sūnus Saruko, kurs buvo sūnus Ragajo, kurs buvo sūnus Palėko, kurs buvo sūnus

Ebero, kurs buvo sūnus
Salio,
36. Kurs buvo sūnus
Kainano, kurs buvo sū-
nus Arpaksado, kurs buvo
sūnus Sėmo, kurs buvo
sūnus Nojaus, kurs buvo
sūnus Lameko,
37. Kurs buvo sūnus
Matusalo, kurs buvo sū-
nus Enoko, kurs buvo sū-
nus Jarėdo, kurs buvo sū-
nus Malaliėlio, kurs buvo
sūnus Kainano,
38. Kurs buvo sūnus
Enoso, kurs buvo sūnus
Sėto, kurs buvo sūnus
Adomo, kurs buvo Dievo.

4. PERSKYRIMAS.

1. O Jėzus, pilnas Šven-
tos Dvasios sugrįžo nuo
Jordano ir buvo dvasios
vedžiojamas dykumoje,
2. Per keturiasdešimt
dienų velnio gundomas.
Ir jis nieko nevalgė tomis
dienomis ir, joms pasibai-
gus, buvo alkanas.
3. O velnias tarė jam: jei
tu esi Dievo Sūnus, sakyk
šitam akmeniui, kad virstų
duona.
4. Jėzus atsakė jam: pa-
rašyta: ne viena duona turi
žmogus gyventi, bet kiek-
vienu Dievo žodžiu.
5. Užsivedęs jį ant labai
aukšto kalno, jis parodė
jam visas pasaulio kara-
lystes akimirkoje,
6. Ir velnias tarė jam:
aš tau duosiu visą šitą ga-
lybę ir jų garbę, nes tai
man atiduota, ir aš tai
duodu, kam noriu.
7. Jei tu tad parpuolęs
pagarbinsi mane, visa bus
tavo.
8. Atsakydamas Jėzus
tarė jam: atstok nuo ma-
nęs, šėtone. Parašyta: Vie-
špatį, savo Dievą, tegar-
binsi ir jam vienam tetar-
nausi.
9. Jis nuvedė jį į Jeru-
zalę ir pastatė jį ant šven-
tovės šelmens ir tarė jam:
jei tu esi Dievo Sūnus,
pulk nuo čia žemyn,
10. Nes parašyta: jis įsa-
kys savo angelams tavęs
dėliai — apsaugoti tave,
11. Jie neš tave ant ran-
kų, kad kartais neužkliu-
dytumei savo kojos į ak-
menį.
12. Atsakydamas Jėzus
tarė jam: pasakyta: ne-
gundysi Viešpaties, savo
Dievo.
13. Pabaigęs visą gun-
dymą, velnias atstojo nuo
jo, iki patogaus laiko.
14. Jėzus Dvasios galy-
bėje sugrįžo į Galilėją;
gandas apie jį pasklido vi-
soje apylinkėje.
15. Jis mokė jų sinago-
gose, visų giriamas.
16. Jis atėjo į Nazarėtą,
kur buvo užaugintas, ir
įėjo pagal savo paprotį sa-

batos dieną į sinagogą ir atsistojo skaityti.

17. Jam buvo paduota pranašo Jėzajo knyga; atskleidęs tą knygą, jis rado vietą, kur buvo parašyta:

18. Viešpaties Dvasia ant manęs todėl, kad jis patepė mane pranešti linksmos naujienos varguoliams, siuntė mane skelbti atvadavimo apkaltiesiems ir praregėjimo akliesiems, sužeistųjų paleisti laisvėn,

19. Apsakyti maloniųjų Viešpaties metų.

20. Suvyniojęs knygą, jis atidavė ją tarnui ir atsisėdo; visų akys sinagogoje buvo į jį įsmeigtos.

21. O jis pradėjo jiems sakyti: šiandien tas Raštas išsipildė jūsų ausyse.

22. Visi liudijo už jį ir stebėjosi malonės žodžiais kurie ėjo iš jo burnos, ir kalbėjo: argi šitas ne Juozapo sūnus?

23. O jis tarė jiems: Jūs berods pasakysite man tą patarlę: gydytojau, gydyk pats save. Ką mes girdėjome, kas įvyko Kapernaume, — daryk tai ir čia savo tėviškėje.

24. O jis tarė: ištiesų, sakau jums, nė vienas pranašas nėra malonus savo tėviškėje.

25. Bet tiesoje aš sakau jums: daug našlių buvo Elijo dienomis Izraėlyje, kada dangus buvo uždarytas trejis metus ir šešis mėnesius, kaip atėjo didelis badas visame krašte,

26. Nė pas vieną jų nebuvo siųstas Elijas, kaip tik pas moteriškę našlę į Sidonijos Sareptą.

27. Daug raupsuotų buvo pranašo Elisėjaus laiku, ir nė vienas jų nebuvo apvalytas, kaip Naemanas syrietis.

28. Ir visi sinagogoje, tai girdėdami, tapo pilni rūstybės,

29. Ir atsikėlę išstūmė jį iš miesto ir nuvedė jį iki kalno pakriaušio, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, kad nustumtų jį žemyn.

30. Bet jis praėjęs pro jų vidurį, iškeliavo.

31. Jis nuėjo į Galilėjos miestą Kapernaumą ir tenai mokė juos sabatomis.

32. Jie stebėjosi jo mokslu, nes jo žodis buvo galingas.

33. Ir sinagogoje buvo žmogus, kurs turėjo netyrojo demono dvasią; tas suriko dideliu balsu:

34. O kas mums darbo su tavim, Jėzau Nazarieti? Ar tu atėjai pražudyti mus? Aš žinau, kad tu Dievo šventasis.

35. Ir Jėzus sudraudė jį, sakydamas: nutilk ir iš-

eik iš jo. Ir perbloškusi jį į vidurį, dvasia išėjo iš jo, nėkiek jam nepakenkusi.

36. Ir išgąstis apėmė visus, ir jie kalbėjosi tarp savęs, sakydami: kas tai per žodis, kad jis su galia ir jėga įsako netyrioms dvasioms ir jos išeina?

37. Ir gandas apie jį pasklido į visas apylinkės vietas.

38. Pakilęs iš sinagogos, jis įėjo į Simono namus. O Simono uošvė buvo krečiama didelio drugio, ir jie prašė jį už ją.

39. Atsistojęs ties galugalviu, jis sudraudė drugį, ir tas ją pametė. O ji tuojau atsikėlus, tarnavo jiems

40. O saulei nusileidus, visi, kurie turėjo sergančių įvairiomis ligomis, gabeno juos pas jį. Jis juos gydė, dėdamas rankas ant jų kiekvieno.

41. Išeidavo iš daugelio ir dvasios, šaukdamos ir sakydamos: Tu Dievo Sūnus. Ir sudrausdamas jas, jis neleido joms sakyti, kad jos žinančios jį esant Kristų.

42. O išaušus dienai, jis išėjęs nuvyko į negyvenamą vietą; ir minios ieškojo jo ir atėjo pas jį, ir jos laikė jį, kad jis nuo jų neprasišalintų.

43. O jis tarė joms: ir kitiems miestams aš turiu skelbti Dievo karalystės Evangeliją, nes tam aš siųstas.

44. Ir jis sakė pamokslus Galilėjos sinagogose.

5. PERSKYRIMAS.

1. O atsitiko, kad jis stovėjo prie Genezarėto ežero, kada minios veržėsi prie jo ir klausėsi Dievo Žodžio.

2. Ir pamatė du laivu, stovinčiu prie ežero kranto; o žvejai išlipę iš jų, plovė tinklus.

3. Ižengęs į vieną tų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto, o atsisėdęs mokė minias iš laivo.

4. Nustojęs kalbėti, jis tarė Simonui: irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus gaudymui.

5. Ir atsakydamas Simonas tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš išmesiu tinklus.

6. Ir tai padarę, jie sugavo didelę žuvų daugybę; jų tinklai plyšo;

7. Jie pamojo savo draugams antrame laive, kad atėję padėtų jiems traukti. Jie atėjo ir pripildė abudu

laivu, taip kad beveik
skendo.
8. Simonas Petras, pa-
matęs tai, puolė Jėzui į
kelius, sakydamas: eik nuo
manęs, nes aš žmogus nuo-
dėmingas, Viešpatie.
9. Nes išgąstis buvo ap-
ėmus jį ir visus su juo dėl
to žuvų valksmo, kuriuo
jie sugavo,
10. Lygiai Zebedėjaus
sūnus Jokūbą ir Joną, ku-
rie buvo Simono draugai.
Ir Jėzus tarė Simonui: ne-
bijok, nuo šio laiko tu būsi
žmonių žvejys.
11. Ir prisiirę laivais
prie kranto, jie visa palikę,
sekė paskui jį.
12. Ir atsitiko, jam esant
viename miestų, štai vie-
nas vyras, pilnas raupsų,
pamatęs Jėzų, parpuolė
ant veido ir prašė jį, saky-
damas: Viešpatie, jei nori,
gali mane apvalyti.
13. Ir ištiesęs ranką, jis
palietė jį ir tarė: noriu, būk
tyras. Ir tuojau jo raupsai
atstojo nuo jo.
14. Jis liepė jam niekam
apie tai nesakyti: bet nu-
ėjęs pasirodyk kunigui ir
atnašauk už savo apvaly-
mą, kaip įsakė Mozė jiems
paliudyti.
15. Bet žinia apie jį plė-
tėsi vis labiau, ir didelės
minios rinkdavosi klausy-
tis ir gydytis nuo savo ligų.
16. Jis pasitraukdavo
šalin į dykumą melstis.
17. Ir atsitiko vieną die-
ną, kad jis mokė; sėdėjo
parisėjai ir įstatymo mo-
kytojai, kurie buvo atėję
iš įvairių Galilėjos ir Ju-
dėjos miestelių ir iš Jeru-
zalės; ir Viešpaties galybė
veikė, kad jis gydė.
18. Ir štai, vyrai atnešė
neštuvuose paraliaus iš-
tiktą žmogų ir ieškojo,
kaip čia jį įnešus ir padė-
jus prieš jį.
19. Ir nesumanydami
dėl minios, kokiu keliu jį
įnešti, jie užlipę ant stogo,
nuleido jį su neštuvais pro
čerpes žemyn į vidų ties
Jėzumi.
20. Pamatęs jų tikėjimą,
jis tarė: žmogau, tavo nuo-
dėmės tau atleistos.
21. Rašto žinovai ir pa-
risėjai pradėjo galvoti ir
tarė: kas tasai, kurs kalba
piktžodžiavimus? Kas gali
atleisti nuodėmes, jei ne
vienas Dievas?
22. O Jėzus, pažinęs jų
mintis, atsiliepė ir tarė
jiems: ką jūs mąstote savo
širdyse?
23. Kas gi lengviau? sa-
kyti: tavo nuodėmės tau
atleistos? ar sakyti: kelkis
ir vaikščiok?
24. Bet kad žinotumėte
Žmogaus Sūnų turint ga-
lios žemėje atleisti nuodė-
mes, — jis tarė paraliaus

ištiktam: sakau tau, kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus.

25. Jis tuojau atsikėlęs jų akivaizdoje, pasiėmęs tai, ant ko gulėjo, nuėjo į savo namus, garbindamas Dievą.

26. Išgąstis apėmė visus; jie garbino Dievą, ir pilni baimės kalbėjo: šiandien mes matėme stebėtinų dalykų.

27. Po to jis išėjo ir pamatė muitininką, vardu Levi, sėdintį muitinėje, ir tarė: sek paskui mane.

28. Ir jis visa palikęs, atsistojo ir sekė paskui jį.

29. Ir Levis iškėlė jam didelę puotą savo namuose; ten buvo didelis būrys muitininkų ir kitų, kurie su jais sėdėjo už stalo.

30. Parisėjai ir jų Rašto žinovai murmėjo prieš jo mokytinius, kalbėdami: kam jūs geriate ir valgote su muitininkais ir nuodėmininkais?

31. Atsakydamas Jėzus jiems tarė: ne sveikieji reikalingi gydytojo, bet sergantieji.

32. Aš atėjau šaukti atgailai ne teisiųjų, bet nuodėmininkų.

33. O jie tarė jam: Jono mokytiniai dažnai pasninkauja ir meldžiasi, taip pat ir parisėjų mokiniai, o tavieji valgo ir geria.

34. Jėzus tarė jiems: argi jūs galite versti vestuvininkus pasninkauti, kolei su jais yra jaunikis?

35. Bet ateis dienos, kada jaunikis bus nuo jų atimtas; tada jie pasninkaus anomis dienomis.

36. Jis sakė jiems ir prilyginimą: niekas neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nededa ant palaikio drabužio; kitaip jis ir naują suplėšytų ir palaikiui netiktų lopas iš naujojo.

37. Ir niekas nepila naujo vyno į senus indus; kitaip naujas perplėštų indus, jis pats ištekėtų ir indai pagestų.

38. Bet naujas vynas reikia pilti į naujus indus, tai abieji išlieka.

39. Ir niekas, kas pratęs gerti seną vyną, nenori naujo; nes sako: senasis geresnis.

6. PERSKYRIMAS.

1. O atsitiko sabatos dieną jam eiti per javus, ir jo mokytiniai skynėsi varpas ir sutrynę rankomis valgė.

2. Kaikurie parisėjai sakė: kodėl jūs darote tai, ko nevalia sabatoje?

3. Atsakydamas jiems Jėzus tarė: argi jūs ir to neskaitėte, ką padarė Dovidas, kada buvo alkanas,

jis pats ir kurie su juo bu-
vo?
4. Kaip jis įėjęs į Dievo
namus ir ėmęs padėtinius
kepalus, valgė ir davė
tiems, kurie su juo buvo,
— kurių niekam nevalia
valgyti, kaip tik vien ku-
nigams?
5. Jis pasakė jiems:
Žmogaus Sūnus yra saba-
tos Viešpats.
6. O kitą sabatą pasitai-
kė jam ateiti į sinagogą ir
mokyti. Ir buvo tenai
žmogus, kurio dešinė ran-
ka buvo padžiūvusi.
7. Rašto žinovai ir pari-
sėjai jo tykojo, ar jis gydys
sabatoje, kad rastų kuo jį
kaltinti.
8. Bet jis žinojo jų min-
tis ir tarė žmogui su pa-
džiūvusia ranka: kelkis ir
stokis į vidurį. O tas atsi-
kėlęs atsistojo.
9. Jėzus jiems tarė: aš
klausiu jus, ar leista saba-
toje daryti gera ar pikta,
gelbėti gyvybę ar pražu-
dyti?
10. Ir pažvelgęs į juos
visus aplinkui, jis tarė
žmogui: ištiesk savo ran-
ką. Tas tai padarė, ir jo
ranka buvo atitaisyta.
11. O jie visai sumišo
ir kalbėjosi tarp savęs, ką
jie galėtų padaryti Jėzui.
12. Tomis dienomis at-
sitiko, kad jis išėjo į kalną
melstis ir praleido naktį
maldoje Dievui.
13. Ir išaušus dienai, jis
pasišaukė savo mokytinius
ir išsirinko iš jų dvyliką,
— kuriuos jis ir pavadino
apaštalais:
14. Simoną, kurį jis
praminė Petru, ir jo brolį
Andriejų, Jokūbą ir Joną
Pilypą ir Baltramiejų,
15. Matą ir Tomą, Al-
pėjaus sūnų Jokūbą ir Si-
moną, vadinamą Zelotu,
16. Jokūbo sūnų Judą
ir Judą Iskarijotą, kurs ta-
po išdavėjas.
17. Ir nužengęs su jais
žemyn, jis sustojo lygioje
vietoje, ir didelė minia jo
mokytinių ir didelė dau-
gybė žmonių iš visos Ju-
dėjos ir iš Jeruzalės, ir iš
Tyro ir Sidono pajūrių,
18. Jie atėjo jo klausy-
tis ir gydytis nuo savo li-
gų; ir netyriųjų dvasių var-
ginamieji buvo gydomi;
19. Visa minia stengėsi
paliesti jo, nes iš jo ėjo ga-
lia ir gydė visus.
20. Pakėlęs akis į savo
mokytinius, jis kalbėjo:
palaiminti vargingieji, nes
jūsų yra Dievo karalystė.
21. Palaiminti, kurie da-
bar alkstate, nes būsite pa-
sotinti. Palaiminti, kurie
dabar verkiate, nes juok-
sitės.
22. Palaiminti, kai žmo-
nės neapkenčia jūsų ir kai

jus atskiria ir šmeižia, ir atmeta jūsų vardą, kaip piktą, dėl Žmogaus Sūnaus.

23. Džiaugkitės tą dieną ir šokinėkite, nes štai jūsų atlyginimas gausus danguje, nes taip pat ir jų tėvai darė pranašams.

24. Tačiau vargas jums turtingiems, nes jūs gavote savo paguodą.

25. Vargas jums, kurie dabar esate sotūs, nes būsite alkani. Vargas jums, kurie dabar juokiatės, nes gedėsite ir verksite.

26. Vargas jums, kai visi žmonės gražiai apie jus kalba, nes taip pat netikriems pranašams darė jų tėvai.

27. Bet aš sakau jums, kurie klausotės: mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia;

28. Laiminkite tuos, kurie jus keikia; melskitės už tuos, kurie jus šmeižia.

29. Kas tave užgauna per vieną veidą, tam atstatyk ir antrą, ir kas atima iš tavęs apsiaustą, negink tam ir apatinio rūbo.

30. Duok kiekvienam, kurs tave prašo, ir nereikalauk atgal iš to, kurs atima tai, kas tavo.

31. Ir kaip jūs norite, kad žmonės jums darytų, taip pat ir jūs darykite jiems.

32. Jei jūs mylite tuos, kurie jus myli, koki malonė teks jums? nes juk ir nuodėmininkai myli tuos, kurie juos myli.

33. Jei gera darote tiems kurie jums gera daro, koki malonė teks jums? Juk ir nuodėmininkai taip pat daro.

34. Jei jūs skolinate tiems, iš kurių tikitės atgal gausią, koki malonė teks jums? Juk ir nuodėmininkai skolina nuodėmininkams, kad tai pat atgautų.

35. Jūs velyk mylėkite savo priešus ir gera darykite, ir skolinkite, nieko sau atgal nesitikėdami. Tai jūsų atlyginimas bus gausus, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai, nes jis meilingas nedėkingiems ir piktiems.

36. Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas.

37. Neteiskite ir jūs nebūsite teisti; ir nepasmerkite ir jūs nebūsite pasmerkti. Atleiskite ir jums bus atleista.

38. Duokite ir jums bus duota. Saiką gerą, prikimštą, sukrėstą ir su kaupu duos į jūsų sterblę, nes kokiuo saiku seikėjate, tokiu ir jums bus atseikėta.

39. Ir prilyginimą jis pasakė jiems: argi gali aklas vesti aklą? Ar ne abudu įpuls į duobę?
40. Mokytinis ne viršesnis už mokytoją; kiekvienas tobulai išmokslintas bus, kaip jo mokytojas.
41. Kam gi tu matai krislą savo brolio akyje, o rąsto savo paties akyje tu nepastebi?
42. Kaip tu gali sakyti savo broliui: broli, leisk, aš išmesiu krislą iš tavo akies, pats nematydamas rąsto savo akyje? Veidmainy, pirma išmesk rąstą iš savo akies, o paskui tu matysi, kaip išimti krislas iš tavo brolio akies,
43. Nes nėra medžio, kurs neštų puvusį vaisių, nė vėl puvusio medžio, kurs neštų gerą vaisių.
44. Juk kiekvienas medis pažįstamas iš jo vaisiaus: nes nuo usnių nerenka fygų, nei nuo erškėčio neraško vynuogių.
45. Geras žmogus iš gero savo širdies turto teikia gera ir piktas žmogus iš pikto turto teikia pikta. Nes jo burna kalba iš širdies gausumo.
46. Kam gi jūs mane vadinate: Viešpatie! Viešpatie! ir nedarote, ką aš sakau?
47. Kiekvienas, kurs pas mane ateina ir klausosi mano žodžių ir juos vykdo, — aš jums pasakysiu, į ką jis panašus.
48. Jis panašus į žmogų, kurs stato namus, giliai iškasęs ir padėjęs pamatą ant uolos. Potvyniui užėjus, srovė atsimušė į tuos namus, bet negalėjo jų pajudinti dėl gero jų pastatymo.
49. O kas klausėsi ir nedarė, tas panašus į žmogų, pasistačiusį sau namus žemėje be pamato; kaip juos ištiko srovė, jie tuojau sugriuvo, ir tų namų griuvimas buvo didelis.

7. PERSKYRIMAS.

1. Pasakęs į žmonių ausis visas savo kalbas, jis išėjo į Kapernaumą.
2. O vieno šimtininko tarnas, kurs jam buvo brangus, sirgo ir buvo bemirštąs.
3. Išgirdęs apie Jėzų, jis siuntė pas jį žydų vyresniuosius, prašydamas, kad jis atėjęs, išgelbėtų jo tarną.
4. Tie atėję pas Jėzų, nuoširdžiai prašė jį, sakydami: jis vertas, kad tai jam padarytumei,
5. Nes jis myli mūsų tautą ir jis pastatė mums sinagogą.
6. Jėzus ėjo su jais. Bet jam jau esant nebetoli nuo

namų, šimtininkas atsiuntė pas jį savo draugus ir jam sakydino: Viešpatie, nevargink savęs; aš nėsu pakankamai geras, kad įeitum po mano stogu;

7. Todėl aš ir savęs nelaikiau vertu ateiti pas tave; bet tark tik žodį, ir tebus išgydytas mano tarnas,

8. Nes ir aš esu žmogus valdžiai paduotas, bet turiu po savim kareivių ir aš sakau šitam: eik, ir jis eina; ir kitam: ateik, ir jis ateina; savo tarnui: daryk tai, ir jis daro.

9. Išgirdęs tai, Jėzus stebėjosi juo ir atsigręžęs tarė sekusiai paskui jį miniai: sakau jums, nė Izraėlyje aš neradau tokio tikėjimo.

10. Sugrįžę į namus, pasiuntiniai rado sirgusį tarną sveiką.

11. Ir atsitiko kitą dieną jis vyko į miestą, vadinamą Nainas, o draug su juo ėjo jo mokytiniai ir didelė minia.

12. Jam prisiartinus prie miesto vartų, štai, buvo išnešamas numirėlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė, ir didelė miesto minia lydėjo ją.

13. Pamatęs ją Viešpats, gailėjosi jos ir tarė jai: neverk.

14. Prisiartinęs jis palietė karstą, o nešėjai sustojo, ir jis tarė: jaunikaiti, sakau tau, kelkis.

15. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti, ir jis atidavė jį jo motinai.

16. Visus apėmė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: didis pranašas kilo tarp mūsų, ir Dievas aplankė savo tautą.

17. Tas garsas apie jį pasklido visoje Judėjoje ir visoje apylinkėje.

18. Visa tai pranešė Jonui jo mokytiniai. Pasišaukęs du savo mokytiniu, Jonas

19. Siuntė juos pas Viešpatį ir sakydino: ar tu esi tas, kurs turi ateiti, arba ar mes kito laukiame?

20. O atėję pas jį, tie vyrai tarė: Jonas Krikštytojas siuntė mus pas tave ir sakydina: ar tu esi tas, kurs turi ateiti, arba ar mes kito laukiame?

21. Tą valandą jis buvo išgydęs daugelį nuo ligų ir negalavimų ir piktų dvasių ir daugeliui aklų dovanojęs regėjimą.

22. Atsakydamas jis tarė jiems: eikite ir praneškite Jonui, ką jūs matėte ir girdėjote: aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi ir kurtiniai girdi, numirėliai pri-

keliami ir vargingiesiems
skelbiama Evangelija.
23. Palaimintas, kas ne-
pasipiktina manimi.
24. Bet, Jono pasiunti-
niams nuėjus, jis ėmė kal-
bėti minioms apie Joną:
ko išėjote į dykumą pažiū-
rėti? Ar vėjo supamos nen-
drės?
25. Bet ko gi išėjote pa-
matyti? Ar minkštais dra-
bužiais apvilkto žmogaus?
Štai, kurie brangiuose rū-
buose ir prabangoje, yra
karalių rūmuose.
26. Bet ko gi išėjote pa-
matyti? Ar pranašo? Taip,
sakau jums, ir dar daugiau,
kaip pranašo.
27. Jis yra tasai, apie
kurį parašyta: štai, aš siun-
čiu pirma tavęs savo ange-
lą, kurs ties tavim taisys
tavo kelią.
28. Sakau jums: tarp
gimusiųjų iš moterų nėra
didesnio pranašo už Joną
Krikštytoją; bet mažiausis
dangaus karalystėje dides-
nis už jį.
29. Ir visa minia, kuri
klausėsi, ir muitininkai
pripažino Dievo teisę,
krikštydindamies Jono kri-
kštu;
30. O parisėjai ir įstaty-
mo žinovai paniekino Die-
vo valią į juos, nesikrik-
štydami pas jį.
31. Su kuo tad aš paly-
ginsiu šios kartos žmones?
32. Jie panašūs į vai-
kus, kurie sėdi prekyvie-
tėje ir kurie šaukdami
vieni kitiems, sako: mes
jums dūdavome vamz-
džiais ir jūs nešokote; mes
raudas giedojome ir jūs
neverkėte,
33. Juk atėjo Jonas Krik-
štytojas, kurs nevalgo duo-
nos nei geria vyno, ir jūs
sakote: jis dvasios apsės-
tas.
34. Atėjo Žmogaus Sū-
nus, kurs valgo ir geria, ir
jūs sakote: štai, žmogus ri-
jūnas ir vyno gėrėjas, mui-
tininkų ir nuodėmininkų
draugas.
35. Tačiau išmintis pa-
teisinta visų jos vaikų.
36. O vienas parisėjų
paprašė jį pas save valgyti;
ir jis įėjęs į parisėjo namus,
atsisėdo prie stalo.
37. Ir štai, viena mote-
riškė, kuri buvo mieste
nuodėmininkė, sužinojusi
Jėzų sėdint už stalo pari-
sėjo namuose, atsinešė ale-
bastrinį indą tepalo
38. Ir atsistojusi užpa-
kalyje prie jo kojų, verkė,
ėmė laistyti jo kojas aša-
romis ir šluostė savo gal-
vos plaukais, ir bučiavo jo
kojas ir tepė jas tepalu.
39. O matydamas tai
parisėjas, kurs buvo jį pa-
kvietęs, kalbėjo pats sau:
jei šitas būtų pranašas, tai
žinotų, kas ir kokia yra

moteriškė, kuri jo prisilie-
čia, kad ji nuodėmininkė.
40. Atsiliepdamas Jėzus
tarė jam: Simone, aš turiu
tau kai ką pasakyti. O tas
tarė: sakyk, Mokytojau.
41. Vienas skolintojas
turėjo du skolininkus: vie-
nas buvo skolingas penkis
šimtus centų, kitas —
penkiasdešimt.
42. Jiems neturint iš
ko atiduoti, jis dovanojo
abiem. Katras tad jųdvie-
jų labiau mylės jį?
43. Atsakydamas Simo-
nas tarė: manau, kad tas,
kuriam daugiau dovanojo.
O jis tarė jam: išsprendei
teisingai.
44. Atsigręžęs į mote-
riškę, jis kalbėjo Simonui:
Matai šitą moteriškę? Aš
įėjau į tavo namus, tu ne-
davei vandens mano ko-
joms; o ji laistė mano ko-
jas ašaromis ir šluostė sa-
vo plaukais.
45. Tu manęs nepabu-
čiavai, o ji nuo tos valan-
dėlės, kaip tik įėjo, nesi-
liovė bučiavusi mano ko-
jas.
46. Tu nepatepei alie-
jumi mano galvos, o ji pa-
tepė tepalu mano kojas.
47. Todėl sakau tau: at-
leidžiama jai daug jos nuo-
dėmių, nes ji daug mylėjo:
o kam mažai atleidžiama,
tas mažai myli.
48. O jai jis tarė: tavo
nuodėmės atleistos.
49. Draug sėdintieji prie
stalo ėmė kalbėti tarp sa-
vęs: kas yra tasai, kurs net
nuodėmes atleidžia?
50. O jis tarė moteriš-
kei: tavo tikėjimas pagel-
bėjo tau; eik ramybėje.

8. PERSKYRIMAS.

1. Ir atsitiko sekančiu
laiku, kad jis keliavo per
miestus ir kaimus, viešai
kalbėdamas ir skelbdamas
Dievo karalystės Evange-
liją, ir su juo dvylika
2. Ir kaikurios moterys,
kurios buvo išgydytos
nuo piktų dvasių ir ligų:
Marija, vadinama Mag-
dalena, iš kurios buvo iš-
ėjusios septynios dvasios,
3. Ir Erodo užvaizdo
Kuso moteris Joana, ir
Susana, ir daug kitų, ku-
rios šelpė juos iš savo lo-
bio.
4. O susirinkus didelei
miniai ir bevykstant pas jį
gyventojams iš miestų, jis
kalbėjo prilyginimu:
5. Sėjėjas išėjo sėti savo
sėklos. Jam besėjant, vie-
na krito ant kelio ir buvo
sumindžiota, ir dangaus
paukščiai sulesė ją;
6. Kita krito ant uolos ir
išdygus padžiūvo, nes ne-
turėjo drėgmės;

7. Kita krito tarp erškėčių, ir draug išdygę erškėčiai nusmelkė ją;

8. Kita krito į gerą žemę ir išdygus davė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas, jis šaukė: kas turi ausis klausyti, teklauso.

9. Jo mokytiniai klausė, ką tas prilyginimas reiškia.

10. O jis tarė: jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptys, o kitiems prilyginimais, kad žiūrėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų.

11. Tas prilyginimas reiškia tai: sėkla — Dievo Žodis.

12. Ant kelio tai tie, kurie klauso, paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti.

13. Ant uolos tai tie, kurie išgirdę, su džiaugsmu priima žodį, ir jie neturi šaknies; jie tiki iki laikui ir pagundos metu jie atpuola.

14. O kas krito į erškėčius, tai tie, kurie klausė, ir šalin eidami rūpesnių, turtų ir gyvenimo smagumų nusmelkiami ir neatneša vaisių.

15. Bet kas geroje žemėje, tai tie, kurie tikrai gera širdimi klausę žodį, palaiko ir neša vaisiaus kantrume.

16. Juk niekas, uždegęs žiburį, neuždengia jo indu arba nededa jo po guoliu, bet stato ant žibintuvo, kad įeinantieji į namus matytų šviesą.

17. Nes nieko nėra paslėpta, kas nebus apreikšta, nė nieko uždengta, kas nepasidarytų žinoma ir neišeitų aikštėn.

18. Taigi žiūrėkite, kaip jūs klausote, nes kas turi, tam bus duota; o kas neturi, iš to bus atimta ir tai, ką jis mano turįs.

19. Atėjo pas jį jo motina ir jo broliai ir dėl minios negalėjo susitikti su juo.

20. Jam buvo pranešta: tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir nori pasimatyti su tavim.

21. Bet jis atsakydamas tarė jiems: mano motina ir mano broliai yra tie, kurie Dievo žodį klauso ir vykdo.

22. Vieną dieną atsitiko, kad jis ir jo mokytiniai įžengė į laivą, ir jis tarė jiems: persiirkime į anapus ežero. Ir jie atsistūmė.

23. Jiems beplaukiant, jis užmigo. Ir užėjo ant ežero audra, jie buvo apipilti vandens ir buvo pavojuje.

24. Priėję jie pažadino jį, sakydami: Mokytojau,

Mokytojau, žūstame. O jis atsikėlęs sudraudė vėją ir vandens bangas; ir jos nurimo, ir pasidarė tyla.

25. Jis tarė jiems: kur jūsų tikėjimas? O jie nusigandę stebėjosi, sakydami vienas kitam: kas jisai yra, kad jis įsako vėjui ir vandeniui, ir tie klauso jo?

26. Jie atplaukė į Gerasėnų šalį, kuri yra ties Galilėja.

27. Išlipus jam ant sausumos, jį pasitiko vienas vyras iš miesto, dvasių apsėstas; tas jau nuo seniai nebevilkėjo jokiais drabužiais ir nebegyveno namuose, bet kapuose.

28. Pamatęs Jėzų, jis surikęs parpuolė ties juo ir dideliu balsu tarė: kas man darbo su tavim, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Prašau tave, nekankink manęs,

29. Kadangi jis įsakė netyriajai dvasiai išeiti iš žmogaus, nes jinai daug kartų buvo jį pagavus, ir jis būdavo surakinamas grandinėmis ir pančiais apsaugomas; jis sutraukydavo raiščius ir būdavo dvasios išvaromas į dykumą.

30. Jėzus paklausė jį: koks tavo vardas? Tas atsakė: Legionas, nes į jį buvo įėję daug dvasių.

31. Ir jos maldavo jį, kad nelieptų joms eiti į prarają.

32. Buvo ten didelė kiaulių kaimenė, ganykloje kalne; ir jos meldė jį, kad joms leistų į jas įeiti. Ir jis leido joms.

33. O dvasios išėjusios iš žmogaus, įėjo į kiaules, ir kaimenė įkrito nuo stataus kranto į ežerą ir prigėrė.

34. Piemens pamatę, kas atsitiko, pabėgo ir pranešė į miestą ir į kaimus.

35. Jie išėjo pamatyti, kas buvo atsitikę, ir atėjo pas Jėzų ir rado žmogų, iš kurio išėjo dvasios, apvilktą ir sveiko proto, sėdintį pas Jėzaus kojas, ir nusigando.

36. O kurie buvo matę, papasakojo jiems, kaip dvasių apsėstasis buvo išgydytas.

37. Visi Gerasėnų apylinkės gyventojai prašė jį išeiti nuo jų, nes jie buvo apimti didelės baimės. O jis, įsėdęs į laivą, sugrįžo.

38. Tas vyras, iš kurio buvo išėjusios dvasios, prašė jį, kad galėtų būti su juo, bet jis paleido jį, sakydamas:

39. Grįžk į savo namus ir pasakok, ką tau yra padaręs Dievas. Jis nuėjęs skelbė po visą miestą, ką Jėzus jam padarė.

40. Jėzui sugrįžus, jį
priėmė minia, nes visi jo
laukė.
41. Ir štai, atėjo vienas
vyras, vardu Jajiras, kurs
buvo sinagogos viršinin-
kas, ir puolęs prie Jėzaus
kojų, prašė jį ateiti į jo na-
mus,
42. Nes jis turėjo vien-
turtę dukterį apie dvyli-
ką metų, ir ta buvo be-
mirštanti. Jam nueinant,
spaudė jį minios.
43. Ir viena moteriškė,
nuo dvylikos metų sirgusi
kraujo plūdimu, kuri bu-
vo išleidusi gydytojams vi-
są savo lobį ir nė vieno ne-
galėjo būti išgydyta,
44. Priėjusi iš užpaka-
lio, palietė jo apsiausto
kraštą, ir tuojau sustojo
jos kraujo plūdimas.
45. Jėzus tarė: kas pa-
lietė mane? Visiems gi-
nantis, Petras ir su juo
buvusieji tarė: Mokyto-
jau, minios tave spaudžia
ir stumia.
46. Bet Jėzus tarė: kas
nors palietė mane; nes aš
žinau, kad iš manęs išėjo
galybė.
47. O moteriškė maty-
dama, kad ji neliko nepa-
stebėta, priėjo drebėdama
ir parpuolusi ties juo, pa-
sisakė visos minios akivaiz-
doje, dėl kurios priežas-
ties prisilietė ir kaip tuo-
jau pagijo.
48. O jis tarė jai: duk-
ter, tavo tikėjimas pagel-
bėjo tau. Eik ramybėje.
49. Dar jam tebekalbant
atėjo kaikas iš sinagogos
viršininko namų ir prane-
šė: tavo duktė numirė, ne-
bevargink Mokytojo.
50. Bet Jėzus, išgirdęs
tai, atsakė jam: nebijok; tik
tikėk, ir ji bus išgelbėta.
51. O įėjęs į namus, jis
neleido įeiti su savim nie-
kam daugiau, kaip tik Pet-
rui ir Jokūbui ir Jonui ir
mergaitės tėvui bei moti-
nai.
52. Visi verkė ir raudojo
dėl jos. Bet jis tarė: never-
kite; ji nemirė, bet miega.
53. Jie išjuokė jį, žino-
dami, kad ji mirė.
54. Bet jis, paėmęs ją
už rankos, sušuko: mer-
gaite, kelkis.
55. Jos dvasia sugrįžo
ir ji tuojau atsikėlė; jis lie-
pė duoti jai valgyti.
56. Jos gimdytojai ste-
bėjosi; o jis jiems liepė nie-
kam nesakyti, kas buvo
įvykę.

9. PERSKYRIMAS.

1. Susišaukęs dvyliką,
jis davė jiems galios val-
dyti visas dvasias ir gydyti
ligas.
2. Ir jis išsiuntė juos
Dievo karalystės skelbti ir
ligonių gydyti ir tarė jiems:

3. Nieko sau nesiimkite keliui, nei lazdos, nei delmono, nei duonos, nei pinigų, nei turėkite po dvi sermėgas.

4. Į kuriuos tik namus įeisite, tenai pasilikite, iki iš ten keliausite toliau.

5. Kurie nors jūsų nepriimtų, išeidami iš to miesto nukratykite dulkes nuo savo kojų liudijimui prieš juos.

6. Išėję jie vaikščiojo aplinkui per kaimus, skelbdami Evangeliją ir visur gydydami.

7. Tetrarkas Erodas nugirdo visa, kas darėsi, ir buvo labai nusiminęs, kadangi vienų buvo sakoma: Jonas prisikėlė iš mirusiųjų.

8. O kitų: Elijas pasirodė, kitų vėl: kėlėsi vienas iš senųjų pranašų.

9. Bet Erodas tarė: Jonui aš nukirsdinau galvą; kas gi yra šitas, apie kurį aš girdžiu tokių dalykų? Ir jis ieškojo jo pamatyti.

10. Sugrįžę apaštalai papasakojo jam, ką jie padarė; pasiėmęs juos, jis pasitraukė nuošaliai į miestą, vadinamą Betsaida.

11. O minios, sužinojusios tai, sekė paskui jį; ir jis priėmęs juos, kalbėjo jiems apie Dievo karalystę ir išgydė tuos, kurie buvo gydymo reikalingi.

12. Bet diena jau pradėjo baigtis. Dvylika priėję sakė jam: paleisk minias, kad, nuėjusios į aplinkui esančius kaimus ir kiemus, pasilsėtų ir rastų maisto, nes čia mes esame tuščioje vietoje.

13. Bet jis tarė jiems: jūs duokite valgyti jiems. O jie atsakė: mes nieko daugiau neturime, kaip tik penkis duonos kepalus ir dvi žuvis, jei nebent mes nuėję pirktumėm maisto visai šitai miniai,

14. Nes buvo apie penkis tūkstančius vyrų. Jis tarė savo mokytiniams: susodinkite juos eilėmis po penkiasdešimt.

15. Jie taip padarė ir visus susodino.

16. O jis paėmęs penkis kepalus duonos ir dvi žuvis, pažvelgęs į dangų, palaimino juos ir laužė ir davė mokytiniams, kad dėtų miniai.

17. Ir jie valgė ir visi privalgė iki sočiai, ir buvo surinkta likusių jiems trupinių dvylika pintinių.

18. Atsitiko, kai jis vienas meldėsi, susirinko pas jį mokytiniai, ir jis paklausė juos, tardamas: ką minios sako mane esant?

19. O jie atsakydami tarė: Joną Krikštytoją, kiti: Eliją, kiti vėl: prisikėlus vieną iš senųjų pranašų.

20. Bet jis tarė jiems: o jūs ką sakote mane esant? Atsakydamas Petras tarė: tu Dievo Sūnus.

21. Uždraudęs jiems, jis liepė niekam to nesakyti

22. Ir tarė: Žmogaus Sūnui reikia daug kentėti ir būti atmestam vyresniųjų ir vyriausių kunigų ir Rašto žinovų ir būti užmuštam ir trečioje dienoje prisikelti.

23. O visiems jis sakė: jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima kasdien savo kryžių ir teseka paskui mane,

24. Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją; o kas prapuldytų savo gyvybę dėl manęs, išgelbės ją,

25. Nes kiek naudos būtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o pats save prarastų ar sau pakenktų?

26. Nes kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis Žmogaus Sūnus, kada jis ateis savo ir Tėvo ir šventųjų angelų garbėje.

27. Tikrai sakau jums: yra kaikurie čia stovinčiųjų, kurie neragaus mirties, iki išvys Dievo karalystę.

28. Po šitų kalbų atsitiko, apie aštuonias dienas, kad jis pasiėmęs su savim Petrą ir Joną ir Jokūbą, užėjo ant kalno melstis.

29. Jam besimeldžiant, jo veido išraiška pasidarė kitokia, o jo rūbas spindinčiai baltas.

30. Ir štai, du vyrai kalbėjo su juo: tai buvo Mozė ir Elijas.

31. Pasirodę garbėje, jie kalbėjo apie jo mirties likimą, kurį jis turėjo įvykdyti Jeruzalėje.

32. O Petras ir su juo buvusieji buvo stipriai įmigę; bet pabudę jie matė jo skaistybę ir du vyrus, stovėjusius su juo.

33. Jiems nuo jo pasitraukiant, Petras tarė Jėzui: Mokytojau, mums gera čia būti; padarysime tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui, nė pats nežinodamas, ką kalbąs.

34. Jam tai bekalbant, atėjo debesis ir apdengė juos šešėliu; jie nusigando, jiems įeinant į debesį.

35. Iš debesies pasigirdo balsas, kurs sakė: šitas yra mano išrinktasis Sūnus; jo klausykite.

36. Balsui aidint, Jėzus radosi vienas. Ir jie tylėjo ir anomis dienomis niekam nesakė nieko iš to, ką buvo matę.

37. O atsitiko kitą dieną, kad, jiems nužengiant nuo

kalno, juos pasitiko didelė minia.

38. Ir štai vienas vyras, iš minios šaukė, sakydamas: Mokytojau, prašau tave, pažvelk į mano sūnų, nes jis mano vienturtis.

39. Štai, dvasia pagauna jį, jis staiga rėkia, ir ji tąso jį iki putojant, ir vos ne vos nuo jo atstoja, jį kankinusi.

40. Aš prašiau tavo mokytinius išvaryti ją, o jie negalėjo.

41. Jėzus atsakydamas tarė: o, netikinti ir iškrikusi giminė, iki kolei aš būsiu su jumis ir jus kęsiu? Atvesk čia savo sūnų!

42. Dar jam artyn prieinant, dvasia jį draskė ir tąsė. Bet Jėzus sudraudė netyriąją dvasią, išgydė vaiką ir atidavė jį jo tėvui.

43. O jie visi apsvaigo Dievo didenybės dėliai. Visiems stebintis visais tais darbais, kuriuos jis darė, jis tarė savo mokytiniams:

44. Jūs dėkite į savo ausis šituos žodžius: juk Žmogaus Sūnus turi būt paduotas į žmonių rankas.

45. Bet jie nesuprato to žodžio, ir jis buvo jiems uždengtas, kad jo neišmanytų, ir jie bijojo klausti jį apie tą žodį.

46. Juose atėjo mintis, kas jų būtų didžiausias.

47. O Jėzus, matydamas jų širdies mintį, paėmęs kūdikį, pastatė jį šalia savęs

48. Ir tarė jiems: jei kas nors priimtų šitą kūdikį mano vardu, tas mane priima; ir kas mane priimtų, jis priima tą, kurs siuntė mane, nes kas tarp visų jūsų mažiausias, tas didis.

49. O Jonas atsiliepdamas tarė: Mokytojau, mes matėme vieną, tavo vardu išvarantį dvasias, ir mes jam kliūdėme, kadangi jis neseka su mumis.

50. O Jėzus tarė jam: nekliūdykite, nes kas ne prieš jus, tas už jus.

51. Sueinant jo išaukštinimo dienoms, atsitiko, kad jis nukreipė savo veidą keliauti tiesiog į Jeruzalę,

52. Ir siuntė pirm savęs pasiuntinius. Tie iškeliavę atėjo į samariečių kaimą jam prirengti;

53. Jie nepriėmė jo, nes jis keliavo tiesiog į Jeruzalę.

54. O matydami tai, jo mokytiniai, Jokūbas ir Jonas tarė: Viešpatie, jei nori, mes sakysime, kad ugnis pultų iš dangaus ir juos suėstų kaip kad buvo padaręs Elijas?

55. Bet jis atsigręžęs sudraudė juos, sakyda-

mas: ar nežinote, kokios dvasios vaikai esate?

56. Juk Žmogaus Sūnus neatėjo sielų žudyti, bet gelbėti. Jie iškeliavo į kitą kaimą.

57. Einant jiems keliu, vienas tarė jam: aš seksiu paskui tave, kur tik tu eisi.

58. Jėzus tarė jam: lapės turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti.

59. Kitam jis tarė: sek paskui mane. O tas sakė: Viešpatie, leisk man pirma eiti ir palaidoti mano tėvą.

60. Bet jis jam tarė: palik mirusiems laidoti jų numirėlius, o tu eik ir skelbk Dievo karalystę.

61. Dar kitas sakė jam: seksiu paskui tave, Viešpatie, bet leisk man pirma atsisveikinti su tais, kurie mano namuose.

62. Bet Jėzus tarė jam: netinka Dievo karalystei nė vienas, kas pridėjęs ranką prie arklo dairosi atgal.

10. PERSKYRIMAS.

1. Po to Viešpats paskyrė dar septyniasdešimt kitų ir išsiuntė juos po du pirma savęs į visus miestus ir vietas, kur jis pats ruošėsi ateiti.

2. Jis sakė jiems: pjūtis, tiesa, didelė, o darbininkų maža. Melskite tad pjūties Viešpatį, kad siųstų darbininkų į savo pjūtį.

3. Eikite; štai, aš siunčiu jus, kaip avinėlius tarp vilkų.

4. Nesineškite maišelio, nei delmono, nei autuvų ir nieko kelyje nesveikinkite.

5. Į kuriuos tik namus įeisite, pirma sakykite: ramybė teesie šitiems namams.

6. Ir jei tenai bus ramybės vaikas, tai jūsų ramybė bus jame; jeigu ne, ji sugrįš prie jūsų.

7. Pasilikite tuose pačiuose namuose, valgydami ir gerdami, ko pas juos yra; nes darbininkas vertas savo atlyginimo. Nevaikščiokite iš namų į namus.

8. Ir jei į kurį miestą įeisite, ir priims jus, valgykite, kas jums padedama,

9. Ir gydykite jame esančius ligonius ir sakykite jiems: jums prisiartino Dievo karalystė.

10. O į kurį miestą tik įeisite ir nepriims jūsų, išėję į jo gatves, sakykite:

11. Net ir dulkes, prilipusias iš jūsų miesto prie mūsų kojų, mes nukratome ant jūsų; tačiau tai ži-

nokite, kad prisiartino Dievo karalystė.

12. Sakau jums, lengviau bus Sodomai aną dieną, kaip anam miestui.

13. Vargas tau, Korazine, vargas tau, Betsaida; nes jei Tyre ir Sidone būtų įvykę stebuklai, kurie atsitiko jūsų tarpe, seniai jie būtų darę atgailą, maiše ir pelenuose sėdėdami.

14. Tačiau Tyrui ir Sidonui bus lengviau teisme, ne kaip jums.

15. Ir tu, Kapernaume, argi nebuvai išaukštintas iki dangaus? būsi nustumtas iki pragaro.

16. Kas jūsų klauso, tas manęs klauso, ir kas jus niekina, mane niekina. O kas mane niekina, niekina tą, kurs mane siuntė.

17. Septyniosdešimtys sugrįžo su džiaugsmu, sakydami: Viešpatie, net ir dvasios pasiduoda mums tavo vardu.

18. O jis tarė jiems: mačiau šėtoną, kaip žaibą iš dangaus krintant.

19. Štai, aš jums daviau galios mindžioti gyvates ir skorpionus, ir visą priešų galybę, ir niekas niekuomet nekenks jums.

20. Tačiau ne tuo džiaugkitės, kad dvasios jums pasiduoda; bet džiaugkitės tuo, kad jūsų vardai įrašyti danguje.

21. Tą pačią valandą jis pradžiūgo Šventoje Dvasioje ir tarė: aš dėkoju tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir protingųjų, ir tai apreiškei vaikiškai neišlavintiems. Taip, Tėve, nes taip tau patiko.

22. Visa man paduota mano Tėvo, ir nė vienas nežino, kas yra Sūnus, kaip tik Tėvas, ir kas yra Tėvas, kaip tik Sūnus ir kam Sūnus nori apreikšti.

23. Atsigręžęs ypač į savo mokytinius, jis tarė: palaimintos akys, kurios mato, ką jūs matote,

24. Nes aš sakau jums: daug pranašų ir karalių norėjo matyti, ką jūs matote, ir nematė, ir girdėti, ką jūs girdite, ir negirdėjo.

25. Ir štai vienas įstatymo žinovas stojo jį gundyti, sakydamas: Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?

26. O jis tarė jam: kas parašyta įstatyme? Kaip skaitai?

27. O tas atsakydamas tarė: mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi ir visa savo siela, ir visomis savo jėgomis, ir visa savo mintimi, o savo artimą, kaip pats save.

28. O jis tarė jam: teisingai atsakei; tai daryk, ir būsi gyvas.

29. Bet tas, norėdamas pats save pateisinti, tarė Jėzui: o kas mano artimas?

30. Atsiliepdamas Jėzus tarė: vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką ir pateko tarp galvažudžių, kurie nuvilkę ir sumušę jį, nuėjo sau, palikę jį pusgyvį.

31. O atsitiktinai ėjo tuo pačiu keliu vienas kunigas ir, matydamas jį, praėjo pro šalį.

32. Taip pat ir levitas, atėjęs ties ta vieta ir jį pamatęs, praėjo pro šalį.

33. Vienas keleivis samarietis ėjo pro jį ir jį pamatęs, pasigailėjo,

34. Prisiartinęs aprišė jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno; užsodinęs ant savo gyvulio, nugabeno jį į užeigą ir rūpinosi juo.

35. Ir kitą dieną išėmęs du centus, jis padavė šeimininkui ir tarė: rūpinkis juo ir jei dar ką daugiau suvartosi, aš sugrįžęs tau atiduosiu.

36. Kas šitų trijų, tau rodosi, buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių?

37. Jis atsakė: tas, kuris jo pasigailėjo. Jėzus tarė jam: eik ir tu daryk panašiai.

38. Atsitiko, kad jiems bekeliaujant, jis atėjo į vieną kaimą: viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus.

39. Ji turėjo seserį, vardu Mariją, kuri atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klausėsi jo žodžio.

40. O Morta buvo labai susirūpinusi visokiu patarnavimu; sustojusi ji tarė: Viešpatie, ar tau nerūpi, kad mano sesuo palieka tarnauti mane vieną? Sakyk gi jai, kad ji man padėtų.

41. Atsakydamas Viešpats tarė jai: Morta, Morta, tu rūpiniesi ir nerimauji daugelio dalykų dėliai;

42. Reikia tik vieno. Marija išsirinko gerąją dalį, kuri nebus atimta iš jos.

11. PERSKYRIMAS.

1. Ir atsitiko, jam vienoje vietoje besimeldžiant, jam pabaigus, vienas jo mokytinių tarė jam: Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas mokė savo mokytinius.

2. O jis tarė jiems: kada jūs meldžiatės, kalbėkite: Tėve, kurs esi danguje, teesie švenčiamas tavo vardas. Teateinie tavo karalystė. Tebūnie tavo valia

kaip danguje, taip ir že-
mėje.
3. Mūsų kasdieninės
duonos duok mums šian-
dien.
4. Ir atleisk mums mūsų
kaltes, nes ir mes atlei-
džiame kiekvienam, kurs
mums prasikalsta. Ir ne-
vesk mūsų į pagundą.
5. Ir jis sakė jiems: jei
kas jūsų turėtų draugą ir
eitų pas jį vidunaktį ir jam
tartų: drauge, paskolink
man tris duonos kepalus,
6. Nes vienas mano
draugas atėjo pas mane iš
kelionės ir aš neturiu ko
jam padėti;
7. Ir jei anas, atsakyda-
mas iš vidaus tartų; neda-
ryk man nemalonumų; du-
rys jau užrakintos, ir mano
vaikai yra su manim lovo-
je; aš negaliu keltis ir tau
duoti, —
8. Sakau jums, jei anas
atsikėlęs ir neduos jam dėl
to, kad tai jo draugas, ta-
čiau atsikėlęs dėl jo įkyru-
mo duos jam, kiek jis rei-
kalingas.
9. Tad ir aš jums sakau:
prašykite, ir bus jums duo-
ta; ieškokite, ir rasite;
belskite, ir bus jums ati-
daryta,
10. Nes kiekvienas, kurs
prašo, gauna, ir kurs ieško
randa ir beldžiančiam bus
atidaryta.
11. Argi yra jūsų tarpe
tėvas, kurs, jo sūnui pra-
šant duonos, paduotų jam
akmenį? Arba jei prašytų
žuvies, tai ar vietoje žu-
vies paduotų jam gyvatę?
12. Arba vėl jeigu pra-
šytų kiaušinio, argi pa-
duos jam skorpijoną?
13. Jei tad jūs, pikti bū-
dami, mokate duoti savo
vaikams gerų dovinių, kaip
daug labiau jūsų Tėvas,
kursai danguje, duos Šven-
tą Dvasią tiems, kurie jį
prašo?
14. Ir jis išvarė nebylią
dvasią. Atsitiko, kad dva-
siai išėjus, nebylys kalbė-
jo. Ir minios stebėjosi.
15. O kaikurie jų tarė:
jis išvaro dvasias per Be-
elzebubą, dvasių vyresnįjį.
16. Kiti gundydami rei-
kalavo iš jo ženklo iš dan-
gaus.
17. O jis, žinodamas jų
mintis, tarė jiems: kiek-
viena karalystė, suskilusi
savyje, nyksta, ir namai
griuva ant namų.
18. Jei ir šėtonas suski-
lęs pats savyje, kaip gi iš-
liks jo karalystė? kadangi
jūs sakote mane išvarant
dvasias per Beelzebubą.
19. Jei aš išvarau dva-
sias Beelzebubo pagalba,
kieno gi pagalba išvaro jū-
sų sūnūs? Todėl jie bus
jūsų teisėjai.

20. Bet jei aš dvasias išvarau Dievo piršto pagalba, tai juk jau atėjo pas jus Dievo karalystė.

21. Kada stipruolis ginkluotas sergi savo kiemą, ramybėje lieka visa jo manta.

22. Bet jei stipresnis už jį užėjęs nugali jį, atima visus jo šarvus, kuriais pasitikėjo, ir išdalina jo grobį.

23. Kas ne su manim, tas prieš mane; ir kas su manim nerenka, tas išbarsto.

24. Kai netyrioji dvasia išeina iš žmogaus, ji išvaikščioja sausas vietas, ieškodama poilsio ir jo neradusi, sako: grįšiu į savo namus, iš kur išėjau.

25. Ir atėjus randa juos iššluotus ir išpuoštus.

26. Tada ji eina ir ima su savim septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios jos gyvena tenai; ir paskesnieji to žmogaus dalykai darosi blogesni už pirmuosius.

27. Jam tai bekalbant atsitiko, kad viena moteriškė iš minios pakėlusi savo balsą, tarė jam: palaimintas isčius, kuris tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai.

28. O jis tarė: taip, palaiminti, kurie Dievo Žodį girdi ir vykdo.

29. O minioms vis dar tebesirenkant, jis pradėjo sakyti: šita giminė yra piktą giminė; ji reikalauja ženklo ir jai nebus duotas kitas ženklas, kaip tik pranašo Jonos ženklas,

30. Nės kaip Jona buvo ženklas niniviečiams, taip ir Žmogaus Sūnus bus šitai giminei.

31. Pietų karalienė kelsis teisme greta su šitos giminės žmonėmis ir pasmerks juos nes ji atėjo nuo žemės pakraščių klausytis Saliamono išminties; ir štai, čia daugiau, kaip Saliamonas.

32. Niniviečiai stos teisme greta su šita gimine ir pasmerks ją, nes jie darė atgailą Jonos pamokslo dėliai; ir štai, čia daugiau, kaip Jona.

33. Niekas uždegęs žiburį nestato uždengtoje vietoje, nė po saiku, bet ant žibintuvo, kad įeinantieji į namus matytų šviesą.

34. Kūno žiburys yra tavo akis. Kolei tavo akis gera, tai ir visas tavo kūnas šviesus, bet jei ji pikta, tai ir tavo kūnas tamsus.

35. Dabok tad, kad tavyje esanti šviesa nebūtų tamsybė.

36. Taigi, jei visas tavo kūnas šviesus, neturėdamas nė vienos dalies tam-

sios, bus tai visai pilna šviesybė, kaip kad tave apšviestų žibintuvas savo spinduliu.

37. Jam bekalbant, vienas parisėjas paprašė jį, kad pas jį pavalgytų: o jis įėjęs atsisėdo.

38. Parisėjas, matydamas tai, stebėjosi, kad jis neapsiplovė prieš valgant.

39. Bet Viešpats tarė jam: dabar jūs, parisėjai, valote, kas yra iš viršaus taurės ir dubens, jūsų gi vidus yra pilnas plėšimo ir piktenybės.

40. Paikieji, argi ne tas patsai, kurs padarė viršų, padarė ir vidų?

41. Tik duokite, kas viduje yra, kaip išmaldą, ir štai — visa jums tyru.

42. Bet vargas jums parisėjams, kad duodate dešimtinę iš mėtos, rūtos ir visokių daržovių ir aplenkiate Dievo teismą ir meilę; reikėjo gi tatai daryti ir anų neapleisti.

43. Vargas jums, parisėjams, kad mėgstate pirmas krases sinagogose ir pasveikinimus prekyvietėse.

44. Vargas jums, kad esate kaip nebežymūs kapai, ir žmonės vaikščiodami ant jų nežino.

45. Vienas įstatymo žinovų atsiliepdamas sako jam: Mokytojau, tai sakydamas tu ir mus įžeidi.

46. O jis tarė: ir jums, įstatymo žinovams, vargas, kad užveliate žmonėms sunkiai pakeliamas naštas ir patys nė vienu savo pirštu nepajudinate tų sunkenybių.

47. Vargas jums, kad jūs statote pranašams kapų paminklus: o jūsų tėvai nužudė juos.

48. Taigi jūs esate liudytojai ir pritariate savo tėvų darbams, nes jie nužudė juos, o jūs statote.

49. Todėl ir Dievo išmintis pasakė: aš siųsiu pas jus pranašus ir apaštalus, kaikuriuos jų jie užmuš ir persekios,

50. Kad iš šitos giminės būtų išieškotas visų pranašų kraujas, išlietas nuo pasaulio įkūrimo,

51. Nuo Abelio kraujo iki kraujo Zakarijo, kurs žuvo tarp aukuro ir šventovės rūmų. Taip, sakau jums, bus išieškota iš šitos giminės.

52. Vargas jums, įstatymo žinovams, kad pasiėmėte žinojimo raktą; jūs patys neįėjote ir kliudėte norintiems įeiti.

53. Jam iš ten išėjus, Rašto žinovai ir parisėjai pradėjo aštriai sekti ir klausinėti jį apie šį ir apie tą.

54. Tykodami klasta ką nors pagauti iš jo burnos, kad turėtų priežasties jį apkaltinti.

12. PERSKYRIMAS.

1. Kai susirinko minios dešimtimis tūkstančių,taip kad vieni kitus mindė, jis pradėjo sakyti pirma savo mokytiniams: saugokitės parisėjų raugo, tai yra veidmainystės.
2. Juk nieko nėra uždengta, kas nebus atidengta, nė nieko paslėpta, kad nepasidarytų žinoma.
3. Todėl, ką jūs tik sakėte tamsoje, bus girdima šviesoje, ir ką jūs kambariuose kalbėjote į ausį, bus skelbiama ant stogų.
4. Sakau jums, mano draugams: nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir paskui jau nieko daugiau nebegali padaryti.
5. O aš jums parodysiu, ko turite bijoti: bijokite to, kursai užmušęs turi galios įmesti į pragarą. Taip, sakau jums, to bijokite.
6. Argi ne penki žvirbliai parduodama už du centus? ir tačiau nė vienas jų neužmirštamas pas Dievą.
7. Bet net ir visi jūsų galvos plaukai suskaityti. Nebijokite: jūs vertesni už daugelį žvirblių.
8. Sakau jums: kas tik išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir Žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje.
9. O kas manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akivaizdoje.
10. Jei kas sakytų žodį prieš Žmogaus Sūnų, bus jam atleista; bet kas piktžodžiautų Šventai Dvasiai, tam nebus atleista.
11. Kada jie jus ves į sinagogas, pas valdovus ir į įstaigas, jūs nesirūpinkite, kaip ir kuo apsiginsite, ar ką kalbėsite,
12. Nes Šventa Dvasia pamokys jus tą pačią valandą, kas reikia sakyti.
13. Vienas iš minios tarė jam: Mokytojau, pasakyk mano broliui, kad jis pasidalintų su manim palikimą,
14. Bet jis atsakė jam: žmogau, kas mane pastatė jums teisėju ar dalintoju?
15. Jis jiems sakė: dabokite ir saugokitės visokio godumo, kadangi bet kieno gyvenimas nėra pertekliuje to, ką jis turi.
16. Jis pasakė jiems prilyginimą, kalbėdamas: vieno turtingo žmogaus laukas gerai užderėjo.
17. Jis galvojo sau vienas: ką darysiu, kad netu-

riu, kur sukrauti savo vaisių?
18. Ir tarė: štai ką padarysiu, — aš išardysiu savo sandėlius ir pasistatysiu didesnius, ir tenai sugabensiu visus javus ir mano gėrybes.
19. Ir sakysiu savo sielai: siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; būk rami, valgyk, gerk, būk linksma.
20. O Dievas tarė jam: kvaily, šią naktį reikalaus iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu pagaminai?
21. Taip yra tam, kas sau krauna turtus, o nėra turtingas pas Dievą.
22. O savo mokytiniams jis tarė: todėl aš sakau jums: nebūkite susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė savo kūnu, kuo vilkėsite,
23. Nes gyvybė daugiau reiškia už valgį ir kūnas už drabužį.
24. Stebėkite sau varnus: jie nesėja, nei pjauna, jie neturi kluono nei sandėlio, ir Dievas maitina juos. Kaip gi daug daugiau jūs esate vertesni už paukščius!
25. Kas gi jūsų gali besirūpindamas pridėti savo amžiaus ilgiui vieną mastą?
26. Jei tad jūs negalite net nė to, kas mažiausia, kam rūpinatės kitais dalykais?
27. Stebėkite sau lelijas, kaip jos nei verpia nei audžia. O aš sakau jums, nė Saliamonas visoje savo prakilnybėje nebuvo apvilktas, kaip viena jųjų.
28. Jeigu Dievas taip apvelka žolę lauke, kuri šiandien yra ir rytoj įmetama į krosnį, kaip gi juo labiau jūs, mažatikiai?
29. Tai ir jūs nesisielokite, ką valgysite ir ką gersite, ir nebūkite išsibailėję,
30. Nes visu tuo sielojasi pasaulio tautos. Juk jūsų Tėvas žino, kad visa to jūs esat reikalingi.
31. Geriau ieškokite jo karalystės, ir visa tai bus jums pridėta.
32. Nebijok, mažoji kaimene; nes jūsų tėvui patiko duoti jums karalystę.
33. Parduokite savo turtą ir duokite išmaldą; pasidarykite sau maišelių, kurie nepasensta, lobį neišsenkantį danguje, kur vagis neprieina nei kandys nenaikina,
34. Nes kur jūsų turtas, ten bus ir jūsų širdis.
35. Tebūnie jūsų strėnos perjuostos ir tedegie žiburiai;
36. Ir jūs būkite panašūs į žmones, kurie laukia savo Viešpaties, kada jis pakils iš vestuvių, kad,

kaip tik ateis ir pabels, tuojau jam atidarytų.

37. Palaiminti tie tarnai, kuriuos atėjęs Viešpats ras budinčius. Ištiesų sakau jums, jis susijuos, pasodins juos ir eidamas aplinkui patarnaus jiems.

38. Ir jei jis pereitų antroje ar trečioje nakties sargyboje ir taip juos rastų, palaiminti jie.

39. Tatai supraskite: jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis vagis, jis juk budėtų ir neleistų išversti savo namų.

40. Ir jūs būkite prisirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, kurią jūs nemanote.

41. O Petras tarė: Viešpatie, ar mums sakai tą prilyginimą ar ir visiems?

42. Ir Viešpats pasakė: kas gi tad yra tas ištikimas ir protingas užvaizdas, kurį Viešpats pastatys savo šeimynai, kad jiems duotų savo laiku paskirto maisto?

43. Palaimintas tasai tarnas, kurį atėjęs jo viešpats ras taip darantį.

44. Tikrai sakau jums: jis pastatys jį valdyti visas savo gėrybes.

45. O jei anas tarnas sakytų savo širdyje: mano viešpats užtrunka pareiti, ir pradėtų mušti tarnus ir tarnaites, valgyti ir gerti ir svaigintis,

46. Tai to tarno viešpats ateis tą dieną, kurioje nelaukia, ir tą valandą, kurios nežino, ir perkirs jį pusiau ir duos jam dalį su netikinčiaisiais.

47. O tasai tarnas, kurs žinojo savo viešpaties valią ir neprisirengė arba nedarė pagal jo valią, gaus daug kirčių.

48. O kurs nežinodamas padarė, kas verta plakimo, gaus maža kirčių. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug reikalaujama, ir kam daug pavesta, iš to daugiau paieškos.

49. Aš atėjau ugnies sviesti žemei, ir kaip gi aš norėčiau, kad ji jau būtų uždegta!

50. Aš turiu būti krikštytas krikštu ir kaip aš nerimstu, iki tai bus atlikta!

51. Ar jūs manote, kad aš atėjau ramybės duoti žemėje? Ne, sakau jums, bet veikiau skilimo,

52. Nes nuo šio laiko penki vienuose namuose bus suskilę: trys prieš du ir du prieš tris,

53. Tėvas prieš sūnų ir sūnus prieš tėvą, motina prieš dukterį ir duktė prieš motiną, anyta prieš savo marčią ir marti prieš anytą.

54. Sakė jis taip pat ir minioms: kai matote debesį kylant iš vakarų, jūs

tuojau sakote: lietus atei-
na, ir taip įvyksta,
55. Ir pietų vėją pučiant
jūs sakote: bus tvanka, ir
būna.
56. Veidmainiai, dan-
gaus ir žemės išvaizdą jūs
mokate ištirti, kaip gi jūs
nesuprantate šio laiko?
57. Kodėl gi jūs patys
iš savęs neišsprendžiate,
kas teisu?
58. Nes kada eini su sa-
vo priešininku pas virši-
ninką, kelyje pasistenk
geruoju su juo išsilyginti,
kad kartais jis nenutemp-
tų tavęs pas teisėją ir tei-
sėjas neperduotų tavęs tar-
nui ir tarnas neįmestų ta-
vęs į kalėjimą.
59. Sakau tau, tu neiš-
eisi iš ten, iki nebūsi už-
mokėjęs paskutinio cento.

13. PERSKYRIMAS.

1. O tuo pačiu laiku bu-
vo keli atvykę, kurie jam
pranešė apie galilėjiečius,
kurių kraują Pilotas su-
maišė su jų aukomis.
2. Atsiliepdamas jis ta-
rė jiems: ar manote, tie ga-
lilėjiečiai buvo didesni už
visus galilėjiečius nuodė-
mininkai, kadangi jie tai
nukentėjo?
3. Ne, sakau jums; bet
jei nedarysite atgailos, visi
taip pat pražūsite.
4. Arba anie aštuonioli-
ka, ant kurių užgriuvo Si-
loos bokštas ir užmušė
juos, ar manote, kad jie
buvo kaltesni už visus Je-
ruzalės gyventojus?
5. Ne, sakau jums; bet
jei nedarysite atgailos, vi-
si taip pat pražūsite.
6. Bet jis pasakė jiems
šitą prilyginimą: vienas
žmogus turėjo fygų medį,
pasodintą savo vynuogy-
ne, ir atėjo ieškoti jame
vaisių ir jų nerado.
7. Jis tarė vynininkui:
štai, jau treji metai, kaip
ateinu ieškodamas vaisių
šitame fygų medyje ir jų
nerandu. Iškirsk jį, kam
jis veltui alina žemę?
8. Bet tas atsiliepdamas
sako jam: Viešpatie, palik
jį dar šiais metais, iki aš
apkasiu jį ir uždėsiu trąšų,
9. Gal jis ateityje neš vai-
sių; o jei ne, tai iškirsiu jį.
10. Sabatą jis mokė vie-
noje sinagogų.
11. Ir štai čia buvo mo-
teriškė, kuri turėjo ligos
dvasią nuo aštuoniolikos
metų ir buvo visai sutrauk-
ta ir visai negalėjo išsitie-
sti.
12. O Jėzus, pamatęs ją,
pasišaukė prie savęs ir ta-
rė jai: moteriške, tu išva-
duota nuo savo ligos,
13. Ir uždėjo ant jos
rankas; ji tuojau atsitiesė
ir garbino Dievą.

14. O atsiliepdamas sinagogos viršininkas, nepatenkintas, kad Jėzus išgydė sabatoje, kalbėjo miniai: yra šešios dienos, kuriomis galima dirbti; jose tad ateikite gydytis ir ne sabatos dieną.

15. O Viešpats atsakė jam ir tarė: veidmainiai, argi ne kiekvienas jūsų atriša sabatoje savo jautį ar asilą nuo prakartės ir veda pagirdyti?

16. Ar gi nereikėjo sabatos dieną išvaduoti nuo retežio šitą Abraomo dukterį, kurią šėtonas laikė sukaustęs jau aštuonioliką metų?

17. Jam tai bekalbant gėdėjosi visi jo priešininkai, ir visa minia džiaugėsi visais garbingais darbais, kuriuos jis darė.

18. Tad jis tarė: į ką panaši Dievo karalystė, ir su kuo aš palyginsiu ją?

19. Ji panaši į garsvyčių grūdą, kurį ėmęs žmogus įmetė į savo daržą, ir jis augo ir pasidarė didelis medis, ir dangaus paukščiai sukė lizdus jo šakose.

20. Ir vėl jis tarė: su kuo aš prilyginsiu Dievo karalystę?

21. Ji panaši į raugą, kurį ėmus moteriškė įmaišė į tris saikus kvietinių miltų, iki visa perrūgo.

22. Jis vyko per miestus ir kaimus, mokydamas ir keliaudamas į Jeruzalę.

23. O vienas tarė jam: Viešpatie, ar maža išgelbimųjų?

24. Bet jis tarė jiems: stenkitės įeiti pro ankštas duris, nes, sakau jums, daugelis bandys įeiti ir neįstengs.

25. Nuo to laiko, kaip šeimininkas atsikels ir bus užrakinęs duris ir jūs pradėsite, lauke stovėdami, belsti į duris, kalbėdaami: Viešpatie, atidaryk mums, jis atsakydamas tars jums: aš nežinau jūsų, iš kur jūs esate.

26. Tada jūs pradėsite sakyti: mes valgėme tavo akivaizdoje ir gėrėme, ir tu mokei mūsų gatvėse.

27. Ir jis jums tars: aš nežinau, iš kur jūs esate. Atstokite nuo manęs jūs, piktadariai.

28. Ten bus verksmas ir dantų griežimas, kada matysite Abraomą ir Izaoką ir Jokūbą ir pranašus Dievo karalystėje, o save laukan išmestus.

29. Ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų ir sėsis Dievo karalystėje.

30. Ir štai, yra paskutiniųjų, kurie bus pirmieji, ir yra pirmųjų, kurie bus paskutiniai.

31. Tą pačią valandą atėjo keli parisėjai ir pasakė jam: eik ir keliauk iš čia, nes Erodas nori tave nužudyti.

32. Ir jis tarė jiems: nuėję pasakykite tai lapei: štai, aš išvarau dvasias ir atlieku gydymus šiandien ir rytoj ir trečią dieną aš baigiu.

33. Tačiau ir šiandien ir rytoj ir kitą dieną man reikia keliauti, nes netinka pranašui žūti už Jeruzalės sienų.

34. Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie siųsti pas tave, kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip kad višta savo vištelių lizdą po sparnais, ir jūs nenorėjote.

35. Štai, jūsų namai jums paliekami tušti, nes sakau jums, jūs manęs daugiau nebematysite, iki ateis valanda, kada sakysite: palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu.

14. PERSKYRIMAS.

1. Jam atėjus į vieno parisėjų vyresniojo namus sabatoje valgyti, atsitiko, kad ir jie buvo, tykodami jo.

2. Ir štai jo akivaizdon stojo vienas žmogus, kurs sirgo vandens liga.

3. Atsiliepdamas Jėzus tarė įstatymo žinovams ir parisėjams: ar valia gydyti sabatoje, ar ne?

4. O jie tylėjo. Ir jis ėmęs jį išgydė ir paleido.

5. Jis tarė jiems: jei kieno jūsų sūnus arba jautis įkris į šulinį, ar jis ne tuojau iškels jį sabatos dieną?

6. Jie nieko negalėjo jam į tai atsakyti,

7. O pakviestiesiems jis sakė prilyginimą, pastebėjęs, kaip jie rinkosi sau pirmąsias vietas, ir tarė jiems:

8. Kai kieno nors būsi pakviestas į vestuves, nesėsk pirmoje vietoje, kad kartais nebūtų jo pakviestas kas nors garbingesnis už tave,

9. Ir kad tas, kurs tave ir jį kvietė, atėjęs nesakytų tau: užleisk šitam vietą, ir tu tada turėtumei su gėda užimti paskutinę vietą.

10. Bet kai būsi pakviestas, eik ir atsisėsk paskutinėje vietoje, kad, atėjęs tas, kurs tave kvietė, tau sakytų: drauguži, slink aukščiau; tada tau bus garbė akivaizdoje visų sėdinčiųjų draug su tavim,

11. Nes kiekvienas, kas save išaukština, bus paže-

mintas, ir kas save pažemina, bus paaukštintas.

12. Jis sakė ir tam, kurs buvo jį pakvietęs: keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk savo draugų, nei savo brolių, nei savo giminių, nei turtingų kaimynų, kad kartais ir jie nepakviestų tavęs ir taip būtų tau atlyginta,

13. Bet keldamas puotą, pasikviesk beturčių, luošų, raišų, aklų:

14. Tai būsi palaimintas, kadangi jie neturi kuo tau atsilyginti, nes tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime.

15. Tai išgirdęs vienas iš drauge sėdinčiųjų tarė jam: palaimintas, kurs valgo duoną Dievo karalystėje.

16. O jis sakė jam: vienas žmogus kėlė didelę vakarienę ir pakvietė daugelį

17. Ir siuntė savo tarną vakarienės valandą, pasakyti pakviestiesiems: ateikite, nes visa jau paruošta.

18. Ir jie visi vienu sykiu pradėjo atsiprašinėti. Pirmasis sakė jam: pirkau dirvą ir būtinai turiu eiti jos apžiūrėti; prašau tave, laikyk mane pateisintu.

19. Kitas tarė: pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane pateisintu.

20. Kitas vėl tarė: vedžiau moterį, ir todėl negaliu ateiti.

21. Ir tarnas, sugrįžęs pranešė tai savo viešpačiui. Tada užsirūstinęs šeimininkas tarė savo tarnui: eik greitai į miesto gatves ir gatveles ir įvesk čia beturčius, luošus, aklus ir raišus.

22. Tarnas tarė: viešpatie, padaryta, ką liepei, bet dar yra vietos.

23. Viešpats tarė tarnui: eik į kelius ir patvorius ir priversk įeiti, kad mano namai būtų pilni.

24. Nes sakau jums, nė vienas anų pakviestųjų vyrų neragaus mano vakarienės.

25. O ėjo su juo didelės minios, ir atsigręžęs jis tarė joms:

26. Jei kas pas mane ateina ir ne neapkenčia savo tėvo, motinos, moteries, vaikų, brolių, seserų, dar ir savo gyvybės, tas negali būti mano mokytinis.

27. Kas neneša savo kryžiaus ir neina paskui mane, negali būti mano mokytinis,

28. Nes kas jūsų norėdamas statyti bokštą, atsisėdęs pirma neskaičiuoja išlaidų, ar turi lėšų tam ištesėti?

29. Kad paskui, jam pradėjus pamatą ir neįstengiant ištesėti, nepradėtų visi žiūrovai tyčiotis iš jo,
30. Sakydami: tas žmogus pradėjo statyti ir neįstengė pabaigti.
31. Arba kursai karalius eidamas kariauti su kitu karalium, atsisėdęs pirma nesvarsto, ar galės su dešimčia tūkstančių eiti priešais tam, kurs ateina prieš jį su dvidešimčia tūkstančių?
32. O jei ne, tai anam dar toli tebesant, jis siunčia pasiuntinius ir prašo taikos.
33. Taip tad kiekvienas jūsų, kurs neišsižada viso, ką turi, negali būti mano mokytinis.
34. Druska juk geras dalykas; o jei druska išsivadės, kuo ji bus atitaisyta?
35. Ji nebetinka nei dirvai nei mėšlui. Ji išmetama laukan. Kas turi ausis klausyti, teklauso.

15. PERSKYRIMAS.

1. Prie jo artindavosi visi muitininkai ir nuodėmininkai jo klausytis.
2. O parisėjai ir Rašto žinovai murmėjo, sakydami: tasai priima nuodėmininkus ir valgo su jais.
3. O jis pasakė jiems šitą prilyginimą, kalbėdamas:
4. Koks žmogus iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir prapuldęs jų vieną, nepalieka devyniosdešimt devynių dykumoje ir eina ieškoti prapuolusios, iki ją randa?
5. Ir radęs su džiaugsmu jis užsideda sau ant pečių
6. Ir parėjęs namo, sušaukia draugus ir kaimynus ir jiems sako: džiaugkitės draug su manim, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi.
7. Sakau jums, taip bus džiaugsmo danguje dėl vieno nuodėmininko, darančio atgailą, ne kaip dėl devyniosdešimt devynių teisiųjų, kurie atgailos nereikalingi.
8. Arba kuri moteriškė, turėdama dešimt centų, jei pamestų vieną centą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir neieško rūpestingai, iki jį atranda?
9. Ir radusi, ji sušaukia drauges ir kaimynes ir sako: džiaugkitės su manim, nes suradau centą, kurį buvau pametusi.
10. Taip sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo angelų dėl vieno nuodėmininko, darančio atgailą.

11. Jis sakė: vienas žmogus turėjo du sūnus.

12. Jaunesnysis jų tarė tėvui: tėve, duok man lobio dalį, kuri man tenka. Ir jis padalino jiems lobį.

13. Po nedaug dienų jaunesnysis sūnus, visa sugabenęs, iškeliavo į tolimą šalį ir išaikvojo tenai savo lobį, gyvendamas palaidžiai.

14. Visa jam išaikvojus, užėjo anoje šalyje sunkus badas, ir jis pradėjo stokoti.

15. Nuėjęs jis prisimetė prie vieno anos šalies piliečio, ir tas jį nusiuntė į savo laukus kiaulių ganyti.

16. Ir jis geidė pripildyt savo pilvą kiaulių ėdamomis žliauktėmis, ir niekas jam jų nedavė.

17. Susipratęs jis tarė: kiek tai mano tėvo samdininkų turi duonos perteklių, o aš čia badu stimpu!

18. Stosiu ir eisiu pas savo tėvą ir jam sakysiu: tėve, aš nusidėjau dangui ir tau,

19. Ir jau nebėsu vertas daugiau vadintis tavo sūnumi; laikyk mane kaip vieną savo samdininkų.

20. Ir stojęs jis nuėjo pas savo tėvą. O jam dar toli tebesant, jis pamatė jį ir pasigailėjo, ir pribėgęs puolė jam ant kaklo ir pabučiavo jį.

21. Sūnus jam tarė: tėve, aš nusidėjau dangui ir tau ir jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi.

22. O tėvas tarė savo tarnams: greitai išneškite geriausį rūbą ir apvilkite jį, ir duokite jam žiedą ant jo rankos ir kurpes ant jo kojų,

23. Atveskite penėtą veršį ir papjaukite, ir valgydami linksminkimės,

24. Nes šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo prapuolęs ir atsirado. Ir jie pradėjo linksmintis.

25. O vyresnysis jo sūnus buvo lauke, ir kai jis pareidamas artinosi į namus, jis išgirdo muziką ir šokius,

26. Ir pasišaukęs vieną tarnų, paklausė, kas tai yra.

27. O tas jam pasakė: tai tavo brolis parėjo, ir tavo tėvas papjovė penėtą veršį, kad jį sveiką sulaukė.

28. Jis užsirūstino ir nenorėjo eiti į vidų; bet jo tėvas išėjo ir kvietė jį.

29. O jis atsakydamas tarė tėvui: štai, tiek metų aš tau tarnauju ir nėkuomet neperžengiau tavo įsakymo, ir tu nėkuomet man nedavei nė ožiuko, kad pasilinksminčiau su savo draugais.

30. Bet kaip tik parėjo šitas tavo sūnus, kurs prarijo tavo lobį su kekšėmis, tu jam penėtą veršį papjovei.

31. O jis tarė jam: sūnau, tu visuomet esi pas mane ir visa, kas mano, tai tavo.

32. Juk reikėjo linksmintis ir džiaugtis, kadangi šitas tavo brolis buvo miręs ir atgijo, buvo prapuolęs ir atsirado.

16. PERSKYRIMAS.

1. Jis sakė ir mokytiniams: buvo vienas turtingas žmogus, kurs turėjo užvaizdą, ir tas buvo jam apskųstas, kaip aikvojąs jo lobį.

2. Pasišaukęs jį tarė jam: ką aš čia girdžiu apie tave? Duok apyskaitą iš tavo užveizdėjimo, nes jau nebegali daugiau būti užvaizdu.

3. O užvaizdas pats sau sakė: ką beveiksiu, kad mano viešpats atima iš manęs užveizdėjimą? kasti neįstengiu, elgėtauti gėdžiuos.

4. Žinau, ką darysiu, kad jie priimtų mane į savo namus, kada būsiu atstatytas nuo užveizdėjimo.

5. Ir pasišaukęs po vieną visus savo viešpaties skolininkus, jis sakė pirmajam: kiek tu esi skolingas mano viešpačiui?

6. Tas pasakė: šimtą statinių aliejaus. O jis tarė jam: imk savo raštą, ir sėdęs tuojau rašyk: penkiasdešimt.

7. Paskui jis tarė kitam: o tu kiek esi skolingas? Tas pasakė: šimtą saikų kviečių. Jis sako jam: imk savo raštą ir rašyk: aštuoniasdęšimt.

8. Ir viešpats pagyrė neteisųjį užvaizdą, kad jis gudriai padarė; kadangi šio pasaulio vaikai gudresni už šviesos vaikus jųjų giminėje.

9. Aš jums sakau: darykite sau prietelius iš neteisiojo mamono, kad, jam pasibaigus, jie priimtų jus į amžinąsias padangtes.

10. Kas ištikimas mažiausiame dalyke, tas ištikimas ir dideliame, ir kas neteisingas mažiausiame, tas neteisingas ir dideliame.

11. Jeigu tad jūs nebuvote ištikimi užveizdėdami neteisųjį mamoną, kas jums patikės tikrąjį?

12. Ir jei jūs nebuvote ištikimi užveizdėdami svetimąjį, kas jums duos jūsiškį?

13. Nė vienas tarnas negali tarnauti dviem viešpačiams, nes arba jis vieno nekęs ir mylės antrą, arba

vieno laikysis ir niekins
antrą. Negalite tarnauti
Dievui ir mamonui.
14. Visa tai girdėjo pa-
risėjai, kurie buvo godūs
pinigų, ir raukė nosį prieš
jį.
15. Jis tarė jiems: jūs
esate, kurie patys save pa-
teisinate žmonių akivaiz-
doje, o Dievas žino jūsų
širdis, nes kas žmonėms
aukšta, tai pasibjaurėjimas
Dievo akivaizdoje.
16. Įstatymas ir prana-
šai siekia iki Jono; nuo to
laiko skelbiama Dievo ka-
ralystės Evangelija ir kiek-
vienas veržiasi į ją.
17. Lengviau dangui ir
žemei praeiti, kaip prapul-
ti iš įstatymo vienai žyme-
lei.
18. Kiekvienas, kurs pa-
leidžia savo moterį ir ve-
da kitą, svetimauja, ir kas
vyro paleistąją veda, sveti-
mauja.
19. Buvo vienas turtin-
gas žmogus ir vilkėjo pur-
pura ir plona drobe, ir gy-
veno kasdien prabangiai.
20. O vienas elgeta, var-
du Lozorius, gulėjo ties
jo durimis, pilnas vočių,
21. Geisdamas pasiso-
tinti nuobiromis nuo tur-
tuolių stalo; net ir šunes
atėję laižydavo jo votis.
22. Atsitiko, kad elgeta
mirė ir buvo angelų nu-
neštas į Abraomo prie-
globstį. Mirė ir turtuolis
ir buvo palaidotas.
23. Pragare pakėlęs sa-
vo akis, jis pamatė iš tolo
Abraomą ir Lozorių jo
prieglobstyje.
24. Ir šaukdamas jis ta-
rė: tėve Abraome, pasi-
gailėk manęs ir siųsk Lo-
zorių, kad savo piršto galą
panertų į vandenį ir atvė-
sintų mano liežuvį, nes
kenčiu kančias šitoje lieps-
noje.
25. O Abraomas sakė:
sūnau, atsimink, kad tu
sau gera atsiėmei savo gy-
venime, o Lozorius pana-
šiai pikta; dabar jis čia ra-
minamas, o tu kankina-
mas.
26. Ir be visa to tarp
mūsų ir jūsų tvirtai stovi
didelė bedugnė, kad kurie
nori negalėtų nei iš čia pas
jus pereiti, nei iš ten pas
mus patekti.
27. O jis tarė: tad pra-
šau tave, tėve, kad siųs-
tumei jį į mano tėvo na-
mus,
28. Nes aš turiu penkis
brolius, kad jis jiems pa-
liudytų, kad ir jie neateitų
į šitą kankynės vietą.
29. O Abraomas sako:
jie turi Mozę ir pranašus;
tegul jų klauso.
30. O jis tarė: ne, tėve
Abraome; bet jei kas iš
mirusiųjų ateitų pas juos,
jie darytų atgailą.

31. Jis tarė jam: jei jie neklauso Mozės ir pranašų, jie netikės, jei ir iš mirusiųjų kas prisikeltų.

17. PERSKYRIMAS.

1. Savo mokytiniams jis sakė: neišvengiama, kad neateitų papiktinimai; bet vargas tam, per kurį jie ateina.
2. Jam būtų naudingiau jei girnų akmuo būtų jam užkabinamas ant kaklo ir jis būtų įmetamas į jūrą, ne kaip kad jis papiktintų vieną šitų mažutėlių.
3. Dabokite patys save. Jei tavo brolis nusideda, pabark jį, ir jei jis gailisi, atleisk jam.
4. Ir jei jis septynis kartus tau per dieną nusidėtų ir septynis kartus kreiptųsi į tave, sakydamas: gailiuos, atleisk jam.
5. Ir apaštalai tarė Viešpačiui: pridėk mums tikėjimo.
6. O Viešpats pasakė: jei turėtumėte tikėjimą, kaip garsvyčių grūdą, jūs sakytumėte šitam šilkmedžiui: išsirauk ir persisodink į jūrą, ir jis jūsų paklausytų.
7. Kas jūsų, turėdamas tarną, kurs aria ir gano, jam parėjusiam iš lauko, sakys: eik tuojau čia ir sėskis?
8. Bet argi nesakys jam: prirengk man ko vakarienei ir apsijuosęs, tarnauk man, kolei aš valgau ir geriu; o paskui tu valgyk ir gerk?
9. Argi jis dėkoja tam tarnui, kad darė, kas jam buvo paliepta?
10. Taip ir jūs, padarę visa, kas jums paliepta, sakykite: esame nenaudingi tarnai; padarėme, ką privalėjome padaryti.
11. Atsitiko, kelionėje į Jeruzalę, jis ėjo kiaurai per Samariją ir Galilėją.
12. Jam įeinant į vieną kaimą, jį sutiko dešimt raupsuotų vyrų; jie stovėjo iš tolo
13. Ir pakėlę balsą, sakė: Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų.
14. Pamatęs jis tarė jiems: eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, jiems beeinant, jie tapo apvalyti.
15. Vienas jų, pamatęs, kad jis išgydytas, sugrįžo, dideliu balsu garbindamas Dievą
16. Ir parpuolė ant veido prie jo kojų, dėkodamas jam; o jis buvo samarietis.
17. O atsiliepdamas Jėzus tarė: argi ne dešimt jų buvo apvalyti? Kurgi devyni?
18. Neatsirado, kurie sugrįžę būtų davę garbę

Dievui, kaip tik šitas svetimtautis?

19. Ir jis tarė jam: kelkis, eik, tavo tikėjimas tau pagelbėjo.

20. O parisėjų paklaustas: kada ateis Dievo karalystė? jis atsakė jiems ir tarė: Dievo karalystė neateina sukeldama dėmesio.

21. Negi kas sakys: štai čia arba ten; juk štai Dievo karalystė yra jūsų viduj.

22. O mokytiniams jis tarė: ateis dienos, kada jūs geisite matyti vieną iš Žmogaus Sūnaus dienų ir neišvysite.

23. Ir sakys jums: štai čia, štai ten. Neikite ir nesekite,

24. Nes kaip žaibas, žaibuodamas šviečia iš vieno padangės krašto į kitą, taip bus Žmogaus Sūnus savoje dienoje.

25. Bet pirma jis turi daug kentėti ir būti atmestas šios giminės.

26. Ir kaip atsitiko Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis.

27. Jie valgė, gėrė, vedė, vesdino iki tos dienos, kurioje Nojus įėjo į kraitę, ir atėjo tvanas ir sunaikino visus.

28. Panašiai kaip atsitiko Loto dienomis: jie valgė, gėrė, pirko, pardavinėjo, sodino ir statė;

29. Bet tą dieną, kurioje Lotas išėjo iš Sodomos, lijo ugnis ir siera iš dangaus ir sunaikino visus.

30. Kaip tik taip bus tą dieną, kada bus apreiškiamas Žmogaus Sūnus.

31. Tą dieną — kas bus ant stogo ir jo rakandai namuose, tenelipa žemyn jų pasiimti, ir kas lauke, taip pat tenesigrįžie į tai, kas liko užpakalyje.

32. Atsiminkite Loto moterį.

33. Kas stengiasi išlaikyti savo gyvybę, prapuldys ją, ir kas ją praranda, atgaivins ją.

34. Sakau jums, tą pačią naktį du bus viename patale; vienas bus priimtas ir antras atmestas.

35. Dvi mals vienoje vietoje; viena bus priimta ir antra atmesta.

36. Du bus lauke; vienas bus priimtas ir antras atmestas.

37. Ir atsiliepdami jie tarė jam: kur, Viešpatie? O jis pasakė jiems: kur yra lavonas, ten susirinks ir arai.

18. PERSKYRIMAS.

1. Jis pasakė jiems prilyginimą apie tai, kad visuomet jiems reikia melstis ir nepailsti,

2. Ir tarė: viename mieste buvo teisėjas, kurs Die-

vo nebijojo ir neatsižvelgė
į jokį žmogų.
3. Tame mieste buvo
našlė; ji ateidavo pas jį ir
sakydavo: apgink mane
nuo mano priešininko.
4. Ilgą laiką jis nenorė-
jo; o paskui pats sau tarė:
nors aš ir Dievo nebijau
ir neatsižvelgiu į jokį žmo-
gų,
5. Aš apginsiu jos teises,
kadangi ta našlė man įky-
ri, kad pagaliau atėjusi ne-
apdaužytų man veido.
6. Viešpats tarė: klau-
sykite, ką sako neteisinga-
sis teisėjas.
7. Argi Dievas negintų
teisių savo išrinktųjų, ku-
rie šaukiasi jo dieną ir nak-
tį, ir ar gaištų jiems padė-
ti?
8. Aš sakau jums, jis
greitai apgins jų teises. Ta-
čiau kai Žmogaus Sūnus
ateis, ar jis ras tikėjimo
žemėje?
9. O kaikuriems, kurie
patys savimi pasitikėjo tei-
sūs esą ir kitus niekino, jis
pasakė šitą prilyginimą:
10. Du žmogu atėjo į
šventovę melstis, vienas
parisėjas, o kitas muitinin-
kas.
11. Parisėjas stovėda-
mas taip pats savyje mel-
dėsi: aš dėkoju tau, Die-
ve, kad aš nėsu toks, kaip
kiti žmonės, plėšikai, ne-
teisingi, svetimautojai, ar-
ba kaip ir šitas muitinin-
kas.
12. Aš pasninkauju du
kartus savaitėje, duodu de-
šimtines viso, ką pelnau.
13. O muitininkas, sto-
vėdamas iš tolo, nedrįso
nė akių pakelti į dangų,
bet mušė į savo krūtinę,
sakydamas: Dieve, pasi-
gailėk manęs nuodėmi-
ninko.
14. Sakau jums, šitas
nuėjo į savo namus nutei-
sintas labiau už aną, nes
kiekvienas, kurs save iš-
aukština, bus pažemintas,
o kas save žemina, bus pa-
aukštintas.
15. Atnešdavo pas jį ir
kūdikių, kad jų prisiliestų.
Mokytiniai, matydami tai,
barė juos.
16. O Jėzus pasišaukė
juos ir tarė: leiskite kūdi-
kius eiti pas mane ir ne-
kliūdykite jiems; nes to-
kių yra Dievo karalystė.
17. Ištiesų, sakau jums,
kas nepriima Dievo kara-
lystės, kaip kūdikis, tas
nėkuomet neįeis į ją.
18. Ir paklausė jį vienas
vyresnysis, sakydamas: ge-
rasis Mokytojau, ką aš tu-
riu daryti, kad paveldė-
čiau amžinąjį gyvenimą?
19. O Jėzus jam tarė:
kam vadini mane geru?
Niekas nėra geras, kaip tik
vienas Dievas.

20. Žinai įsakymus: nesvetimausi, nežudysi, nevogsi, neliudysi neteisiai, gerbsi savo tėvą ir motiną.

21. Tas tarė: visa tai aš pildžiau nuo pat jaunystės.

22. O išgirdęs tai Jėzus tarė jam: dar viena tau trūksta: parduok visa, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą danguje, o po to ateik ir sek mane.

23. O jis, išgirdęs tai, nuliūdo, nes jis buvo labai turtingas.

24. Jėzus matydamas jį tarė: kaip gi vargiai pasiturintieji įeis į Dievo karalystę!

25. Nes lengviau kupriui pralįsti pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo karalystę.

26. O girdėjusieji tarė: ir kas gi begali būti išgelbėtas?

27. O jis tarė: kas negalima pas žmones, galima pas Dievą.

28. Bet Petras tarė: štai, mes visa savo palikę pasekėme paskui tave.

29. O jis tarė jiems: išties, sakau jums: nėra nė vieno, kurs palikęs namus, ar žmoną, ar brolius, ar gimdytojus, ar vaikus Dievo karalystės dėliai,

30. Negautų daugiariopai šiuo laiku ir būsimajame amžinojo gyvenimo pasaulyje.

31. Pasiėmęs dvyliką, jis tarė jiems: štai mes žengiame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas per pranašus parašyta apie Žmogaus Sūnų:

32. Jis bus išduotas pagonams, apjuoktas, apgėdintas ir apspjaudytas;

33. Nuplakę jie užmuš jį, ir trečioje dienoje jis prisikels.

34. Jie nieko iš to nesuprato, ir ta kalba buvo jiems uždengta; jie nesuprato, kas buvo sakoma.

35. O atsitiko, jam besiartinant Jeriko link, vienas aklas sėdėjo prie kelio, elgetaudamas.

36. O išgirdęs praeinančią minią, jis teiravosi, kas tai yra.

37. Jam pranešta, kad praeina Jėzus Nazarietis;

38. Ir jis sušuko, tardamas: Jėzau, Dovido Sūnau, pasigailėk manęs.

39. Ėjusieji priešakyje draudė jį, kad tylėtų; o jis dar labiau šaukė: Dovido Sūnau, pasigailėk manęs.

40. Jėzus sustojęs liepė atvesti jį pas save. Jam prisiartinus, paklausė jį:

41. Ko nori, kad tau padaryčiau? Tas tarė: Viešpatie, kad praregėčiau.

42. Jėzus tarė jam: praregėk, tavo tikėjimas tau pagelbėjo.

43. Ir tuojau jis praregėjo ir sekė paskui jį, garbindamas Dievą. Ir visa minia, tai matydama, davė garbę Dievui.

19. PERSKYRIMAS.

1. Įėjęs jis vyko per Jeriką.

2. Ir štai čia buvo vienas vyras, vardu Zakėjus, muitininkų viršininkas ir turtingas.

3. Jis stengėsi pamatyti Jėzų, kas jis yra, ir negalėjo dėl minios, kadangi jis buvo mažo ūgio.

4. Užbėgęs priešais, jis įlipo į šilkmedį, kad jį pamatytų, nes tuo keliu jis turėjo praeiti.

5. Ir kaip atėjo į tą vietą ir pažvelgė aukštyn, Jėzus tarė jam: Zakėjau, lipk skubiai žemyn, nes šiandien man reikia būti tavo namuose.

6. Jis skubiai nulipo ir priėmė jį su džiaugsmu.

7. Visi tai pamatę murmėjo, sakydami: pas nuodėmininką vyrą jis užėjo pasilsėti.

8. O Zakėjus atsistojęs tarė Viešpačiui: štai pusę mano gėrybių, Viešpatie, aš atiduodu beturčiams ir jei kuo ką nors nuskriaudžiau, grąžinu keturgubai.

9. O Jėzus tarė jam: šiandien šitiems namams įvyko išganymas, nes ir jis yra Abraomo sūnus,

10. Nes Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas yra pražuvę.

11. Jiems tai besiklausant, jis pridūrė dar vieną prilyginimą, kadangi jis buvo arti Jeruzalės ir jie manė, kad Dievo karalystė turėsianti tuojau apsireikšti.

12. Taip tad jis tarė: vienas aukštos kilmės žmogus keliavo į tolimą šalį gauti karalystės ir paskui vėl sugrįžti.

13. Pasišaukęs dešimt savo tarnų, jis davė jiems dešimt talentų ir tarė jiems: verskitės iki sugrįšiu.

14. O jo piliečiai nekentė jo ir siuntė paskui jį pasiuntinius, sakydami: mes nenorime, kad šitas mums viešpatautų.

15. Atsitiko, laimėjęs sau karalystę ir sugrįžęs, jis liepė pašaukti tuos tarnus, kuriems buvo davęs pinigų, kad žinotų, kaip jie vertėsi.

16. Atėjo pirmasis ir sakė: viešpatie, tavo talentas laimėjo dešimt talentų.

17. Jis tarė jam: gerai,
gerasis tarne, kadangi tu
buvai ištikimas mažame
dalyke, tu turėsi valdžios
dešimčiai miestų.
18. Atėjo antras ir sakė:
tavo talentas, Viešpatie, atnešė penkis talentus.
19. Jis tarė jam: ir tu
būk viršininkas — penkiems miestams.
20. Atėjo dar kitas ir
sakė: Viešpatie, štai tavo
talentas, kurį laikiau padėtą skepetoje.
21. Aš bijojau tavęs, nes
tu esi griežtas žmogus, imi,
ko nepadėjai, ir pjauni, ko
nesėjai.
22. Jis sako jam: iš tavo
burnos aš teisiu tave, piktasis tarne. Tu žinojai, kad
aš griežtas žmogus, kurs
imu, ko nepadėjau, ir pjaunu, ko nesėjau?
23. Kodėl tu neatidavei
mano pinigų į banką? Ir
sugrįžęs aš būčiau juos išreikalavęs su palūkanomis.
24. Čia pat stovėjusiems
jis pasakė: atimkite iš jo
talentą ir duokite tam,
kurs turi dešimtį talentų.
25. Jie tarė jam: Viešpatie, juk jis turi dešimt
talentų.
26. Sakau jums: kiekvienam turinčiam bus duota, o iš neturinčio bus atimta net ir tai, ką jis turi.
27. Tačiau tuos mano
priešus, kurie nenorėjo,
kad aš viešpataučiau jiems,
atveskite čia ir užmuškite
juos mano akivaizdoje.
28. Pasakęs tai, jis žengė pirmyn keliu į Jeruzalę.
29. Atsitiko, kai prisiartino prie Betpagės ir Betanijos pas kalną, vadinamą Alyvų, jis siuntė du
savo mokytinius,
30. Sakydamas: eikite į
kaimą, esantį priešais; įėję
į jį, rasite pririštą asilaitį,
ant kurio dar nė vienas
žmogus nėkuomet nėra sėdėjęs, ir atrišę jį atveskite.
31. Jei kas jus paklaustų:
kam atrišate? taip sakykite: Viešpats jo reikalingas.
32. Išsiųstieji nuėję rado, kaip buvo sakęs jiems.
33. O jiems atrišant asilaitį, jo savininkai tarė
jiems: kam atrišate asilaitį?
34. Jie pasakė: Viešpats
reikalingas jo.
35. Ir jie atvedė jį pas
Jėzų ir, užmetę savo rūbus
ant asilaičio, užsodino ant
jo Jėzų.
36. Jam vykstant, jie tiesė savo rūbus ant kelio.
37. Jam jau besiartinant
prie Alyvų kalno šlaito,
visas mokytinių būrys pradėjo su džiaugsmu garbinti didžiu balsu Dievą
dėl visų stebuklų, kuriuos
jie matė,
38. Ir tarė: palaimintas,
kurs ateina, karalius, Vieš-

paties vardu. Ramybė danguje ir garbė aukštybėse!

39. Kaikurie parisėjai iš minios sakė jam: Mokytojau, sudrausk savo mokytinius.

40. Atsakydamas jis tarė: sakau jums, jei šitie tylės, akmenys šauks.

41. Kai prisiartino, išvydęs miestą, jis verkė dėl jo ir sakė:

42. Kad gi ir tu šitoje dienoje būtumei pažinęs, kas tarnauja tavo ramybei; o dabar tavo akims paslėpta!

43. Nes ateis tau dienos, kada tavo priešai apsups tave pylimu, apguls tave, suspaus tave iš visur,

44. Sulygins tave su žeme ir tavo vaikus tavyje ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, todėl kad nepažinai savo malonės aplankymo laiko.

45. Įėjęs į šventovę, jis pradėjo varyti laukan pardavėjus ir pirkėjus

46. Ir tarė jiems: parašyta: ir mano namai bus maldos namai, o jūs padarėte iš jų galvažudžių lindynę.

47. Jis kasdien mokė šventovėje. O vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stengėsi jį nužudyti, taip pat ir tautos vadai,

48. Ir nerado, kaip tai padarytų, nes visa tauta laikėsi jo be atodairos ir klausėsi.

20. PERSKYRIMAS.

1. Ir atsitiko vieną dieną jam mokant žmones šventovėje ir skelbiant Evangeliją, kad sustojo vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai su vyresniaisiais

2. Ir tarė jam: pasakyk mums, kokia galia tu tai darai, arba kas yra tas, kurs tau tą galią davė?

3. O atsakydamas jis tarė jiems: ir aš paklausiu jus vieno žodžio; pasakykite man:

4. Ar Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš žmonių?

5. O jie galvojo sau vieni ir kalbėjo: jei sakysime: iš dangaus, jis tars: tai kodėl juo netikėjote?

6. Jeigu sakysime: iš žmonių, visa tauta užmuš mus akmenimis, nes ji įsitikinusi, kad Jonas buvo pranašas.

7. Jie atsakė, nežiną, iš kur.

8. Jėzus tarė jiems: ir aš jums nepasakysiu, kokia galia aš tai darau.

9. Pradėjo jis sakyti miniai šitą prilyginimą: vienas žmogus pasisodino

vynuogyną, išdavė jį nuo-
mon vynininkams ir iške-
liavo ilgesniam laikui į
svetimą šalį.
10. Ir savo laiku jis siun-
tė pas vynininkus tarną,
kad jie jam duotų vynuo-
gyno vaisių; bet vyninin-
kai, primušę jį, paleido at-
gal be nieko.
11. Jis nesiliovė ir siun-
tė antrą tarną, bet jie ir ši-
tą primušę ir apgėdinę, pa-
leido atgal be nieko.
12. Jis nesiliovė ir siun-
tė trečią, bet jie ir tą sužei-
dę išmetė laukan.
13. Vynuogyno viešpats
tarė: ką beveiksiu? siųsiu
savo numylėtinį sūnų: gal
jie atsižvelgs į jį.
14. Bet vynininkai, pa-
matę jį, tarėsi tarp savęs,
sakydami: tai tėvainis; už-
muškime jį, kad tėvainy-
stė tektų mums.
15. Ir išmetę jį laukan iš
vynuogyno, užmušė. Ką
gi tad jiems darys vynuo-
gyno viešpats?
16. Jis ateis ir nužudys
šituos vynininkus ir išduos
vynuogyną kitiems. Išgir-
dę tai, jie sakė: teneįvyksta
tai.
17. O jis, pažvelgęs į
juos, tarė: ką gi tai reiškia,
kas parašyta: tas akmuo,
kurį atmetė statytojai, ta-
po kampiniu akmeniu?
18. Kiekvienas, kurs ant
to akmens kris, susikuls;
ir ant ko jis puls, tą su-
triuškins.
19. Rašto žinovai ir vy-
riausieji kunigai ieškojo
dar tą pačią valandą iš-
tiesti prieš jį rankas, — ir
bijojo tautos, — nes jie
suprato, kad jis pasakė tą
prilyginimą prieš juos.
20. Jie patys dabojo jį
ir siuntė tykotojus, kurie,
dėdamies esą teisūs, turėjo
prikibti prie jo žodžio, kad
galėtų paduoti jį vyriau-
sybei ir valdovo valdžiai.
21. Tie paklausė jį, sa-
kydami: Mokytojau, mes
žinome, kad tu teisingai
kalbi ir mokai ir neatsi-
žvelgi į asmenį ir mokai
Dievo kelio tiesoje.
22. Ar leista mums duo-
ti ciesoriui mokesnis ar
ne?
23. Supratęs jų klastą,
jis tarė jiems: kam mane
gundote?
24. Parodykite man de-
narą; kieno jis turi pa-
veikslą ir parašą? Jie atsa-
kė: ciesoriaus.
25. Jis tarė jiems: ati-
duokite tad kas ciesoriaus
ciesoriui ir kas Dievo Die-
vui.
26. Ir jie neįstengė prie
jo prikibti kalboje minios
akivaizdoje ir, stebėda-
mies jo atsakymu, jie nu-
tilo.
27. O priėję kaikurie sa-
dukėjų, kurie tvirtina nė-

sant prisikėlimo, paklausė jį,

28. Sakydami: Mokytojau, Mozė mums užrašė: jei kieno brolis, turįs moterį, miršta be vaikų, kad jo brolis imtų jo moterį ir neduotų išnykti brolio giminei.

29. Taigi, buvo septyni broliai, ir pirmas, vedęs moterį, mirė be vaikų.

30. Ir antras ir trečias paėmė ją,

31. Ir taip visi septyni mirė, nepalikę vaikų.

32. Paskiausiai mirė ir ta moteriškė.

33. Taigi prisikėlime kieno jų ji bus moteris? juk septyni buvo ją turėję moterimi.

34. Ir atsakė jiems Jėzus: šio pasaulio vaikai veda ir teka;

35. O kurie bus verti pasiekti anąjį pasaulį ir prisikėlimą iš mirusiųjų, tie nei ves nei tekės,

36. Nes jie jau nebegalės nė mirti, kadangi jie lygūs angelams ir yra Dievo vaikai, būdami prisikėlimo vaikais.

37. Bet kad mirusieji kelsis, nurodė pats Mozė prie krūmo, vadindamas Viešpatį Abraomo Dievu, Izaoko Dievu ir Jokūbo Dievu.

38. Juk Dievas yra ne mirusiųjų, bet gyvųjų, nes visi jam gyvi.

39. O atsiliepdami kaikurie Rašto žinovų tarė: Mokytojau, gerai pasakei,

40. Nes jie nebedrįso daugiau nieko klausti jį.

41. O jis jiems tarė: kaip sako, kad Kristus yra Dovydo Sūnus?

42. Juk pats Dovidas sako psalmių knygoje: Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje,

43. Iki padėsiu tavo priešus po tavo kojomis.

44. Dovidas tad vadina jį Viešpačiu, tai kaip jis jo sūnus?

45. Visai miniai girdint, jis sakė mokytiniams:

46. Saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti ilguose rūbuose ir mėgsta pasveikinimus prekyvietėse ir pirmąsias krases pokyliuose,

47. Kurie sučiulpia našlių namus ir dėl akių kalba ilgas maldas; jie bus juo aštriau nubausti.

21. PERSKYRIMAS.

1. O pakėlęs akis, jis matė turtinguosius dedant savo dovanas į iždo dėžę.

2. Jis pamatė vieną vargingą našlę įmetant ten du centus.

3. Ir tarė: tikrai sakau jums, šita neturtingoji našlė įmetė daugiau už visus,

4. Nes visi tie dėjo dovanų Dievui iš savo perteklіaus, o šita iš savo trūkumo įdėjo visą savo lobį, kokį turėjo.

5. Kaikuriems kalbant apie šventovę, kaip ji papuošta gražiais akmenimis ir apžadų dovanomis, jis tarė:

6. Iš to, ką matote — ateis dienos, kuriose nebus palikta akmens ant akmens, kurs nebūtų išgriautas.

7. Jie paklausė jį, sakydami: Mokytojau, kada gi tai bus? Ir koks ženklas, kada tai turės įvykti?

8. Jis atsakė: dabokite, kad nesiduotumėte klaidinami, nes daug ateis mano vardu, sakydami: tai aš, ir: laikas prisiartino; neikite paskui juos.

9. O išgirdę apie karus ir maištus, nenusigąskite, nes tai turi pirma įvykti, bet dar ne tuojau galas.

10. Paskui jis sakė jiems: tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę;

11. Bus didelių žemės drebėjimų ir vietomis badų ir marų, bus baisenybių ir didelių ženklų iš dangaus.

12. Bet pirm viso to jie pakels prieš jus savo rankas ir persekios, paduodami jus į sinagogas ir į kalėjimus, vesdami jus pas karalius ir valdovus mano vardo dėliai.

13. O tai bus jums proga liudyti.

14. Taigi įsidėkite sau į širdis nesimokyti iš anksto, kaip apsiginti,

15. Nes aš jums duosiu iškalbos ir išminties, kuriai negalės atsitūrėti ir prieštarauti nėvienas jūsų priešininkas.

16. O būsite jūs išduoti net gimdytojų, brolių, giminių ir draugų, ir jie nužudys iš jūsų tarpo,

17. Būsite visų neapkenčiami dėl mano vardo.

18. Ir plaukas neprapuls nuo jūsų galvos.

19. Savo ištverme jūs turite laimėti gyvybę.

20. O kada pamatysite Jeruzalę, apsupamą kariuomenės stovyklų, tada žinokite, kad atėjo jos sunaikinimas.

21. Tegul bėga tada į kalnus tie, kurie yra Judėjoje, ir kurie jo viduje, teišeina, ir kurie laukuose, teneįeina į jį,

22. Nes šitos yra atpildo dienos, kad išsipildytų visa, kas parašyta:

23. Vargas nėščioms ir žindžiančioms anomis dienomis, nes bus didelis

vargas ir rūstybė šitai tautai.

24. Jie kris nuo kalavijo ašmenų ir bus kaip belaisviai išsklaidyti tarp visų tautų; Jeruzalė bus mindoma pagonų, iki išsipildys tautų laikai.

25. Bus ženklai saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse; žemėje tautų nusiminimas dėl jūros ūžimo ir bangavimo,

26. Kai žmonės alps iš baimės ir laukimo to, kas užeina visam pasauliui, nes dangaus galybės susiūbuos.

27. Tada išvys Žmogaus Sūnų ateinantį debesyje su didžia galybe ir skaistybe.

28. O tiems dalykams pradėjus įvykti, pasistiebkite ir pakelkite savo galvas, nes artinasi jūsų išvadavimas.

29. Jis pasakė jiems prilyginimą: žiūrėkite į fygų medį ir į visus medžius:

30. Kada jie jau išsprogę, jūs matydami savaime žinote, kad jau vasara arti.

31. Taip ir jūs, kai matote visa tai prasidedant, žinokite, kad arti Dievo karalystė.

32. Ištiesų, sakau jums, nepraeis šita giminė, iki visa tai įvyks.

33. Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nėkuomet nepraeis.

34. Dabokite patys save, kad kartais jūsų širdys nebūtų apsunkintos apsvaigimu, girtavimu ir gyvenimiškais rūpesniais, ir kad ta diena neužeitų ant jūsų netikėtai,

35. Nes ji užeis kaip žabangai ant visos žemės paviršiaus gyventojų.

36. Budėkite visą laiką melsdamies, kad įstengtumėte išvengti visa to, kas turi ateiti, ir atsistoti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje.

37. Taip jis mokė dienomis šventovėje, o naktimis išeidamas nakvodavo kalne, vadinamame Alyvų.

38. Ir visi žmonės anksti rytą ateidavo pas jį, šventovėje jo klausytis.

22. PERSKYRIMAS.

1. O artinosi neraugintosios duonos šventė, vadinama Velykomis.

2. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo, kaip jį nužudyti, nes jie bijojo tautos.

3. O šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Iskarijotu, kurs buvo iš dvylikos skaičiaus;

4. Šis nuėjęs kalbėjo su vyriausiais kunigais ir šven-

tovės viršininkais, kaip jis
jiems išduosiąs jį;
5. Jie apsidžiaugė ir su-
tarė duoti jam pinigų.
6. Jis pažadėjo ir ieškojo
geros progos išduoti jį
jiems be minios.
7. Atėjo neraugintosios
duonos diena, kurioje rei-
kėjo aukoti Velykų avinė-
lis,
8. Ir jis siuntė Petrą ir
Joną, sakydamas: nuėję
prirengkite mums valgyti
Velykų avinėlį.
9. O jie paklausė: kur
nori, kad prirengtumėm?
10. O jis tarė jiems: štai,
jums įeinant į miestą, jus
pasitiks žmogus, nešąs ąso-
tį vandens; sekite paskui jį
į namus, į kuriuos įeis,
11. Ir sakykite namų
šeimininkui: Mokytojas sa-
ko tau: kur yra ta užeiga,
kur galėčiau su savo mo-
kytiniais valgyti Velykų
avinėlį?
12. Ir anas parodys jum
didelį išklotą viršugrįčio
kambarį: tenai prirenkite.
13. Nuėję jie rado, kaip
jis buvo pasakęs jiems, ir
prirengė Velykų avinėlį.
14. Valandai atėjus, sė-
dosi jis ir su juo apaštalai.
15. Ir jis tarė jiems: nuo-
širdžiai geidžiau valgyti su
jumis šitą Velykų avinėlį
pirma, ne kaip kentėsiu,
16. Nes sakau jums, aš
jau daugiau nebevalgysiu
jo, iki bus išpildytas Dievo
karalystėje.
17. Paėmęs taurę, jis dė-
kojo ir tarė: imkite ją ir da-
linkitės tarp savęs,
18. Nes sakau jums: nuo
šio laiko aš nebegersiu
vynmedžio vaisiaus, iki
ateis Dievo karalystė.
19. Paėmęs duoną, jis
dėkojo, laužė ir davė jiems
sakydamas: tai mano kū-
nas, kurs už jus duoda-
mas; tai darykite mano at-
minimui.
20. Taip pat ir taurę po
vakarienės, sakydamas: ši-
ta taurė tai naujoji san-
dora mano kraujuje, kurs
už jus praliejamas.
21. Tačiau štai, mano
išdavėjo ranka yra su ma-
nim ant stalo,
22. Nes Žmogaus Sū-
nus eina, kaip paskirta;
tačiau vargas tam žmogui,
per kurį jis išduodamas.
23. Jie pradėjo teirautis
vienas kito, kas gi iš jų
būtų, kurs tai turėtų pa-
daryti?
24. Kilo tarp jų net vai-
das, kas jų rodosi didžiau-
sias.
25. O jis tarė jiems: tau-
tų karaliai viešpatauja joms
ir jų valdovai vadina-
mi geradariais,
26. O jūs ne taip: bet
kurs tarp jūsų didžiausis,
tebūna kaip jaunesnis, ir

kurs vadovauja, tebūnie kaip tarnaujantis,

27. Juk kas didesnis: ar tas, kurs sėdi prie atslo, ar kurs tarnauja? Argi ne kurs sėdi? Aš esu jūsų tarpe, kaip tarnaujantis.

28. Tačiau jūs esate tie, kurie ištvėrėte su manim mano ištyrimuose;

29. Ir aš palieku jums karalystę, kaip mano Tėvas man paliko,

30. Kad valgytumėte ir gertumėte prie mano stalo mano karalystėje ir sėdėtumėte sostuose, teisdami dvyliką Izraėlio giminių.

31. Simonai, Simonai, štai šėtonas išprašė išsijoti jus kaip kviečius.

32. Aš prašiau už tave, kad tavo tikėjimas neišsektų; ir tu kuomet atsivertęs stiprink savo brolius.

33. O tas jam sakė: Viešpatie, aš esu pasiryžęs eiti su tavim į kalėjimą ir į mirtį.

34. Jis tarė: sakau, tau Petrai, pirma ne kaip gaidys šiandien sugiedos, tu tris kartus išsiginsi, kad pažįsti mane.

35. Jis kalbėjo jiems: kada aš siunčiau jus be maišelio, be delmono ir be autuvų, argi jums ko nors trūko? O jie atsakė: nieko.

36. Jis tarė jiems: bet dabar kas turi maišelį, tepasiima taip pat ir delmoną; ir kas neturi, teparduoda savo apsiaustą ir tenusiperka kalaviją,

37. Nes sakau jums: turi įvykti manyje tai, kas parašyta, būtent: ir jis buvo paskaitytas tarp piktadarių, nes tai, kas liečia mane, atsiekė galą.

38. O jie sakė: Viešpatie, štai čia du kalavijai. Jis tarė jiems: užtenka.

39. Ir išėjęs jis vyko savo papročiu į Alyvų kalną. Paskui jį sekė ir mokytiniai.

40. O atėjęs į vietą, jis tarė jiems: melskitės, kad neįpultumėt į pagundą.

41. Jis atsitraukė nuo jų apie akmens metimo tolumą ir, atsiklaupęs meldėsi,

42. Sakydamas: Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs. Tačiau tebūna ne mano valia, bet tavo.

43. Pasirodė jam angelas iš dangaus, kurs jį stiprino.

44. Ir besisielodamas baimėje, jis dar karščiau meldėsi. Ir jo prakaitas pasidarė, kaip kraujo lašai, kurie krito žemėn.

45. Atsistojęs nuo maldos ir atėjęs pas mokytinius, jis rado juos bemiegančius iš nuliūdimo

46. Ir tarė jiems: ko miegate? Kelkitės, melskitės, kada neįpultumėte į pagundą.

47. Jam dar tebekalbant štai, atėjo minia, ir vienas iš dvylikos, vardu Judas, ėjo jų priešakyje ir prisiartino prie Jėzaus jo pabučiuoti.

48. O Jėzus tarė jam: Judai, pabučiavimu išduodi Žmogaus Sūnų?

49. Buvusieji aplink jį palydovai, matydami, kas iš to bus, tarė: Viešpatie, ar smogsime kalaviju?

50. Ir vienas jų smogė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį.

51. Atsiliepdamas Jėzus tarė: liaukitės, ne daugiau! ir palietęs jo ausį, išgydė jį.

52. Vyriausiems kunigams, šventovės viršininkams ir vyresniesiems, kurie grūmėsi prie jo, Jėzus tarė: kaip prieš galvažudį jūs išėjote su kalavijais ir su vėzdais.

53. Kada buvau kasdien pas jus šventovėje, jūs nepakėlėte prieš mane rankų. Bet tai yra jūsų valanda ir tamsybės galybė.

54. O nutvėrę jį, vedė ir atvedė į vyriausiojo kunigo namus. Petras sekė iš tolo.

55. Sukūrus ugnį viduryje kiemo ir jiems susėdus aplinkui, Petras atsisėdo jų tarpe.

56. O viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį prie šviesos ir įsižiūrėjus į jį, tarė: ir šitas buvo su juo.

57. Bet jis išsigynė, sakydamas: moteriške, aš jo nepažįstu.

58. Po valandėlės pamatęs jį kitas tarė: ir tu esi iš jųjų tarpo; bet Petras tarė: žmogau, nėsu.

59. Ir bemaž vienai valandai praslinkus, dar kitas tvirtino, sakydamas: tikrai ir šitas buvo su juo, nes ir jis galilėjietis;

60. Bet Petras tarė: žmogau, aš nežinau, ką tu sakai. Ir tuojau, jam dar tebekalbant, sugydo gaidys.

61. Viešpats atsigręžęs pažvelgė į Petrą, ir Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip buvo pasakęs jam pirma, ne kaip gaidys šians dien pragys, tu tris kartu: išsiginsi manęs.

62. Ir išėjęs laukan, jis karčiai verkė.

63. O tie vyrai, kurie jį laikė, tyčiojosi iš jo, mušdami jį.

64. Apdengę jį, klausė: pranašauk, kas toks tave mušė?

65. Dar daug ir kitų piktžodžiavimų jie kalbėjo prieš jį.

66. Išaušus dienai, susirinko tautos vyresnybė,

vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai, ir nusivedė jį į savo tarybą.

67. Ir tarė: jei tu Kristus, tai sakyk mums. O jis tarė jiems: jei aš jums sakysiu, jūs man netikėsite.

68. Jeigu aš paklausiu, neatsakysite man ir nepaleisite.

69. Nuo šio laiko Žmogaus Sūnus sėdės Dievo galybės dešinėje.

70. Visi paklausė: tai tu esi Dievo Sūnus? o jis atsakė jiems: jūs sakote, kad aš tai esu.

71. Jie tarė: kam mums dar bereikalingas liudijimas? Juk patys girdėjome iš jo burnos.

23. PERSKYRIMAS.

1. Ir visas jų susirinkimas pakilęs nusivedė jį pas Pilotą.

2. Jie pradėjo skųsti jį, sakydami: radome, kad šitas sukelia mūsų tautą, draudžia duoti mokesnius ciesoriui ir sakosi esąs Kristus, karalius.

3. Pilotas paklausė jį: ar tu es žydų karalius? O jis atsakydamas jam tarė: tu tai sakai.

4. Pilotas pasakė vyriausiems kunigams ir minioms: aš nerandu jokios kaltės šitame žmoguje.

5. Tie dar smarkiau tvirtino sakydami, kad jis savo mokslu sukelia tautą visoje Judėjoje, pradėjęs nuo Galilėjos iki čionai.

6. Pilotas išgirdęs tai, paklausė, ar tas žmogus galilėjietis.

7. Ir sužinojęs, kad jis iš Erodo valdžios, nusiuntė jį pas Erodą, kurs pats tomis dienomis buvo Jeruzalėje.

8. Pamatęs Jėzų, Erodas labai apsidžiaugė: jis jau seniai norėjo jį pamatyti, kadangi buvo apie jį girdėjęs ir tikėjosi išvysiąs jį darant kokį nors ženklą.

9. Jis davė jam daug visokių klausimų, bet jis nieko jam neatsakė.

10. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stovėjo ir smarkiai jį skundė.

11. O Erodas su savo palydovybe paniekino jį ir pasityčioję apvilkdino puikiu drabužiu ir nusiuntė jį atgal pas Pilotą.

12. Tą pačią dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais, nes pirm to jie buvo vienas su kitu nesantaikoje.

13. Pilotas, sušaukęs vyriausius kunigus, viršininkus ir tautą,

14. Tarė jiems: jūs atvedėte man šitą žmogų, kaip sukeliantį tautą maištui, ir štai, aš klausinėda-

mas jūsų akivaizdoje, neradau tame žmoguje jokios priežasties tiems kaltinimams, kuriais jį skundžiate.

15. Bet taip gi ir ne Erodas, nes jis atsiuntė jį mums atgal. Ir štai, nieko jo nepadaryta, kas būtų verta mirties.

16. Todėl aš jį nuplakdinsiu ir paleisiu.

17. O jis turėjo šventėms paleisti jiems vieną.

18. Bet visa minia sušuko draug: šalin šitą, paleisk mums Barabą.

19. Pastarasis dėl kažkokio mieste įvykusio maišto ir už žmogžudystę buvo įmestas į kalėjimą.

20. Pilotas vėl kalbėjo jiems, norėdamas paleisti Jėzų.

21. Bet jie šaukė sakydami: nukryžiuok, nukryžiuok jį!

22. Jis trečią kartą sakė jiems: ką gi pikta šitas padarė? Aš neradau jame jokios kaltybės, kuri verta mirties. Todėl aš nuplakdinsiu jį ir paleisiu.

23. Bet jie nesiliovė reikalavę didžiu šauksmu, kad jis būtų nukryžiuotas, ir jų šauksmas vis didėjo.

24. Pilotas nutarė, kad jų reikalavimas įvyktų:

25. Jis paleido jiems įmestąjį į kalėjimą už maištą ir už žmogžudystę, kurio jie reikalavo, o Jėzų padavė jų valiai.

26. Vesdami jį, jie nutvėrė kažkokį Simoną Kirenietį, einantį iš lauko, uždėjo ant jo kryžių nešti paskui Jėzų.

27. Paskui jį sekė didelė žmonių minia ir moterys, kurios dejavo ir apraudojo jį.

28. Atsigręžęs į jas, Jėzus tarė: Jeruzalės dukterys, ne manęs dėliai verkite, bet verkite dėl jūsų pačių ir jūsų vaikų,

29. Nes štai, ateina dienos, kuriose sakys: palaimintos nevaisingosios ir įsčius, kurs negimdė ir krūtys, kurios nežindė!

30. Tada ims sakyti kalnams: griūkite ant mūsų, ir kauburiams: apdengkite mus!

31. Nes jei tai daroma žaliam medžiui, kas atsitiks sausam?

32. Buvo vedami ir du kiti piktadariai su juo nužudyti.

33. Atėję į vietą, vadinamą Kaukole, tenai jie nukryžiavo jį ir piktadarius, vieną dešinėje, kitą kairėje.

34. O Jėzus sakė: Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro. Pasidalindami jo drabužius, jie metė burtą.

35. O žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Vyresnieji net tyčiojosi, sakydami: kitus gelbėjo, save teišgelbi, jei jis Kristus, Dievo išrinktasis!

36. Ir kareiviai, prieidami, tyčiojosi iš jo ir davė jam acto,

37. Sakydami: jei tu žydų karalius, gelbėk save!

38. O buvo viršuj jo padėtas ir parašas graikiškai, lotyniškai ir hebraiškai: Šitas yra žydų karalius.

39. O vienas kabojančių piktadarių piktžodžiavo jam, sakydamas: argi tu ne Kristus? Gelbėk pats save ir mus.

40. Bet atsiliepdamas kitas draudė jį ir tarė: argi ir tu Dievo nebijai, juk tu esi tokioje pat bausmėje?

41. Mes juk teisingai, nes gauname tai, ko mūsų darbai verti; o šitas nepadarė nieko netinkamo.

42. Ir jis sakė: Jėzau, atsimink mane, kai įeisi į savo karalystę.

43. Jis atsakė jam: ištiesų, sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje.

44. Ir buvo jau apie šeštą valandą, ir visoje žemėje pasidarė tamsybė iki devintos valandos,

45. Saulei nustojus šviesumo; o šventovės uždanga perplyšo ties viduriu.

46. Jėzus šaukė didžiu balsu ir tarė: Tėve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią! Taręs tai, jis numirė.

47. O šimtininkas, pamatęs tai, kas darėsi, garbino Dievą ir sakė: šitas žmogus tikrai buvo teisus.

48. Visos minios, kurios buvo susirinkusios prie to reginio ir matė, kas atsitiko, grįžo, mušdamies sau į krūtinę.

49. Visi jo pažįstamieji stovėjo iš tolo ir moteriškės, kurios buvo atėjusios paskui jį iš Galilėjos ir matė tai.

50. Ir štai buvo vienas vyras, vardu Juozapas, tarybos tarėjas, geras ir teisus vyras, —

51. Jis nebuvo pritaręs jų sumanymui ir darbui, — iš žydų miesto Arimatijos, kurs laukė Dievo karalystės;

52. Jisai nuėjęs pas Pilotą, prašė Jėzaus kūno,

53. Ir nuėmęs įvyniojo į drobę ir paguldė jį iškaltame kape, kuriame dar niekas negulėjo.

54. Ir buvo prisirengimo diena ir prasidėjo sabata.

55. Palydovės moteriškės, kurios buvo atėjusios su juo iš Galilėjos, matė kapą ir kaip jo kūnas buvo palaidotas.

56. Sugrįžusios jos prirengė kvepalų ir tepalų, ir per sabatą jos ilsėjosi pagal įsakymą.

24. PERSKYRIMAS.

1. Pirmą savaitės dieną, tik aušrai brėkštant, jos atėjo pas kapą, nešdamos su savim prirengtus kvepalus.
2. Jos rado akmenį atristą nuo kapo,
3. Bet įėjusios jos nerado Viešpaties Jėzaus kūno.
4. Ir atsitiko, joms esant nusiminusioms, štai du vyrai šviesiais rūbais atsistojo prie jų.
5. O joms nusigandus ir nuleidus žemyn veidus, jie tarė joms: kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?
6. Jo nėra čia, bet jis prisikėlė. Atsiminkite, kaip jis jums kalbėjo, dar tebebūdamas Galilėjoje,
7. Sakydamas apie Žmogaus Sūnų, kad jis turįs būti paduotas į nuodėmingų žmonių rankas ir būti nukryžiuotas, ir trečią dieną atsikelti.
8. Ir jos atsiminė jo žodžius.
9. Sugrįžusios nuo kapo jos pranešė visa tai vienuolikai ir visiems kitiems.
10. Buvo tai Marija Magdalena ir Joana ir Jokūbo motina Marija. Ir kitos buvusios su jomis papasakojo tai apaštalams.
11. Ir tie žodžiai pasirodė jiems kaip neprotingos kalbos, ir jie netikėjo jomis.
12. Bet Petras atsikėlęs nubėgo pas kapą ir pasilenkęs pamatė tik drobinius raiščius. Jis parėjo namo, besistebėdamas tuo atsitikimu.
13. Ir štai du jų ėjo tą pačią dieną į kaimą, šešiasdešimt stadijų, vardu Emaus.
14. Jie kalbėjo tarp savęs apie visus tuos įvykius.
15. Ir atsitiko, jiems besišnekant ir besiginčijant, prisiartinęs ir pats Jėzus keliavo draug su jais;
16. O jų akys buvo sulaikytos, kad jo nepažino.
17. Jis tarė jiems: kokie tai žodžiai, kuriais jūs tarp savęs keičiatės keliaudami? Jie stovėjo nuliūdę.
18. O vienas, vardu Kleopas, atsakydamas tarė jam: argi tu vienas esi svetimas Jeruzalėje, kad nežinai, kas atsitiko joje šiomis dienomis?
19. Jis paklausė juos: kas gi? O jie jam sakė: apie Jėzų Nazarietį, kurs buvo pranašas, galingas darbu

ir žodžiu Dievo ir visos tautos akivaizdoje,

20. Kaip vyriausieji kunigai ir mūsų vyresnieji išdavė jį mirties bausmei ir nukryžiavo.

21. Mes tikėjome, kad tai jis turi išvaduoti Izraėlį; bet dabar tam visam jau trečia diena, kaip tai įvyko.

22. Be to, dar išgąsdino mus kelios moterys iš mūsiškių, kurios anksti rytą buvo pas kapą.

23. Ir neradusios jo kūno, parėjo ir sakė, kad jos net mačiusios pasirodymą angelų, kurie sakę jį esant gyvą.

24. Buvo ir keli mūsiškiai nuėję pas kapą ir rado taip, kaip kad moterys sakė, o jo paties nematė.

25. Jis tarė jiems: o, neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti visu, ką kalbėjo pranašai!

26. Argi neturėjo Kristus tai kentėti ir taip įeiti į savo garbę?

27. Pradėjęs nuo Mozės ir visų pranašų, jis išaiškino jiems, kas visuose raštuose jį lietė.

28. Jie prisiartino prie kaimo, kur keliavo, ir jis nudavė toliau einąs.

29. O jie vertė jį, sakydami: pasilik su mumis, nes vakaras arti ir diena jau pasibaigė. Jis įėjo pasilikti su jais.

30. Atsitiko, jam besėdint su jais, jis ėmė duoną, laimino, laužė ir davė jiems.

31. Jų akys atsivėrė, ir jie pažino jį; ir jis nematomas išnyko nuo jų.

32. Ir jie sakė vienas kitam: argi mūsų širdis nedegė mumyse, kaip jis kalbėjo mums kelyje, kaip aiškino mums raštus?

33. Ir stoję tą pačią valandą, jie sugrįžo į Jeruzalę ir rado susirinkusius vienuoliką ir jų draugus,

34. Kurie sakė: Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui.

35. Jie papasakojo, kas atsitiko kelyje ir kaip jis buvo jų pažintas iš duonos laužimo.

36. Jiems apie tai bekalbant, jis pats stovėjo tarp jų ir tarė jiems: ramybė jums!

37. Nusigandę ir pilni baimės, jie manė matą dvasią.

38. Jis tarė jiems: ko esate nusigandę ir kodėl abejonės kilsta jūsų širdyse?

39. Žvelgkite į mano rankas ir mano kojas, kad tai aš pats. Palieskite ma-

ne ir žiūrėkite: juk dvasia
neturi kūno ir kaulų, kaip
kad matote mane turint.
40. Ir pasakęs tai, jis parodė jiems rankas ir kojas.
41. Jiems dar netikint iš džiaugsmo ir vis besistebint, jis tarė: ar turite čia ko valgyti?
42. Jie padavė jam keptos žuvies dalį ir korį medaus.
43. Paėmęs jis valgė jų akivaizdoje.
44. Tarė jis jiems: tai yra mano žodžiai, kuriuos aš jums kalbėjau, dar tebebūdamas su jumis: reikia, kad būtų išpildyta visa, kas apie mane parašyta Mozės įstatyme, pranašuose ir psalmėse.
45. Paskui jis atvėrė jų protą raštams išmanyti.
46. Ir tarė jiems: taip parašyta, kad Kristus kentės ir trečioje dienoje kelsis iš mirusiųjų,
47. Ir kad bus jo vardu skelbiama atgaila nuodėmėms atleisti visose tautose, pradedant nuo Jeruzalės.
48. O jūs esate to liudytojai,
49. Ir štai, aš atsiųsiu mano Tėvo pažadėjimą jums; jūs pasilikite šitame mieste, iki būsite apvilkti galybe iš aukštybės.
50. Jis išvedė juos iki Betanijos ir pakėlęs savo rankas, laimino juos.
51. Ir atsitiko, kad belaimindamas juos, jis atsiskyrė nuo jų ir buvo paimtas į dangų.
52. Jie pagarbinę jį, sugrįžo į Jeruzalę su dideliu džiaugsmu
53. Ir nuolatai buvo šventovėje, garbindami Dievą.

Jono Evangelija

1. PERSKYRIMAS.

1. Pradžioje buvo Žodis, o Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo Žodis.

2. Šis buvo pradžioje pas Dievą.

3. Visa tapo per jį, ir be jo niekas netapo, kas yra tapę.

4. Jame buvo gyvybė, o gyvybė buvo žmonių šviesa.

5. Šviesa šviečia tamsybėje, o tamsybė jos neapėmė.

6. Pasirodė žmogus, Dievo siųstas, jo vardas Jonas.

7. Jis atėjo liudijimui, kad liudytų apie šviesą, kad visi įtikėtų per jį.

8. Nebuvo anas šviesa, bet kad liudytų apie šviesą.

9. Į pasaulį buvo beateinanti tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų.

10. Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis tapo per jį, o pasaulis nepažino jo.

11. Jis atėjo pas savuosius, o savieji nepriėmė jo.

12. Bet, kiek jų priėmė jį, tiems jis davė galios tapti Dievo vaikais, būtent, kurie tiki jo vardą,

13. Kurie yra pagimdyti ne iš kraujo, ir ne iš kūno valios, ir ne iš vyro valios, bet iš Dievo.

14. Ir Žodis tapo kūnu, ir gyveno tarp mūsų, ir mes regėjome jo skaistybę, kaip vienagimio iš Tėvo, pilną malonės ir tiesos.

15. Jonas liudijo apie jį ir šaukė sakydamas: šis yra, apie kurį aš kalbėjau; kurs po manęs ateina, buvo anksčiau manęs, kadangi jis buvo anksčiau.

16. Iš jo apstybės mes visi ėmėme, būtent, malonę po malonės.

17. Nes įstatymas duotas per Mozę, malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų.

18. Dievo niekas nėra nors kuomet matęs; Dievo prieglobstyje esantis viengimusis Sūnus suteikė žinią apie jį.

19. Šis yra Jono liudijimas, kada žydai iš Jeruzalės, kunigai ir levitai pasiuntė jį paklausti: kas tu esi?

20. Jis prisipažino ir nesigynė, jis prisipažino: aš nėsu Kristus.

21. Ir jie klausė jį: kas šiaip tu esi? Ar esi Elijas? Jis sako: aš nesu. Ar tu esi pranašas? Jis atsakė: ne.

22. Jie tarė jam: kas esi? Kad duotumėm atsakymą tiems, kurie mus pasiuntė. Ką tu sakai apie save?

23. Jis tarė: aš esu dykumoje šaukiančiojo balsas: lyginkite Viešpaties kelią, kaip yra pasakęs pranašas Jezajas.

24. O pasiųstieji buvo iš parisėjų.

25. Ir jie klausė jį ir tarė jam: kodėl gi tu krikštiji, jei nėsi Kristus nei Elijas, nei pranašas?

26. Jonas atsakė jiems tardamas: aš krikštiju vandeniu; jūsų tarpe stovi tas, kurio jūs nepažįstate.

27. Tai tas, kurs po manęs ateina, kurio apavo dirželių atrišti nėsu vertas.

28. Tai įvyko Betanijoje anapus Jordano, kur Jonas buvo bekrikštydamas.

29. Kitą dieną pamatė Jėzų ateinantį pas jį ir tarė: štai, Dievo avinėlis, imąs ant savęs pasaulio nuodėmę.

30. Šis yra tas, apie kurį aš sakiau: po manęs ateina vyras, kurs atėjo prieš mane, nes jis buvo pirmiau manęs.

31. Aš nepažinau jo, bet kad jis būtų apreikštas Izraėliui, todėl aš atėjau krikštydamas vandeniu.

32. Jonas liudijo, kalbėdamas: aš regėjau dvasią, kaip karvelį nusileidžiančią iš dangaus; ir ji liko ant jo.

33. Aš nepažinau jo, bet kurs mane siuntė krikštyti vandeniu, tas man sakė: ant kurio išvysi nusileidžiančią dvasią ir pasiliekančią ant jo, tas yra, kurs krikštija šventąja Dvasia.

34. Aš esu išvydęs ir paliudijęs, kad šitas yra Dievo Sūnus.

35. Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokytiniai,

36. Pamatęs Jėzų vaikštinėjant, jis sako: štai, Dievo avinėlis!

37. Du mokytiniai girdėjo jį taip kalbant, ir sekė paskui Jėzų;
38. O atsigręžęs Jėzus ir pamatęs juos sekant, sako jiems: ko ieškote? O jie tarė jam: rabbi, išvertus, tai reiškia Mokytojau, kur gyveni?
39. Jis sako jiems ateikite ir pamatysite. Ir taip jie nuėjo ir pamatė, kur jis gyvena, ir per aną dieną pasiliko pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą
40. Vienas dviejų, kuris iš Jono buvo girdėjęs ir jį pasekęs, buvo Andriejus, Simono Petro brolis.
41. Šis pirmiau randa savo brolį Simoną ir sako jam: mes radome Mėsiją tai yra išvertus Kristų.
42. Jis atvedė jį pas Jėzų. Pažvelgęs į jį, Jėzus tarė: tu esi Simonas, Jono sūnus, tu būsi pavadintas Kefas tai reiškia uola
43. Kitą dieną jis norėjo vykti į Galilėją ir rado Pilypą. Ir Jėzus tarė jam: sek paskui mane.
44. O Pilypas buvo iš Betsaidos, Andriejaus ir Petro miesto.
45. Pilypas randa Natanaėlį ir sako jam: mes radome tą, apie kurį rašė įstatyme Mozė ir pranašai, Jėzų Nazarietį, Juozapo sūnų.
46. Natanaėlis tarė jam: ar iš Nazarėto gali būti kas gera? Pilypas sako jam: eik ir pažiūrėk!
47. Jėzus išvydo Natanaėlį ateinant pas jį ir prasitarė apie jį: štai, ištikro izraėlitas, kuriame nėra klastos.
48. Natanaėlis sako jam: iš kur pažįsti mane? Jėzus atsakė ir tarė jam: pirm negu Pilypas tave šaukė, aš mačiau tave po figos medžiu.
49. Natanaėlis atsakė jam: Mokytojau, tu esi Dievo sūnus, tu esi Izraėlio karalius.
50. Jėzus atsakė ir tarė jam: argi tu tiki manimi, kadangi pasakiau tau, kad mačiau tave po figos medžiu? Tu išvysi dar didesnių dalykų, negu šis.
51. Ir sako jam: ištiesų, ištiesų sakau jums: išvysite atvirą dangų ir Dievo angelus užžengiančius ir nužengiančius ant žmogaus sūnaus.

2. PERSKYRIMAS.

1. Ir trečią dieną buvo iškeltos vestuvės Galilėjos Kanoje, ir Jėzaus motina buvo tenai.
2. Bet į vestuves buvo pakviestas Jėzus ir jo mokytiniai.

3. Pritrūkus vyno, Jėzaus motina sako jam: jie nebeturi vyno.

4. Jėzus sako jai: moteriške, ką aš turiu veikti su tavim? mano valanda dar neatėjo.

5. Jo motina sako tarnams: darykite, ką tik jis jums sakys.

6. O žydų apsiplovimo papročiu stovėjo ten šeši akmeniniai indai, kurių kiekviename tilpo po dutris kibirus

7. Jėzus sako jiems: pripilkite indus vandens. Ir šie pripylė juos sklidinus.

8. Ir sako jiems: dabar semkite ir neškite vestuvių tvarkytojui!

9. O jie nunešė. Kada vestuvių tvarkytojas buvo paragavęs vandens, vynu virtusio, ir nežinojo, iš kur jis yra, o tarnai, sėmę vandenį, žinojo. Vestuvių tvarkytojas šaukia jaunikį ir sako jam:

10. Kiekvienas žmogus duoda pirma gerą vyną, o paskui, kada jie įsigėrę, menkesnį. Tu palaikei gerąjį vyną ikišiol.

11. Jėzus Galilėjos Kanoje padarė tokią ženklų pradžią ir apreiškė savo skaistybę, o jo mokytiniai įtikėjo juo.

12. Paskui nuvyko į Kapernaumą jis, jo motina, jo broliai ir jo mokytiniai, ir ten išbuvo keletą dienų.

13. Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus nuvyko į Jėruzalę

14. Ir rado šventovėje parduodančius jaučius, avis, karvelius ir sėdinčius pinigų maininінkus.

15. Nusivijęs botagą iš virvelių, išvarė visus iš šventovės, tiek avis, tiek jaučius, ir išbarstė maininkų pinigus ir išvartė stalus.

16. O pardavinėjusiems karvelius jis tarė: visa tai pašalinkite iš čia! Nedarykite mano Tėvo namų prekybos namais!

17. Jo mokytiniai atsiminė, kad yra parašyta: per didelis rūpinimasis tavo namais suėda mane.

18. O žydai atsakė ir tarė jam: kokį ženklą gali mums parodyti, kad tai darai?

19. Atsakydamas Jėzus tarė jiems: sugriaukite šitą šventovę, ir per tris dienas aš pastatysiu ją.

20. Žydai sakė: keturias dešimtis šešerius metus buvo statoma ši šventovė, o tu pastatysi per tris dienas?

21. Bet anas kalbėjo apie savo kūno šventovę.

22. Kada buvo prisikėlęs iš mirusiųjų, jo moky-

tiniai atsiminė, kad tai sa-
kė, ir jie įtikėjo raštu ir
žodžiu, kurį Jėzus buvo
kalbėjęs.
23. O kada jis buvo Jė-
ruzalėje Velykų šventės
metu, daugelis įtikėjo jo
vardu, kadangi matė jo
ženklus, kuriuos jis darė.
24. Bet Jėzus netikėjo
jais, kadangi jis pažino
visus
25. Ir nebuvo reikalin-
gas, kad kas nors liudytų
apie žmogų, nes jis žino-
jo, kas yra žmoguje.

3. PERSKYRIMAS.

1. O buvo žmogus iš
parisėjų, vardu Nikode-
mas, žydų vyriausybės
narys.
2. Nakčia atėjęs pas jį,
tarė jam: Mokytojau mes
žinome, kad tu kaip moky-
tojas esi atėjęs nuo Dievo,
nes niekas negali daryti
tokių ženklų, kuriuos tu
darai, jei tik kad Dievas
yra su juo.
3. Jėzus atsakydamas ta-
rė jam: ištiesų, ištiesų sa-
kau tau, jei kas iš aukšto
nebus pagimdytas, nega-
lės matyti Dievo karalys-
tės.
4. Nikodemas sako jam:
kaip gali būti pagimdytas
žmogus, senas būdamas?
Argi jis gali antrą kartą
įeiti į savo motinos iščių
ir būti pagimdytas?
5. Jėzus atsakė: ištiesų,
ištiesų sakau tau: jei kas
nebus pagimdytas iš van-
dens ir dvasios, negalės
įeiti į Dievo karalystę.
6. Kas yra pagimdyta iš
kūno, yra kūnas, ir kas
yra pagimdyta iš dvasios,
yra dvasia.
7. Nesistebėk, kad tau
pasakiau: reikia jums būti
atgimusiems išnaujo.
8. Vėjas pučia, kur nori,
ir tu girdi jo ūžimą, bet
tu nežinai, iš kur jis
ateina ir kur eina. Taip
yra su kiekvienu iš Dva-
sios atgimsiu.
9. Nikodemas atsakė ir
tarė jam: kaip gali tai
įvykti?
10. Jėzus atsakydamas
tarė jam: ir tu esi Izraėlio
mokytojas ir to nežinai?
11. Ištiesų, ištiesų sa-
kau tau: mes kalbame,
ką žinome, ir liudijame,
ką esame matę, ir mūsų
liudijimo jūs nepriimate.
12. Jei aš kalbu apie
žemiškus dalykus ir jūs
netikite, kaip jūs tikėsite,
jei kalbėsiu apie dangiš-
kus dalykus?
13. Niekas neįžengė į
dangų be to, kurs nužen-
gė iš dangaus, Žmogaus
Sūnus, kurs yra danguje.
14. Kaip Mozė iškėlė
žaltį dykumoje, taip turi
būti išaukštintas Žmogaus
Sūnus,

15. Kad turėtų amžiną gyvenimą kiekvienas, kurs tiki jį.

16. Nes Dievas taip numylėjo pasaulį, jog davė savo vienagimį sūnų, kad kiekvienas, kurs tiki jį, nežūtų, bet turėtų amžiną gyvenimą

17. Nes Dievas siuntė sūnų į pasaulį, ne kad jis teistų pasaulį, bet kad pasaulis būtų jo išganytas

18. Tikįs jį neteisiamas. Netikįs jau nuteistas, kadangi nėra įtikėjęs Dievo vienagimio sūnaus vardu.

19. Bet teismą reiškia, kad šviesa yra atėjusi į pasaulį ir kad žmonės labiau mylėjo tamsą negu šviesą, nes jų darbai buvo pikti,

20. Nes kiekvienas pikta darąs neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo pikti darbai neišeitų į aikštę;

21. Bet kas tiesą daro, eina į šviesą, kad jo darbai būtų apreikšti, kadangi jie padaryti Dievuje.

22. Paskui Jėzus ir jo mokytiniai nuėjo į žydų žemę ir ten pasiliko su jais ir krikštijo.

23. Bet buvo ir Jonas bekrikštydamas Enone netoli Salemo, kadangi tenai buvo daug vandens, ir ėjo ir buvo krikštijami.

24. Nes Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą.

25. Valymosi dėliai kilo ginčas iš Jono mokytinių pusės su žydais.

26. Atėję pas Joną, tarė jam: Mokytojau, kurs su tavimi buvo anapus Jordano, apie kurį tu buvai liudijęs, štai jis krikštija ir visi eina pas jį.

27. Jonas atsakė ir tarė: žmogus nieko negali gauti, jei jam nėra duota iš dangaus.

28. Jūs patys liudijate man, kad aš sakiau: aš nėsu Kristus, bet, kad aš pasiųstas anksčiau ano.

29. Kas turi sužadėtinę, tas yra jaunikis; bet jaunikio draugas, kurs stovi ir klausosi jo, nuoširdžiai džiaugiasi jaunikio balso dėliai. Taigi šitas mano džiaugsmas patenkintas, —

30. Anam reikia augti, o man mažėti.

31. Iš aukšto ateinąs yra aukščiau už visus. Kas iš žemės kyla, žemei priklauso ir žemiškai kalba. Iš dangaus ateinąs yra aukščiau už visus.

32. Ką matė ir girdėjo, tai liudija, ir niekas nepriima jo liudijimo.

33. Kas priėmė jo liudijimą, tas uždėjo antspaudą, kad Dievas yra tikras.

34. Nes kalba Dievo žodžius tas, kurį siuntė Dievas, nes ne pagal saiką Dievas teikia dvasią.

35. Tėvas myli sūnų, ir visa atidavė į jo ranką.

36. Kas tiki sūnumi, turi amžiną gyvenimą, o kas neklauso sūnaus, neregės gyvenimo, bet Dievo rūstybė nepaliks jo.

4. PERSKYRIMAS.

1. Kada Viešpats patyrė, kad parisėjai sužinojo, jog Jėzus krikštijo ir daugiau darė mokytinių negu Jonas.

2. — nors Jėzus ne pats krikštijo, bet jo mokytiniai —

3. Jis paliko Judėją ir nuėjo vėl į Galilėją.

4. O reikėjo jam eiti per Samariją.

5. Ir taip jis eina į Samarijos miestą, pavadintą Sichar, netoli sklypo, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui.

6. O tenai buvo Jokūbo šaltinis. Kadangi Jėzus buvo kelionėje nuvargęs, atsisėdo taip sau prie šaltinio. Tai buvo apie šeštą valandą.

7. Ateina moteriškė samarietė semti vandens. Jėzus jai sako: duok man gerti,

8. Nes jo mokytiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti maisto.

9. Sako jam moteriškė samarietė: kaip tu, būdamas žydas, prašai gerti mane, samarietę moteriškę? Nes žydai nebendrauja su samariečiais.

10. Jėzus atsakydamas tarė jai: jei tu pažintumei Dievo dovaną ir kas yra tas, kurs tau sako: duok man gerti, tu jį prašytumei, ir jis tau duotų gyvojo vandens.

11. Moteriškė jam sako: Viešpatie, juk tu neturi indo semti, ir šulinys gilus. Iš kur tu turi gyvojo vandens?

12. Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kurs mums davė šulinį, ir pats gėrė iš jo ir jo sūnūs ir jo kaimenės gyvuliai?

13. Jėzus atsakydamas tarė jai: kiekvienas, kurs geria šito vandens, vėl trokš,

14. Bet kas gertų vandens, kurio aš jam duosiu, nebetrokštų per amžius, bet vanduo, kurio aš jam duosiu, bus jame šaltinis vandens, trykštančio į amžiną gyvenimą.

15. Moteriškė jam sako: duok man šito vandens kad nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau čia semti.

16. Sako jai: eik pašauk savo vyrą ir ateik čia.

17. Atsakydama moteriškė tarė: aš neturiu vyro. Sako jai Jėzus: teisingai pasakei: aš neturiu vyro,

18. Nes tu turėjai penkis vyrus, ir kurį dabar turi, tas ne tavo vyras. Tai tiesą pasakei.

19. Sako jam moteriškė: matau, kad tu esi pranašas.

20. Mūsų tėvai garbino šitame kalne, o jūs sakote, kad Jeruzalėje yra ta vieta, kur reikia garbinti.

21. Jėzus sako jai: tikėk manim, moteriške: ateina valanda, kada nebegarbinsite Tėvo nei šiame kalne nei Jeruzalėje

22. Jūs garbinate, ko nežinote, mes garbiname, ką žinome, nes išganymas ateina iš žydų.

23. Bet ateina valanda ir jau ji yra, kada tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes ir Tėvas ieško tokių garbintojų.

24. Dievas yra dvasia ir reikia, kad garbintojai garbintų jį dvasioje ir tiesoje.

25. Žinau, kad ateina Mesijas, vadinamas Kristus. Kada jis ateis, apreikš mums visa.

26. Jėzus jai sako: aš esu, kurs kalba su tavim,

27. Ir tuo tarpu sugrįžo jo mokytiniai ir stebėjosi, kad jis šnekučiuoja su moteriške; tačiau niekas nesakė: ko nori iš jos arba kodėl šnekučiuoji su ja?

28. Moteriškė paliko savo indą ir nuėjo į miestą ir sako žmonėms:

29. Eikite ir išvyskite žmogų, kurs pasakė man visa, ką aš padariau. Argi nebūtų Kristus?

30. Jie išėjo iš miesto ir ėjo pas jį.

31. Tuotarpu mokytiniai prašė jį kalbėdami: Mokytojau, valgyk.

32. Bet jis tarė jiems: aš turiu valgyti maistą, kurio jūs nežinote.

33. Mokytiniai kalbėjosi tarp savęs: juk niekas neatnešė jam valgyti?

34. Mano maistas yra, kad vykdyčiau valią to, kurs mane siuntė, ir dirbčiau jo darbą.

35. Argi jūs nesakote: yra dar keturi mėnesiai ir ateina pjūtis? Štai, sakau jums: kelkite savo akis ir žvelkite į laukus, kad jie balti pjūčiai.

36. Jau gauna algą pjovėjas ir surenka vaisių amžinam gyvenimui, kad sėjėjas ir pjovėjas kartu džiaugtųsi,

37. Nes šiuo atveju yra tikras žodis, kad kitas

yra, kurs sėja, ir kitas,
kurs pjauna.
38. Aš pasiunčiau jus
pjauti, dėl ko jūs nenuvargote;
kiti nuvargo, ir
jūs įstojote į jų darbą.
39. Bet daug samariečių
iš ano miesto įtikėjo
juo dėl žodžių moteriškės,
kuri liudijo: jis man pasakė
visa, ką aš padariau.
40. Atėję samariečiai
pas jį, prašė jį pasilikti
pas juos; ir jis pasiliko tenai
per dvi dienas.
41. Ir daug daugiau
įtikėjo dėl jo žodžių;
42. O moteriškei sakė:
mes jau nebetikime dėl
tavo šnekos. Nes mes patys
esame girdėję ir žinome,
kad šis iš tikro yra
pasaulio Išganytojas.
43. Po dviejų dienų
išėjo iš ten į Galilėją.
44. Nes pats Jėzus liudijo,
kad pranašas savo
tėvynėje neturi pagarbos.
45. Ir taip, kada jis atėjo
į Galilėją, galiliečiai jį
priėmė, kadangi jie buvo
matę visa, ką jis padarė
Jeruzalėje šventės metu,
nes ir jie eidavo šventės
švęsti.
46. Ir taip jis vėl vyko,
į Galilėjos Kaną, kur buvo
pavertęs vandenį vynu.
O buvo Kapernaume
vienas karaliaus valdininkas,
kurio sūnus sirgo.
47. Šis išgirdęs, kad Jėzus
vyksta iš Judėjos į
Galilėją, nuėjo jam priešais
ir prašė, kad nužengtų
ir išgydytų jo sūnų, nes
jis buvo bemirštąs.
48. Jėzus tarė jam: jei
nematote ženklų ir stebuklų,
netikite.
49. Sako jam karaliaus
valdininkas: Viešpatie, nužengk
anksčiau nekaip mano
vaikas numirs.
50. Jėzus sako jam:
eik, tavo sūnus gyvas. Ir
įtikėjo žmogus žodžiu, kurį
pasakė jam Jėzus, ir
nuėjo;
51. Jam dar beeinant,
tarnai pasitiko jį ir pranešė
jam, sakydami, kad
jo vaikas gyvas.
52. Jis klausinėjo juos
apie valandą, kurioje jis
pasijautė geriau. Jie sakė
jam: vakar septintos valandos
metu liovėsi karščiavęs.
53. Patyrė tėvas, kad
tai buvo ana valanda,
kurioje Jėzus jam tarė:
tavo sūnus gyvas. Ir įtikėjo
jis ir visi jo namai.
54. Taip Jėzus vykdamas
iš Judėjos į Galilėją,
padarė antrą ženklą.

5. PERSKYRIMAS.

1. Paskum buvo žydų
šventė, ir Jėzus nužengė
į Jeruzalę.

2. Bet Jeruzalėje pas avių vartus yra tvenkinys, hebrajiškai Betcata vadinamas, su penkiais prieangiais,

3. Juose gulėjo daugybė ligonių: aklų, raišų, išdžiūvusių, kurie laukė vandeniui pasijudinant,

4. Nes angelas tam tikru laiku nužengdavo į tvenkinį ir pajudindavo vandenį. Kas po vandens pajudinimo įbrisdavo į tvenkinį, pasveikdavo, vis tiek, kokia liga buvo paliestas.

5. Bet buvo tenai vienas žmogus, kurs sirgo jau tris dešimtis aštuonerius metus.

6. Jėzus matydamas jį gulintį ir patyręs, kad jis jau perdaug laiko serga, sako jam: ar nori būti sveikas?

7. Ligonis atsakė jam: Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kurs mane nugabentų į tvenkinį, kada vanduo pajudinamas. Bet kai aš nueinu, kitas pirma manęs įžengia.

8. Sako jam Jėzus: kelkis, nešk savo lovą ir vaikščiok!

9. Žmogus tuojau pasveiko, nešė lovą ir vaikščiojo. O aną dieną buvo sabata.

10. Žydai tarė išgydytajam: sabatą ir tau neleista nešti lovą.

11. O jis atsakė jiems: tas, kurs mane išgydė, tarė man: nešk savo lovą ir vaikščiok.

12. Jie paklausė jį: kas yra tas žmogus, kurs tau tarė: nešk ir vaikščiok?

13. Išgydytasis nežinojo, kas jis yra, nes Jėzus pasitraukė nuo minios, kuri buvo toje vietoje.

14. Paskui Jėzus rado jį šventovėje ir tarė jam: štai, pasveikai. Nebenuodėmiauk daugiau, kad tau neatsitiktų kas nors blogesnio.

15. Žmogus nuėjo ir pasakė žydams, kad Jėzus yra tas, kurs padarė sveiką.

16. Ir todėl žydai persekiojo Jėzų, kadangi jis tai padarė sabatoje.

17. O jis atsakė jiems: mano tėvas veikia iki šiolei ir aš veikiu

18. To dėliai žydai dar labiau stengėsi jį užmušti, nes jis netiktai niekino sabatą, bet ir vadino Dievą savo tėvu, laikydamas save lygiu su Dievu.

19. Jėzus atsakydamas jiems tarė: ištiesų, ištiesų sakau jums: iš savęs Sūnus negali nieko daryti, jei jis nematytų Tėvo, ką nors darančio, nes ką tik anas daro, lygiai taip pat daro ir Sūnus,

20. Nes Tėvas myli Sūnų ir rodo jam visa, ką pats daro, ir parodys jam dar didesnių už šiuos darbus, kad jūs stebėtumėtės,

21. Nes kaip tėvas prikelia mirusiuosius ir atgaivina, taip ir Sūnus atgaivina, ką nori,

22. Nes net ir Tėvas nieko neteisia, bet visą teismą atiduoda Sūnui,

23. Kad visi garbintų Sūnų, kaip garbina Tėvą; kas negarbina Sūnaus, tas negarbins ir Tėvo, kurs jį siuntė.

24. Ištiesų, ištiesų sakau jums: kas klauso mano žodžio ir tiki tuo, kurs mane siuntė, turi amžiną gyvenimą ir neis į teismą, bet jis yra patekęs iš mirties į gyvenimą

25. Ištiesų, ištiesų sakau jums: ateina valanda ir dabar yra, kuomet numirėliai girdės Dievo Sūnaus balsą, ir kurie girdės, tie bus gyvi,

26. Nes kaip tėvas turi gyvybę pats savyje, taip ir Sūnus davė turėti gyvybę pačiam savyje

27. Ir davė jam galią daryti teismą, kadangi jis yra Žmogaus Sūnus.

28. Nesistebėkite tuo, nes ateina valanda, kurioje visi, kurie yra kapuose girdės jo balsą

29. Ir prisikels gyvenimui tie, kurie gera darė, teismui prisikels tie, kurie pikta darė.

30. Iš savęs aš nieko negaliu daryti. Kaip aš girdžiu, taip ir teisiu, ir mano teismas teisingas, nes aš ieškau ne savo valios, bet valią to, kurs mane siuntė.

31. Jei aš liudiju pats apie save, mano liudijimas netikras.

32. Kitas yra, kurs apie mane liudija, ir aš žinau, kad tikras yra tas liudijimas, kurį liudija apie mane.

33. Jūs buvote pasiuntę pas Joną, ir jis yra davęs liudijimą tiesai,

34. O aš imu liudijimą ne iš žmonių, bet aš kalbu tai todėl, kad jūs būtumėte išgelbėti.

35. Anas buvo degąs ir šviečiąs žiburys, o jūs norėjote per trumpą laiką džiaugtis jo šviesa.

36. Aš turiu didesnį ne kaip Jono liudijimą, nes darbai, kuriuos yra man davęs Tėvas, kad juos ištesėčiau, kaip tik jie, darbai, kuriuos darau, liudija apie mane, kad Tėvas yra mane siuntęs.

37. Ir Tėvas, kurs mane siuntė, yra apie mane liudijęs, nes jo balso jūs nėkuomet nėsate girdėję nė jo išvaizdos matę.

38. Jūs neturite savyje
jo pasiliekančio žodžio,
nes jūs netikėjote tuo,
kurį anas siuntė.
39. Jūs tyrinėjate Raš-
tus, kadangi jūs manote
juose turį amžiną gyveni-
mą.
40. Ir anie yra tie, ku-
rie liudija apie mane. Jūs
nenorite eiti pas mane, kad
turėtumėte gyvenimą.
41. Aš nepriimu garbės
iš žmonių,
42. Bet aš pažinau jus,
kad jūs neturite Dievo
meilės savyje.
43. Aš esu atėjęs savo Tė-
vo vardu, ir jūs nepriima-
te manęs. Jei kitas ateitų
savo vardu, tą jūs pri-
imsite.
44. Kaip jūs galite ti-
kėti, kadangi jūs vieni iš
kitų imate garbę ir neieš-
kote garbės, kuri yra nuo
vieno Dievo?
45. Nemanykite, kad
aš jus kaltinsiu pas Tėvą;
yra kurs jus kaltina, Mozė,
kuriuo jūs pasitikėjote.
46. Jei tikėjote Moze,
tikėtumėte ir manimi. Juk
anas rašė apie mane.
47. Jei jūs netikite ano
raštais, kaip jūs tikėsite
mano žodžiais?

6. PERSKYRIMAS.

1. Paskui Jėzus nuvyko
anapus Tiberijos Galilė-
jos jūros.
2. Paskui jį sekė didelė
minia, kadangi matė ženk-
lus, kuriuos darė su ser-
gančiais,
3. Bet Jėzus užžengė
ant kalno ir ten atsisėdo
su savo mokytiniais.
4. O buvo arti Velykos,
žydų šventė.
5. Kada Jėzus pakėlė
akis ir pamatė, kad didelė
minia eina pas jį, jis tarė
Pilypui: kur pirksime duo-
nos, kad jie valgytų.
6. Bet jis sakė tai, mė-
gindamas jį, nes jis ži-
nojo, ką manė daryti.
7. Pilypas atsakė jam:
už du šimtus centų duo-
nos neužteks jiems, kad
kiekvienas gautų nors tru-
putį.
8. Sako jam vienas jo
mokytinis, Andriejus, Si-
mono Petro brolis:
9. Yra čia vaikinas,
kurs turi penkis miežie-
nius kepalus ir dvi žuvis.
Bet ką reiškia visa tai to-
kiai daugybei?
10. Jėzus tarė: darykite,
kad žmonės susėstų. O
buvo daug žolės toje vie-
toje. Ir taip susėdo vyrų
skaičiumi apie penkis tūk-
stančius.
11. Jėzus ėmė duoną
ir padėkojęs davė sėdin-
tiems, taipgi ir žuvų, kiek
jie norėjo.

12. O kada jie buvo pasotinti, sako jis savo mokytiniams: surinkite likusius trupinius, kad kas nors nežūtų.

13. Ir taip surinko iš penkių miežienių kepalų pripildė dvyliką pintinių trupinių, kurie buvo likę nuo valgiusiųjų.

14. Žmonės, pamatę, kokį ženklą padarė, sakė: šis tikrai yra pranašas, kurs ateina į pasaulį.

15. Kada Jėzus įsitikino, kad jie rengiasi eiti ir suimti, kad padarytų karalium, jis vėl vienas pasitraukė į kalną.

16. Atėjus vakarui, jo mokytiniai nuvyko pas jūrą

17. Ir įlipę laivan, plaukė per jūrą į Kapernaumą, ir buvo jau visai sutemę; Jėzus dar nebuvo pas juos atėjęs;

18. Dideliam vėjui pučiant, jūra buvo sujudinta.

19. Atsiyrę apie dvidešimt penkis arba trisdešimt stadijų, jie išvydo Jėzų, einantį jūra netoliese nuo laivo; jie nusigando.

20. Bet jis tarė jiems: tai aš esu, nebijokite.

21. Jie norėjo paimti jį į laivą ir bematant laivas buvo prie kranto, į kurį jie plaukė.

22. Kitą dieną minia, kuri stovėjo anapus jūros, įsitikino, kad tenai nebuvo kito laivo be vieno, ir kad Jėzus su savo mokytiniais neįžengė į laivą, bet vieni jo mokytiniai buvo nuplaukę.

23. Bet atplaukė laivai iš Tiberijos arti tos vietos, kur valgė duoną, kada Viešpats buvo padėkojęs.

24. Kada minia pamatė, kad tenai nėra Jėzaus, o taipgi ir jo mokytinių, jie sulipo į laivus ir atvyko į Kapernaumą, beieškodami Jėzaus.

25. Atradę jį anapus jūros, tarė jam: Mokytojau kada tu atvykai čia?

26. Jėzus atsakė jiems ir tarė: ištiesų, ištiesų sakau jums: jūs ieškote manęs ne todėl, kad matėte ženklą, bet kad valgėte duonos ir buvote pasotinti.

27. Nesirūpinkite valgio, kurs pragaišta, bet valgiu, kurs lieka amžinam gyvenimui, kurį Žmogaus Sūnus jums duos, nes šį Dievas Tėvas pažymėjo.

28. Tada jie tarė jam: ką turime daryti, kad vykdytumėm Dievo darbus?

29. Jėzus atsakydamas tarė jiems: Dievo darbas yra, kad tikėtumėte tuo, kurį anas siuntė.

30. Tada jie tarė jam
kokį gi ženklą tu darai,
kad mes matytumėm ir
tikėtumėm tavimi? Ką tu
veiki?
31. Mūsų tėvai valgė
maną dykumoje, kaip yra
parašyta: jis davė jiems
valgyti duonos iš dangaus.
32. Tada Jėzus tarė
jiems: ištiesų, ištiesų sakau
jums: ne Mozė davė
jums duonos iš dangaus,
bet mano Tėvas duoda
jums tikrą duoną iš dangaus,
33. Nes ta yra Dievo
duona, kuri nužengia iš
dangaus ir duoda gyvybę
pasauliui;
34. Tada jie tarė jam:
visuomet duok mums šitos
duonos.
35. Jėzus tarė jiems:
aš esu gyvybės duona.
Kas ateina pas mane, tas
nealks, ir kas tiki manimi,
niekuomet netrokš.
36. Bet sakiau jums:
nors ir mane matėte, vis
dėlto netikite.
X 37. Visa, ką man Tėvas
duoda, ateis pas mane, ir
kas pas mane ateina, to
aš niekuomet neišstumsiu,
38. Nes aš esu nužengęs
iš dangaus ne tam,
kad savo valią vykdyčiau,
bet valią to, kurs siuntė
mane.
39. Šita yra valia to,
kurs mane siuntė, kad
nepražudyčiau nieko iš to,
ką jis man yra davęs, bet
kad prikelčiau tai paskučiausiąją
dieną,
40. Nes šita yra mano
Tėvo valia, kad turėtų
amžinąjį gyvenimą kiekvienas,
kurs mato Sūnų ir
tiki juo, ir aš prikelsiu jį
paskučiausiąją dieną.
41. Tada žydai murmėjo
prieš jį, kad pasakė:
aš esu duona, kuri nužengė
iš dangaus.
42. Jie sakė: argi šitas
Jėzus nėra Juozapo sūnus,
kurio tėvą ir motiną mes
pažįstame? Kaip jis dabar
sako: aš esu nužengęs
iš dangaus?
43. Jėzus atsakė ir tarė
jiems: nemurmėkite tarp
savęs!
44. Niekas negali ateiti
pas mane, jei jo netrauktų
Tėvas, kurs mane siuntė,
ir aš jį prikelsiu paskučiausiąją
dieną. X
45. Yra parašyta pranašuose:
ir visi bus Dievo
pamokyti. Pas mane ateina
kiekvienas, kurs girdėjo
iš Tėvo ir mokėsi.
46. Ne tai, kad kas
nors būtų matęs Tėvą,
Dievą yra matęs tas, kurs
yra iš Dievo.
47. Ištiesų, ištiesų sakau
jums: kurs tiki, turi
amžiną gyvenimą.
48. Aš esu gyvybės
duona.

49. Jūsų tėvai valgė duoną dykumoje ir numirė.

50. Šita yra duona, kuri nužengia iš dangaus, kad nemirtų tie, kas jos valgys.

51. Aš esu gyvoji duona, kuri nužengė iš dangaus. Jei kas valgys šitos duonos, bus gyvas per amžius. O duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas, kurį duosiu už pasaulio gyvybę.

52. Tada žydai ginčijosi tarp savęs, kalbėdami: kaip šis gali mums duoti valgyti savo kūną?

53. Tada Jėzus tarė jiems: ištiesų, ištiesų sakau jums: jei jūs nevalgote Žmogaus Sūnaus kūno ir negeriate jo kraujo, neturite savyje gyvybės.

54. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, turi amžiną gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskučiausiąją dieną,

55. Nes mano kūnas yra tikras valgis, ir mano kraujas yra tikras gėralas.

56. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas lieka manyje ir aš jame.

57. Kaip gyvasis Tėvas siuntė mane ir aš esu gyvas per tėvą, taip ir tas, kurs valgo mane, bus gyvas per mane.

58. Tokia yra duona, kuri yra nužengusi iš dangaus, ne tokia, kurią valgė tėvai ir numirė. Kas valgo šitą duoną, bus gyvas per amžius.

59. Tatai jis kalbėjo sinagogoje, mokydamas Kapernaume.

60. Išgirdę tai daugelis jo mokytinių tarė: šiurkšti yra šita kalba. Kas gali jos klausyti?

61. Bet Jėzus, žinodamas savyje, kad jo mokytiniai murma to dėliai, tarė jiems: tai jus piktina?

62. O jei jūs matote Žmogaus Sūnų užžengiant ten, kur jis anksčiau buvo?

63. Dvasia yra gaivinanti, kūnas nieko nepadeda. Žodžiai, kuriuos aš jums esu kalbėjęs, yra dvasia ir gyvybė.

64. Bet jūsų tarpe yra tokių, kurie netiki, nes Jėzus nuo pradžios žinojo tuos, kurie netiki, ir kas yra tas, kurs jį išduos.

65. Jis sakė: todėl aš esu pasakęs jums, kad niekas negali ateiti pas mane, jei jam nebus duota Tėvo.

66. Todėl daug jo mokytinių nuėjo šalin ir su juo daugiau nebevaikščiojo.

67. Tada Jėzus tarė dvylikai: juk jūs irgi nenorite eiti šalin?

68. Simonas Petras atsakė jam: Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.

69. Ir mes esame įtikėję ir pažinę, kad tu esi gyvojo Dievo Sūnus.

70. Jėzus atsakė jiems: Ar neišrinkau jus, dvyliką? O vis dėlto vienas jūsų yra velnias.

71. O kalbėjo jis apie Judą, Simono Iskarijoto sūnų, nes šis, vienas dvylikos, rengėsi jį išduoti.

7. PERSKYRIMAS.

1. Paskum Jėzus vaikščiojo Galilėjoje, nes jis nenorėjo vaikščioti Judėjoje, kadangi žydai ieškojo jį užmušti.

2. O arti buvo žydų palapinių šventė.

3. Tada jo broliai tarė jam: eik iš čia ir vyk į Judėją, kad ir tavo mokytiniai matytų tavo darbus kuriuos tu darai,

4. Nes niekas nedaro ko nors slaptai ir pats stengiesi turėti reikšmės viešumoje. Jei tu tai darai, apreikšk save pasauliui,

5. Nes net ir jo mokytiniai netikėjo juo.

6. Sako jiems Jėzus: mano laikas dar neatėjo, o jūsų laikas visuomet tinkamas.

7. Pasaulis negali jūsų neapkęsti, o manęs neapkenčia dėl to, kad aš apie jį liudiju, kad jo darbai pikti.

8. Jūs vykite į šventę. Aš nevyksiu į šitą šventę, kadangi mano laikas dar neišpildytas.

9. O tai taręs jiems, liko Galilėjoje.

10. O kada jo broliai buvo išvykę į šventę, tada ir jis vyko ne viešai, bet kaip ir slaptai.

11. Tada žydai ieškojo jo šventės metu ir klausė: kur yra anas?

12. Ir minioje buvo daug kalbų apie jį; vieni sakė: jis geras, o kiti sakė: ne, bet jis išvedžioja minią.

13. Tačiau susirinkusieji, bijodami žydų, niekas viešai nekalbėjo apie jį,

14. O šventei jau įpusėjus, Jėzus įžengė į šventovę ir mokė.

15. Tada žydai stebėjosi kalbėdami: kaip šis pažįsta Raštą, juk jis ne išmokslintas?

16. Tada Jėzus atsakydamas jiems tarė: mano mokslas ne mano, bet to, kurs mane siuntė.

17. Jei kas norės vykdyti jo valią, įsitikins, koks yra jo mokslas, ar jis yra iš Dievo, ar aš iš savęs kalbu.

18. Kas iš savęs kalba, tas ieško savo garbės, bet kas ieško garbės to, kurs jį siuntė, tas yra tiesą kalbąs ir neteisybės nėra jame.

19. Ar ne Mozė davė jums įstatymą? ir niekas jūsų nevykdo jo. Kodėl jūs stengiatės mane nužudyti?

20. Minia atsakė: tu turi velnią. Kas stengiasi tave nužudyti?

21. Jėzus atsakė ir tarė jiems:

22. Vieną darbą aš padariau, ir visi jūs stebitės. Todėl Mozė davė jums apipiaustymą — ne tam kad jis būtų iš Mozės, bet iš tėvų — ir sabatoje jūs apipiaustote žmogų.

23. Jei žmogus gauna apipiaustymą sabatoje, kad nebūtų peržengtas Mozės įstatymas: rūstaujate jūs, kad aš sabatoje išgydžiau visą žmogų?

24. Neteiskite taip, kaip akims atrodo, bet teiskite, kaip teisinga.

25. Tada kaikurie jeruzaliečiai tarė: ar ne šitas, kurį stengiatės nužudyti?

26. Ir štai jis viešai kalba, ir jie nieko jam nesako. Argi vyresnieji ištikro įsitikino, kad šis yra Kristus?

27. Bet apie šitą mes žinome, iš kur jis yra. O kada Kristus ateina, niekas nežino, iš kur jis yra.

28. Tada Jėzus sušuko šventovėje mokydamas ir sakydamas: kaip jūs mane pažįstate taip ir žinote, iš kur aš esu. Ir aš nėsu atėjęs pats iš savęs, bet yra Tikrasis, kurs mane siuntė, kurio jūs nepažįstate.

29. Aš pažįstu jį, kadangi aš esu iš jo ir anas mane siuntė.

30. Tada jie ieškojo jo sugauti ir niekas nepalietė jo ranka, kadangi jo valanda dar nebuvo atėjusi.

31. Bet iš minios daug įtikėjo juo ir sakė: kada ateis Kristus, argi jis darys daugiau ženklų negu kaip šitas darė?

32. Miniai murmant apie jį, parisėjai girdėjo tai, ir vyresnieji kunigai ir parisėjai pasiuntė tarnus kad jį suimtų.

33. Tada Jėzus tarė: dar trumpą laiką esu su jumis, ir einu pas tą, kurs siuntė mane.

34. Jūs ieškosite manęs ir nerasite, ir kur aš esu, jūs negalite nueiti.

35. Tada žydai kalbėjosi
tarp savęs: kur šis nori
vykti, kad mes nerasime
jo? Argi jis nori vykti pas
išsklaidytus tarp graikų ir
mokyti graikus?
36. Ką reiškia tie žo-
džiai, kuriuos jis pasakė:
jūs ieškosite manęs ir ne-
rasite, ir kur aš esu, jūs
negalite nueiti?
37. Bet paskutinėje di-
džioje šventės dienoje Jė-
zus stovėjo ir šaukė, sa-
kydamas: jei kas trokšta,
teateina pas mane ir te-
geria.
38. Kas tiki manimi, —
kaip Rašte yra pasakyta
— iš jo kūno vidaus tekės
gyvojo vandens srovės.
39. Bet jis pasakė tai
apie dvasią, kurią turėjo
gauti tikintieji juo, nes
Dvasios dar nebuvo, ka-
dangi Jėzus dar nebuvo
pagarbintas.
40. Tada sakė tie, kurie
iš minios girdėjo šituos
žodžius: šis ištikro yra
pranašas.
41. Kiti sakė: šitas yra
Kristus. Kiti sakė: argi
Kristus ateina iš Gali-
lėjos?
42. Argi nepasakė Raš-
tas, kad Kristus ateina iš
Dovido sėklos ir iš Betlė-
jaus kaimo, kur buvo Do-
vidas?
43. Ir taip jo dėliai kilo
skilimas minioje.
44. Bet kaikurie jų no-
rėjo jį suimti, bet niekas
neprisilietė jo rankomis
45. Tada atėjo tarnai
pas vyresniuosius kuni-
gus ir parisėjus, ir anie
tarė jiems: kodėl jūs jo
neatvedėte?
46. Tarnai atsakė: nė-
kuomet žmogus nėra taip
kalbėjęs, kaip šitas žmo-
gus.
47. Tada parisėjai at-
sakė: argi ir jūs esate su-
klaidinti?
48. Argi kas nors iš vy-
resniųjų arba parisėjų įti-
kėjo juo?
49. Bet šita minia, kuri
nežino įstatymo — jie pra-
keikti.
50. Tarė jiems vienas
jų, Nikodemas, kurs anks-
čiau buvo atėjęs pas jį:
51. Argi mūsų įstaty-
mas teisia žmogų, jei jo
pirma neišgirsta iš jo ir
nepatiria, ką jis daro?
52. Jie atsakė ir tarė
jam: argi ir tu esi iš Gali-
lėjos? Tirk ir įsidėmėk,
kad iš Galilėjos nekyla
pranašas.
53. Ir kiekvienas par-
vyko į savo namus.

8. PERSKYRIMAS.

1. O Jėzus nuvyko į
Alyvų kalną.
2. Anksti rytą vėl atėjo
į šventovę, ir visi žmonės

ėjo prie jo; jis atsisėdo ir mokė juos.

3. Bet Rašto žinovai ir parisėjai atveda moteriškę, sugautą ištvirkaujant; ir, pastatę ją viduryje,

4. Sako jam: šita moteriškė sugauta beištvirkaujanti.

5. Įstatyme Mozė įsakė mums tokią užmušti akmenimis, o ką tu sakai?

6. Bet jie tai sakė, gundydami, kad paskum galėtų apskųsti jį. O Jėzus, pasilenkęs žemyn, rašė pirštu žemėje.

7. Kada jie nesiliovė klausę jį, jis išsitiesė ir tarė jiems: kas jūsų be nuodėmės, pirmas temeta akmenį į ją.

8. Ir pasilenkęs rašė žemėje.

9. Kada jie tai išgirdo, pradedant nuo vyresniųjų vienas paskui kitą ėjo šalin, ir jis buvo paliktas vienas, o moteriškė bestovinti viduryje.

10. O Jėzus išsitiesęs tarė jai: moteriške, kur jie? Niekas nepasmerkė tavęs?

11. O ji atsakė: niekas, Viešpatie. Jėzus tarė jai: ir aš nesmerkiu tavęs. Eik ir nuo šio laiko nebenuodėmiauk daugiau.

12. Tada Jėzus vėl kalbėjo jiems sakydamas: aš esu pasaulio šviesa. Kas mane seka, tas jokiu būdu nevaikščios tamsybėje, bet jis turės gyvenimo šviesą.

13. Tada tarė jam parisėjai: tu liudiji pats apie save. Tavo liudijimas netikras.

14. Jėzus atsakė ir tarė jiems: kad aš ir pats apie save liudiju, mano liudijimas tikras, kadangi aš žinau, iš kur aš atėjau ir kur einu. O jūs nežinote, iš kur aš ateinu ir kur einu.

15. Jūs teisiate iš paviršiaus, aš nieko neteisiu.

16. Bet jei ir aš teisiu, mano teismas tikras, kadangi aš ne vienas esu, bet aš ir tas, kurs mane siuntė

17. Ir jūsų įstatyme parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas tikras.

18. Aš esu, kurs pats apie save liudiju, ir apie mane liudija Tėvas, kurs mane siuntė.

19. Tada jie sakė jam: kur yra tavo Tėvas. Jėzus atsakė: jūs nepažįstate nei manęs nei mano Tėvo. Jei jūs pažintumėte mane, pažintumėte ir mano Tėvą.

20. Šituos žodžius jis kalbėjo prie aukų dėžės, bemokydamas šventovėje. Ir niekas jo nesuėmė, kadangi jo valanda dar nebuvo atėjusi.

21. Tada vėl tarė jiems:
aš vykstu ir jūs ieškosite
manęs ir jūs mirsite savo
nuodėmėje. Kur aš vyk-
stu, jūs negalite eiti.
22. Tada žydai sakė
jam: juk jis neužmuš pats
savęs, kad sako: kur aš
vykstu, jūs negalite eiti?
23. Ir sakė jiems: jūs
esate iš žemybės, aš esu
iš aukštybės; jūs esate iš
šio pasaulio, aš nėsu iš
šio pasaulio.
24. Taigi aš jums jau
sakiau, kad jūs numirsite
savo nuodėmėse, nes jei
jūs netikėsite, kad aš tai
esu, jūs numirsite savo
nuodėmėse.
25. Tada jie sakė jam:
kas tu esi? Jėzus tarė
jiems: kam aš iš viso su
jumis bekalbu.
26. Daug aš turiu kal-
bėti apie jus ir teisti. Bet
kurs mane siuntė, yra tik-
ras. Ir ką aš girdėjau iš jo,
tai kalbu į pasaulį.
27. Jie nesuprato, kad
jis kalbėjo jiems apie
Tėvą.
28. Tada Jėzus tarė
jiems: kada paaukštinsite
Žmogaus Sūnų, tada pa-
žinsite, kad aš tai esu, ir
iš savęs aš nieko nedarau,
bet kaip išmokė mane Tė-
vas, tai kalbu.
29. Kurs mane siuntė,
tas yra su manimi; jis ne-
paliko manęs vieno, ka-
dangi aš visuomet darau
tai, kas jam patinka.
30. Jam tai kalbant,
daug įtikėjo juo.
31. Tada Jėzus sakė juo
įtikėjusiems žydams: jei
pasiliekate mano žodyje,
esate mano tikri mokyti-
niai
32. Ir pažinsite tiesą, o
tiesa jus išvaduos.
33. Jie atsakė jam: mes
esame Abraomo sėkla ir
niekam nėkuomet never-
gavome. Kaip tu sakai:
būsite laisvi?
34. Jėzus atsakė jiems:
ištiesų, ištiesų sakau jums:
kiekvienas nuodėmę da-
rąs, yra nuodėmės vergas.
35. Vergas amžinai ne-
lieka namuose. Sūnus lie-
ka amžinai.
36. Taigi, jei sūnus pa-
darys jus laisvus, tikrai
jūs būsite laisvi.
37. Aš žinau, kad jūs
esate Abraomo sėkla, bet
jūs stengiatės nužudyti
mane, kadangi mano žodis
nedaro pažangos jūsų tar-
pe.
38. Aš kalbu tai, ką gir-
dėjau iš savo tėvo; ir jūs
darote, ką girdėjote iš
Tėvo.
39. Jie atsakydami tarė
jam: mūsų tėvas Abrao-
mas. Jėzus sako jiems: jei
jūs būtumėte Abraomo
vaikai, darytumėte Abra-
omo darbus.

40. O dabar stengiatės
nužudyti mane, žmogų,
kurs yra pasakęs jums
tiesą, kurią girdėjo iš Die-
vo. Abraomas tai nedarė.
41. Jūs darote savo tėvo
darbus. Tarė jam: mes ne-
same gimę iš paleistuvys-
tės; mes turime vieną Tė-
vą, Dievą.
42. Jėzus tarė jiems: jei
Dievas būtų jūsų Tėvas,
jūs mylėtumėte mane, nes
iš Dievo išėjau ir atėjau,
nes aš esu atėjęs ne iš sa-
vęs, bet anas mane siuntė.
43. Kodėl jūs nesu-
prantate mano kalbos? To-
dėl kad jūs negalite klau-
syti mano kalbos.
44. Jūs esate iš tėvo
velnio ir norite pataikauti
savo tėvo geiduliams; iš
pat pradžios anas buvo
žmogžudys ir nemėgo tie-
sos, kadangi nėra jame
tiesos. Kada kalba melą,
kalba iš to, kas jojo, kadan-
gi jis melagis ir melo tėvas.
45. O netikite manimi,
kurs jums tiesą kalba.
46. Kas jūsų gali pri-
mesti man nuodėmę? jei
aš kalbu tiesą, kodėl jūs
netikite manimi?
47. Kas yra iš Dievo,
klauso Dievo žodžių. Jūs
neklausote todėl, kad nė-
sate iš Dievo.
48. Žydai atsakė ir tarė
jam: argi neteisingai mes
sakome, kad tu esi sama-
rietis ir turi velnią?
49. Jėzus atsakė: aš ne-
turiu velnio, bet aš gerbiu
savo Tėvą, o jūs niekinate
mane.
50. Aš neieškau savo
garbės. Yra kas jos ieško
ir teisia.
51. Ištiesų, ištiesų sa-
kau jums: kas vykdo mano
žodį, tas amžinai neregės
mirties.
52. Žydai atsakė jam:
dabar mes pažinome, kad
tu turi velnią. Mirė Ab-
raomas ir pranašai, ir tu
sakai: jei kas laikys mano
žodį, tas amžinai neragaus
mirties.
53. Argi tu esi didesnis
ne kaip mūsų tėvas Abra-
omas, kurs numirė, ir pra-
našai numirė. Ką tu darai
iš savęs?
54. Jėzus atsakė: jei aš
pats save garbinsiu, mano
garbė niekai. Yra mano
Tėvas, kurs mane garbina,
apie kurį jūs sakote, kad
jis yra jūsų Tėvas.
55. Jūs jo nepažinote,
bet aš jį pažįstu. Jei aš
sakyčiau, kad aš jo nepa-
žįstu, būčiau kaip ir jūs
melagis. Bet aš pažįstu jį
ir laikau jo žodį.
56. Jūsų tėvas Abrao-
mas džiūgavo, kad turėjo
matyti mano dieną; jis
matė ją ir džiaugėsi.

57. Tada žydai tarė jam: juk tu dar neturi penkių dešimtų metų ir esi matęs Abraomą?

58. Jėzus tarė jiems: ištiesų, ištiesų sakau jums: aš esu pirmiau nekaip Abraomas buvo.

59. Tada pakėlė akmenis, kad mestų į jį. Bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventovės .

9. PERSKYRIMAS.

1. Praeidamas pamatė aklą gimusį žmogų.

2. Jo mokytiniai paklausė jį sakydami: Mokytojau, kas nusidėjo, šitas ar jo gimdytojai, kad jis aklas gimė.

3. Atsakė Jėzus: nei šitas nei jo gimdytojai nenusidėjo, bet kad jame apsireikštų Dievo darbai.

4. Mums reikia vykdyti darbai to, kurs siuntė mane, kol diena. Ateina naktis, kada niekas negali veikti.

5. Kol esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa.

6. Tai pasakęs spiovė ant žemės, iš seilių padarė purvo ir patepė purvu jo akis.

7. Ir tarė jam: eik, nusiprausk tvenkinyje Siloa, išvertus tai reiškia siųstas. Tada jis nuvyko, nusiprausė ir sugrįžo regįs.

8. Tada kaimynai ir tie, kurie anksčiau matydavo jį, kada jis buvo elgeta, sakė: argi šis nėra tas pats, kurs sėdėdavo ir elgėtaudavo?

9. Vieni sakė: tai tas pats, kiti sakė: ne, bet jis į jį panašus. Anas sakė: tai aš.

10. Tada jie sakė jam: kaip prasivėrė tavo akys?

11. Anas atsakė: žmogus, vadinamas Jėzus, padarė purvą patepė mano akis ir tarė man: eik į Siloą ir nusiprausk. Tada aš nuėjau, nusiprausiau ir praregėjau.

12. Jie tarė jam: kur yra anas? Sako jam: nežinau.

13. Jie atvedė tuomet akląjį pas parisėjus.

14. O buvo sabata ta diena, kurioje Jėzus padarė purvą ir pravėrė jo akis.

15. Tada vėl klausinėjo jį ir parisėjai, kaip jis praregėjo; o jis tarė jiems. Jis pridėjo prie mano akių purvo, nusiprausiau ir regiu.

16. Tada tarė kaikurie parisėjų: šitas žmogus ne nuo Dievo, kadangi jis nelaiko sabatos. Kiti sakė: kaip nuodėmingas žmogus gali daryti tokį stebuklą? Ir jų tarpe buvo nuomonių skirtumas.

17. Tada vėl sako aklajam: ką tu sakai apie jį, kad jis pravėrė tavo akis? O jis tarė: tai pranašas.

18. O žydai netikėjo apie jį, kad buvo aklas ir praregėjo, kol pašaukė prapraregėjusiojo gimdytojus.

19. Ir klausinėjo juos, sakydami: ar šitas jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote, kad jis gimė aklas? Tai kaipgi jis dabar regi?

20. Tada jo tėvai atsakė ir tarė: mes žinome, kad šitas mūsų sūnus ir kad jis gimė aklas.

21. Bet kaip jis dabar regi, mes nežinome, arba kas pravėrė jo akis, mes nežinome. Klauskite jį patį, jis visametis, jis pats pasakys apie save.

22. Taip pasakė jo gimdytojai, kadangi bijojo žydų, nes žydai jau buvo susitarę, kad būtų išskirtas iš sinagogos, jei kas išpažintų jį Kristum.

23. Todėl jo gimdytojai pasakė, kad jis visametis, klauskite jį.

24. Tada antrą sykį klausė žmogų, kurs buvo aklas, ir tarė jam: duok garbę Dievui. Mes žinome, kad šitas žmogus nuodėmingas.

25. Anas atsakė: ar jis nuodėmingas, nežinau. Vieną žinau, kad aš buvau aklas, o dabar regiu.

26. Tada tarė jam: ką jis padarė tau? kaip jis pravėrė tavo akis?

27. Atsakė jiems: aš jau sakiau jums, ir jūs negirdėjote. Ką jūs vėl norite girdėti? Argi ir jūs norite tapti jo mokytiniais?

28. Jie keikė jį ir tarė: tu esi ano mokytinis, o mes esame Mozės mokytiniai;

29. Mes žinome, kad Dievas yra kalbėjęs Mozei; apie šitą mes nežinome, iš kur jis.

30. Žmogus atsakė ir tarė jiems. Juk tai nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur jis, o vis delto jis atvėrė mano akis.

31. Mes žinome, kad Dievas neišklauso nuodėmingųjų, bet jis išklauso tą, kurs yra dievobaimingas ir vykdo jo valią;

32. Nuo amžių negirdėta, kad kas nors būtų pravėręs aklo gimusio akis.

33. Jei šis nebūtų iš Dievo, jis nieko negalėtų daryti.

34. Jie atsakė ir tarė jam: tu visas esi gimęs nuodėmėse ir tu mus mokai? Ir išmetė jį laukan.

35. Išgirdo Jėzus, kad išmetė jį laukan; ir sutikęs jį, tarė: ar tiki Žmogaus Sūnumi?

36. Anas atsakė ir tarė:
kas jis yra, Viešpatie, kad
juo tikėčiau?
37. Jėzus tarė jam: ir
tu esi matęs jį, ir yra tas,
kurs kalba su tavimi.
38. Bet jis tarė: Viešpatie,
aš tikiu; ir atsiklaupė
prieš jį.
39. Ir Jėzus tarė: teismui
aš atėjau į šį pasaulį,
kad neregį regėtų, o regį
nustotų matę.
40. Tai girdėjo iš parisėjų,
kurie buvo su juo,
ir tarė jam: argi ir mes
esame akli?
41. Jėzus tarė jiems: jei
būtumėte akli, neturėtumėte
nuodėmės. Dabar
jūs sakote: mes regime.
Jūsų nuodėmė lieka.

10. PERSKYRIMAS.

1. Ištiesų, ištiesų sakau
jums: kas įeina į avių
gardą ne pro duris, bet
įlipa pro kitur, tas vagis
ir žmogžudys.
2. Bet kas įeina pro
duris, tas avių ganytojas.
3. Durininkas atidaro
jam, ir avys girdi jo balsą,
ir savąsias avis šaukia vardu
ir išveda jas.
4. Išvedęs visas savasias,
jis eina pirma jų, ir
avys seka paskui jį, kadangi
pažįsta jo balsą,
5. Bet svetimo jos neseks,
bėgs nuo jo, kadangi
pažįsta svetimųjų balsą.
6. Jėzus pasakė jiems
tą prilyginimą. Bet anie
nesuprato, kas tai buvo,
ką jis jiems kalbėjo.
7. Tada Jėzus vėl tarė:
ištiesų, ištiesų sakau jums:
aš esu avių durys.
8. Visi, kurie atėjo anksčiau
manęs, vagys ir plėšikai.
Bet avys jų neklausė.
9. Aš esu durys: jei kas
įeina per mane, bus išgelbėtas,
ir įeis ir išeis ir
ras ganyklą.
10. Vagis ateina tik
vogti, užmušti ir žudyti.
Aš atėjau, kad jos turėtų
gyvenimą ir perteklių.
11. Aš esu gerasis ganytojas.
Gerasis ganytojas
aukoja savo gyvybę
už avis
12. Samdininkas ir kurs
ne ganytojas, kuriam avys
nėra savos, mato vilką
ateinant, pameta avis ir
bėga — vilkas pagauna ir
išvaiko avis,
13. Kadangi jis samdininkas
ir jam nerūpi avys.
14. Aš esu gerasis samdininkas,
ir pažįstu savasias,
ir manosios pažįsta
mane,
15. Kaip Tėvas pažįsta
mane ir aš pažįstu Tėvą,
ir atiduodu gyvybę už
avis.

16. Aš turiu kitas avis, kurios nėra iš šito gardo; man reikia ir jos atvesti, ir jos klausys mano balso ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas.

17. Todėl Tėvas myli mane, kadangi atiduodu savo gyvybę, kad ją vėl gaučiau:

18. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš duodu ją pats iš savęs. Aš turiu galios ją duoti, ir aš turiu galios ją vėl imti. Iš savo Tėvo aš gavau tokį įsakymą.

19. Tarp žydų vėl kilo nesutikimas tų žodžių dėliai.

20. Bet daugelis jų sakė: jis turi velnią ir dūksta; kodėl klausote jo?

21. Kiti sakė: tai neapsėstojo žodžiai. Argi gali velnias praverti aklųjų akis?

22. O buvo Jeruzalėje šventovės pašventinimo šventė.

23. Buvo žiema. Ir Jėzus vaikštinėjo šventovėje, Saliamono prieangyje.

24. Tada žydai apstojo jį ir klausė jį: kol laikysi mūsų sielą netikrovėje? Jei tu esi Kristus, pasakyk mums atvirai.

25. Jėzus atsakė jiems: aš sakiau jums, ir jūs netikite. Darbai, kuriuos aš darau Tėvo vardu, liudija apie mane;

26. Bet jūs netikite, kadangi jūs nėsate iš mano avių

27. Mano avys klauso mano balso ir aš pažįstu jas ir jos seka paskui mane,

28. Ir aš duodu joms amžiną gyvenimą, ir jos per amžius nėkuomet nežus, ir niekas neišplėš jų iš mano rankos.

29. Tai, ką mano Tėvas yra man davęs, yra labiau vertinga negu visa, ir niekas negali išplėšti iš Tėvo rankos.

30. Aš ir Tėvas esame vienas ir tas pats.

31. Žydai vėl atnešė akmenų, kad jį užmuštų.

32. Jėzus atsakė jiems: aš parodžiau jums daug gražių darbų iš Tėvo, dėl kurio šių darbų jūs užmušate mane?

33. Žydai atsakė jam: gražaus darbo dėliai mes tavęs neužmušame, bet piktžodžiavimo dėliai, ir kadangi tu, žmogus būdamas, laikai save Dievu.

34. Jėzus atsakė jiems: ar neparašyta jūsų įstatyme: aš pasakiau: dievai jūs esate.

35. Jei jis dievais vadina tuos, kuriems teko Dievo Žodis ir Raštas negali būti panaikintas,

36. Tai kaip jūs sakote apie tą, kurį Dievas pašventino ir siuntė į šį pasaulį: tu piktžodžiauji, kadangi pasakiau: aš esu Dievo Sūnus?

37. Jei aš nedarau savo Tėvo darbų, netikėkite manimi.

38. Bet jei aš darau ir jūs netikite manimi, tikėkite darbais, kad pažintumėte ir įsitikintumėte, kad Tėvas yra manyje, ir aš Tėvuje.

39. Vėl ieškojo jo suimti, ir jis ištrūko iš jų rankų.

40. Ir vėl nuvyko į anapus Jordano į vietą, kur Jonas pirmą kartą buvo krikštydamas ir pasiliko tenai.

41. Daug ėjo pas jį ir sakė: Jonas, tiesa, nepadarė nė vieno stebuklo, bet visa buvo tiesa, ką Jonas sakė apie šitą.

42. Ir daug ten įtikėjo juo.

11. PERSKYRIMAS.

1. O buvo vienas sergąs, Lozorius iš Betanijos, iš Marijos ir jos sesers Mortos kaimo.

2. Marija buvo ta pati, kuri buvo patepusi Viešpatį tepalu ir nušluosčiusi savo plaukais jo kojas; jos brolis Lozorius sirgo.

3. Tada seserys pasiuntė pas jį sakydamos: Viešpatie, štai serga tas, kurį tu myli.

4. Bet Jėzus, išgirdęs tai, tarė: šita liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, kad per ją būtų pagarbintas Dievo Sūnus.

5. O Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių.

6. Kada išgirdo, kad serga, jis pasiliko dvi dienas toje vietoje, kurioje buvo.

7. Paskui jau sako mokytiniams: eikime vėl į Judėją!

8. Mokytiniai sako jam: Mokytojau, žydai dabar susirūpinę tave nužudyti, ir tu vėl vyksti ten?

9. Jėzus atsakė: ar ne dvylika valandų turi diena? Jei kas vaikšto dieną, nesuklumpa, nes mato šio pasaulio šviesą.

10. Bet jei kas vaikšto naktį, suklumpa, nes nėra šviesos jame.

11. Tai jis kalbėjo, ir paskui tarė jiems: Lozorius, mūsų draugas, užmigo, bet aš einu pažadinti jo iš miego.

12. Tada mokytiniai tarė jam: Viešpatie, jei jis užmigo, bus išgelbėtas.

13. Bet Jėzus buvo prasitaręs apie savo mirtį, o

anie manė, kad jis kalba
apie miego ilsėjimąsi.
14. Tada Jėzus aiškiai
pasakė jiems: Lozorius
numirė.
15. Ir aš džiaugiuosi
jūsų dėliai, kad aš ten ne-
buvau, kad tikėtumėte.
Bet eikime pas jį!
16. Tada Tomas, vadi-
namas Dvyniu, tarė ki-
tiems mokytiniams: eiki-
me ir mes, kad mirtume
su juo.
17. Atėjęs Jėzus rado
jį jau keturias dienas gu-
lintį kape.
18. Betanija buvo ne-
toli Jeruzalės, apie pen-
kioliką stadijų atstu nuo
jos.
19. Daug iš žydų buvo
atėję pas Mortą ir Mariją,
kad paguostų jas dėl bro-
lio.
20. Kada Marija išgir-
do, kad Jėzus ateina, išėjo
pasitikti jo. O Morta sėdė-
jo namie.
21. Morta tarė Jėzui:
Viešpatie, jei tu būtumei
buvęs čia, mano brolis ne-
būtų numiręs.
22. Ir dabar žinau, kad
ką nors prašai Dievą, Die-
vas duoda tau.
23. Jėzus sako jai: tavo
brolis prisikels.
24. Morta sako jam:
žinau, kad prisikels prisi-
kėlimo metu paskučiau-
sioje dienoje.
25. Jėzus tarė jai: aš
prisikėlimas ir gyvybė.
Kas manimi tiki, ir nu-
miręs bus gyvas.
26. Ir kiekvienas, kurs
gyvas ir tiki manimi, per
amžius nėkuomet nemirs.
Ar tiki tuo?
27. Sako jam: taip, Vieš-
patie. Aš esu įtikėjus, kad
tu esi Kristus, Dievo Sū-
nus, kurs ateina į pasaulį.
28. Ir tarusi tai, nuėjo
ir pašaukė savo seserį Ma-
riją, tylomis sakydama:
Mokytojas yra čia ir šau-
kia tave;
29. O kaip ana išgirdo,
greitai atsistojo ir nuėjo
pas jį.
30. Bet Jėzus dar nebu-
vo atėjęs į kaimą, bet dar
tebebuvo toje vietoje, kur
Morta pasitiko jį.
31. O žydai, kurie buvo
su ja namuose ir ramino
ją, pamatę Mariją, kad ji
greitai atsistojo ir išėjo,
sekė paskui ją, kadangi
manė, kad ji eina pas kapą
verkti.
32. Kada Marija atėjo,
kur buvo Jėzus ir pamatė
jį, puolė prie jo kojų ir
sakė: Viešpatie, jei tu bū-
tumei čia buvęs, mano
brolis nebūtų numiręs.
33. Kada Jėzus pamatė
ją verkiančią ir atėjusius
su ja žydus verkiančius,
susigraudino dvasioje ir
susijaudino.

34. Ir tarė: kur jį padėjote? Sako jam: Viešpatie, eik ir žiūrėk!

35. Jėzus apsiašarojo.

36. Tada žydai sakė: štai, kaip jis mylėjo jį!

37. Ar negalėjo šis, kurs pravėrė aklojo akis, padaryti, kad ir šitas nebūtų numiręs?

38. Tada Jėzus vėl susigraudino ir nuėjo į kapą. O buvo dauba ir akmuo užverstas ant jos.

39. Jėzus sako: nuriskite akmenį! sako jam mirusiojo sesuo Morta: Viešpatie, jis jau dvokia, nes jis guli ketvirtą dieną.

40. Jėzus sako jai: ar aš tau nesakiau; jei tikėsi, išvysi Dievo prakilnybę?

41. Tada nurito akmenį. O Jėzus pakėlė aukštyn savo akis ir tarė: Tėve, aš dėkoju tau, kad tu išklausei mane.

42. Aš gerai žinojau, kad tu visur išklausai mane; bet aplinkui stovinčios minios dėliai aš tariau tai, kad jie tikėtų, kad tu siuntei mane.

43. Ir pasakęs tai, sušuko didžiu balsu: Lozoriau išeik laukan.

44. Numirėlis išėjo, raiščiais surištomis kojomis ir rankomis, o jo veidas buvo aprištas skepeta. Jėzus sako jiems: atriškite jį ir leiskite jam eiti.

45. Tada įtikėjo daug žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir kurie buvo matę, ką Jėzus padarė.

46. Bet kaikurie jų nuėjo pas parisėjus ir pasakė, ką Jėzus padarė

47. Tada vyriausieji kunigai ir parisėjai sušaukė tarybą ir sakė: ką darysime, kad šitas žmogus daro daug stebuklų?

48. Jei paliksime jį taip, visi įtikės juo, ir ateis romėnai ir atims ir mūsų kraštą ir tautą.

49. Vienas jų, Kajifas kurs buvo anais metais vyriausiuoju kunigu, tarė jiems: jūs nieko nežinote

50. Ir nieko neapsvarstote, kad jums naudinga, geriau kad vienas žmogus mirtų už tautą, ne kaip kad visa tauta žūtų.

51. Bet tai jis kalbėjo ne iš savęs, bet kadangi anais metais buvo vyriausiu kunigu, jis pranašavo, kad Jėzus turėjo mirti už tautą

52. Ir ne vien už tautą, bet ir kad surinktų į vienybę išsklaidytuosius Dievo vaikus.

53. Taip nuo anos dienos jie teiravosi, kaip jį nužudyti.

54. Tada Jėzus viešai daugiau nebevaikščiojo tarp žydų, bet nuvyko iš

ten į šalį arti dykumos į miestą, Efraimu vadinamą, ir ten jis pasiliko su savo mokytiniais.

55. O buvo arti žydų Velykos ir prieš Velykas daug vyko iš kaimo į Jeruzalę, kad pašventintų save.

56. Tada jie ieškojo Jėzaus ir, stovėdami šventovėje, sakė vienas kitam: ką jūs manote, juk jis neatvyks į šventovę?

57. Vyriausieji kunigai ir parisėjai buvo išdavę įsakymus, kad praneštų, jei sužinotų, kur jis yra, kad galėtų suimti jį.

12. PERSKYRIMAS.

1. Šešias dienas prieš Velykas Jėzus nuvyko į Betaniją, kur buvo Lozorius, kurį Jėzus buvo prikėlęs iš mirusiųjų.

2. Tenai jie iškėlė jam pokylį, ir Morta tarnavo, o Lozorius buvo vienas tų, kurie su juo sėdėjo prie stalo.

3. Tada Marija paėmė brangaus tikro nardo tepalo svarą, patepė Jėzaus kojas ir savo plaukais jas nušluostė. O namai buvo pripildyti tepalo kvapo.

4. Bet Judas Iskarijotas, vienas jo mokytinių, kurs turėjo išduoti jį, sako:

5. Kodėl šis tepalas tapo neparduotas už tris šimtus centų ir neatiduotas pavargėliams?

6. Bet jis pasakė tai ne dėl to, kad jam būtų rūpėję pavargėliai, bet dėlto, kad jis buvo vagis ir, laikydamas piniginę, nuslėpdavo, kas buvo įdedama į ją.

7. Tada Jėzus tarė: duok jai ramybę, kad ji palaikytų tai mano laidotuvių dienai,

8. Nes pavargėlių jūs visuomet turite pas save, o mane ne visuomet turite.

9. Tada didelė žydų minia sužinojo, kad jis yra ten, ir jie nuvyko ne vien Jėzaus dėliai, bet kad pamatytų ir Lozorių, kuris buvo prikeltas iš mirusiųjų.

10. Bet vyresnieji kunigai teiravosi, kaip užmušti ir Lozorių,

11. Kadangi daug žydų jo dėliai tolo ir tikėjo Jėzumi.

12. Kitą dieną, kada didelė minia, kuri buvo atvykusi į šventę, išgirdo, kad Jėzus ateina į Jeruzalę,

13. Ėmė palmų šakas ir išėjo pasitikti jo, ir šaukė: osanna, palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu, Izraėlio karalius.

14. Bet Jėzus, radęs asiliuką, užsėdo ant jo, kaip parašyta:

15. Nebijok Sijono duktė, štai tavo karalius vyksta, sėdėdamas ant asiliuko.

16. Pradžioje jo mokytiniai nesuprato tai, bet kada Jėzus buvo pagarbintas, tada atsiminė, kad tai buvo parašyta apie jį, ir jie buvo tai padarę jam.

17. Tada liudija minia, kuri buvo su juo, kada jis šaukė Lozorių iš kapo ir kėlė jį iš mirusiųjų.

18. Todėl ir minia ėjo pasitikti jo, kadangi ji buvo girdėjusi, kad jis buvo padaręs tą stebuklą.

19. Tada parisėjai kalbėjosi tarp savęs: matote, kad jūs nieko nepadarote. Štai pasaulis atvyko paskui jį.

20. O buvo kaikurie graikai tarp tų, kurie buvo atvykę pasimelsti per šventę.

21. Šie priėjo prie Pilypo, kurs buvo iš Betsaidos Galilėjoje ir prašė jį sakydami: viešpatie, mes norime matyti Jėzų.

22. Pilypas eina ir sako Andriejui. Eina Andriejus ir Pilypas ir sako Jėzui,

23. O Jėzus atsako jiems sakydamas: yra atėjusi valanda, kad Žmogaus Sūnus būtų pagarbintas.

24. Ištiesų, ištiesų sakau jums: jei kviečio grūdas, įkritęs į žemę, nenumiršta, tai jis vienas lieka, bet jei numiršta, tai duoda daug vaisiaus.

25. Kas brangina savo gyvybę, tas jos netenka ir kas neapkenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, tas išsergės ją amžinam gyvenimui.

26. Jei kas tarnauja man, tas teseka paskui mane, ir kur aš esu, tenai bus ir mano tarnas. Jei kas man tarnauja, tą gerbs Tėvas.

27. Dabar mano siela sutrenkta. Ką turiu sakyti? Tėve, gelbėk mane iš šitos valandos. Tačiau todėl aš atėjau į šitą valandą

28. Tėve, pagarbink savo vardą! Tada iš dangaus atėjo balsas: kaip pagarbinau, taip ir vėl pagarbinsiu.

29. O stovėjusi minia, išgirdusi tai, sakė: griaustinis sugriaudė. Kiti sakė: angelas kalbėjo su juo.

30. Jėzus atsakydamas tarė: balsas pasigirdo ne dėl manęs, bet dėl jūsų.

31. Dabar vyksta šio pasaulio teismas. Dabar šio pasaulio valdovas bus išmestas laukan.

32. Ir aš trauksiu visus prie savęs, kada būsiu paaukštintas iš žemės.

33. Bet jis sakė tai, paženklindamas, kokia mirtimi jis turės mirti;

34. Tada minia atsakė jam: mes girdėjome iš įstatymo, kad Kristus lieka per amžius, ir kaip tu sakei, kad Žmogaus Sūnus turi būti paaukštintintas? Kas yra tas Žmogaus Sūnus?

35. Tada Jėzus tarė jiems: dar per trumpą laiką yra šviesa tarp jūsų; vaikščiokite,kol turite šviesos, kad tamsybė neužpultų jūsų. Ir kas vaikščioja tamsybėje, nežino, kur eina.

36. Kol turite šviesą, tikėkite šviesa, kad taptumėte šviesos sūnumis. Šitai Jėzus kalbėjo, nuėjo ir pasislėpė nuo jų.

37. Nors jis jų akivaizdoje buvo padaręs tokių stebuklų, tačiau jie neįtikėjo juo,

38. Kad būtų įvykdytas pranašo Jėzajo žodis, kurį pasakė: Viešpatie, kas įtikėjo mūsų skelbimu ir kam buvo apreikštas Viešpaties petis?

39. Todėl jie negalėjo tikėti, kadangi Jėzajas vėl pasakė:

40. Jis apakino jų širdį, kad jie nematytų akimis, ir nesuprastų širdimi, ir kad jie atsiverstų ir aš pagydyčiau juos.

41. Šitai pasakė Jėzajas, kadangi matė jo garbę ir kalbėjo apie jį.

42. Nežiūrint to, vis dėlto daugelis iš vyresniųjų įtikėjo juo, bet parisėjų dėliai neišpažino, kad nebūtų išskirti iš sinagogos,

43. Nes jie žmonių garbę labiau mylėjo ne kaip Dievo garbę.

44. Bet Jėzus šaukė ir tarė: kas tiki manimi, ne manimi tiki, bet tuo, kurs mane siuntė;

45. Kas mane mato, mato tą, kurs mane siuntė.

46. Aš kaip šviesa atėjau į pasaulį, kad kiekvienas, kurs tiki manimi, nepasiliktų tamsybėje.

47. Ir jei kas klauso mano žodžių ir nesilaiko jų, aš neteisiu jo, nes aš atėjau ne teisti pasaulio, bet gelbėti.

48. Kas paniekina mane ir nepriima mano žodžių, turi tą, kurs teisia jį. Žodis, kurį aš kalbėjau, tas teis jį paskučiausiąją dieną,

49. Nes aš kalbėjau ne iš savęs, bet Tėvas, kurs siuntė mane, įsakė, ką turiu sakyti ir ką kalbėti.

50. Ir aš žinau, kad jo įsakyme yra amžinas gyvenimas. Ir taip ką aš kal-

bu: kaip mano Tėvas pasakė man, taip aš kalbu.

13. PERSKYRIMAS.

1. Prieš Velykų šventes, kadangi Jėzus žinojo, kad jo valanda atėjo, kad eitų iš šio pasaulio pas Tėvą, jis išreiškė meilę saviesiems, kurie buvo pasaulyje, iki galui mylėjo juos.

2. Vakarienės metu, kada velnias jau buvo įėjęs širdin, kad Judas, Simono sūnus, Iskarijotas išduotų jį,

3. Žinodamas, kad Tėvas davė visa jam į rankas, ir kad atėjo iš Dievo ir vyksta pas Dievą,

4. Pakyla nuo puotos, nusivelka drabužius, ima priekaištį ir apsijuosia juo.

5. Paskui įpila vandens į praustuvą ir pradeda mazgoti mokytinių kojas ir šluostyti jas priekaisčiu, kuriuo buvo susijuosęs.

6. Pagaliau priėjo prie Simono Petro. Jis sako jam: Viešpatie, tu mazgoji mano kojas?

7. Jėzus atsakydamas tarė jam: ką aš darau, tu dabar nežinai, bet paskui sužinosi.

8. Petras sako jam: nėkuomet per amžius nemazgosi mano kojų. Jėzus atsakė jam: jei aš nemazgosiu tavęs, tu neturėsi dalies su manimi.

9. Simonas Petras sako jam: Viešpatie, nevien mano kojas, bet ir rankas ir galvą.

10. Jėzus sako jam: kas nusiplovęs, tam, be kojų, nėra reikalo besimazgoti, bet jis visas yra tyras. Ir jūs esate tyri, bet ne visi,

11. Nes jis žinojo savo išdavėją. Todėl jis tarė: ne visi jūs tyri.

12. Kada buvo numazgojęs jų kojas, apsivilkęs savo rūbus ir vėl atsisėdęs, tarė jiems: suprantate, ką aš esu padaręs jums?

13. Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu ir gerai sakote. Aš esu.

14. Todėl, jei aš jūsų Mokytojas ir Viešpats numazgojau jums kojas, ir jūs privalote mazgoti kojas vienas kitam.

15. Nes pavyzdį daviau jums, kad ir jūs darytumėte, kaip aš padariau jums.

16. Ištiesų, ištiesų sakau jums: tarnas nėra didesnis už savo šeimininką, nei pasiųstasis didesnis už tą, kurs siuntė jį.

17. Jei tai žinote ir darote, palaiminti esate.

18. Aš kalbu ne apie visus. Aš žinau, apie ku-

riuos, bet kad Raštas bū-
tų įvykdytas: kurs valgo
duoną su manim, pakėlė
savo kulną prieš mane.
19. Nuo šio laiko sakau,
jums prieš įvykstant, kad
jūs, tikėtumėte, kad tai aš
esu, kada tai įvyks.
20. Ištiesų, ištiesų sa-
kau jums: kas priima, kurį
aš siunčiu, tas mane pri-
ima, o kurs mane priima,
priima tą, kurs mane
siuntė.
21. Pasakęs tai, Jėzus
buvo sujaudintas dvasioje
ir liudijo kalbėdamas: iš-
tiesų, ištiesų sakau jums:
vienas jūsų išduos mane.
22. Mokytiniai dairėsi į
kits kitą, nežinodami, apie
kurį kalbama.
23. Vienas jo mokytinių,
kurį Jėzus mylėjo, buvo
prisiglaudęs prie Jėzaus
krūtinės.
24. Tada Simonas Pet-
ras davė ženklą jam ir
tarė: klausk, kuris yra apie
kurį kalbama.
25. Prisiglaudęs prie
Jėzaus krūtinės, jis sako
jam: Viešpatie, kuris tai
yra?
26. Tada Jėzus atsakė
jam: tas yra, kuriam pa-
dažęs kąsnį duosiu. Pa-
dažęs kąsnį ima ir duoda
Judai Iskarijoto Simono
sūnui.
27. Ir tuomet, po kąsnio
šėtonas įėjo į jį. Tada Jė-
zus sako jam: ką darai, da-
ryk greitai.
28. Bet niekas puotos
dalyvių nesuprato, kam
jis tarė tai jam,
29. Nes kaikurie manė,
kad, kadangi Judas turėjo
piniginę, Jėzus sako jam:
pirk, kas mums reikalinga
šventei arba kad duotų ką
nors vargšams.
30. Tada Judas, paėmęs
kąsnį, tuojau išėjo. O bu-
vo naktis
31. Kada jis buvo išė-
jęs, Jėzus tarė: dabar Žmo-
gaus Sūnus pagarbintas,
ir Dievas pagarbintas ja-
me.
32. Jei Dievas pagarbin-
tas jame, tai ir Dievas pa-
garbins jį savyje, ir tuojau
pagarbins jį.
33. Vaikai, dar trumpą
laiką aš esu su jumis. Jūs
ieškosite manęs ir kaip žy-
dams pasakiau, kad jūs
negalite eiti ten, kur aš
einu, taip dabar ir jums
sakau.
34. Naują įsakymą duo-
du jums, kad mylėtumėte
kits kitą, kaip aš mylėjau
jus, kad ir jūs mylėtumėte
kits kitą.
35. Kad esate mano mo-
kytiniai, visi pažins iš to,
kad turite meilės tarp sa-
vęs.
36. Simonas Petras sa-
ko jam: Viešpatie, kur
eini? Jėzus atsakė: kur aš

einu, tu dabar negali sekti paskui mane, bet vėliau tu seksi paskui mane.

37. Petras sako jam: Viešpatie, kodėl dabar aš negaliu sekti paskui tave? Aš paaukosiu savo gyvybę už tave.

38. Jėzus atsakė: tu paaukosi savo gyvybę už mane? Ištiesų, ištiesų sakau tau: tikrai gaidys nepragys, kol tu tris kartus užsiginsi manęs.

14. PERSKYRIMAS.

1. Teneišsigąsta jūsų širdis. Tikite Dievą, tikite ir mane.

2. Mano Tėvo namuose yra daug gyvenimų. Jei taip nebūtų, būčiau pasakęs jums: einu prirengti vietos jums.

3. Ir kai būsiu nuėjęs prirengęs vietą jums, vėl ateisiu ir paimsiu jus pas save, kad ir jūs būtumėte ten, kur aš esu.

4. Kur aš einu, žinote kelią.

5. Tomas sako jam: Viešpatie, mes nežinome, kur eini, kaip galime žinoti kelią?

6. Jėzus sako jam: aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas neateina pas Tėvą, jei ne per mane.

7. Jei būtumėte pažinę mane, pažintumėte ir mano Tėvą. Nuo šio laiko pažįstate jį ir esate matę jį.

8. Pilypas sako jam: Viešpatie, parodyk mums Tėvą ir mes būsime patenkinti.

9. Jėzus sako jam: tiek laiko aš esu su jumis ir nepažinai manęs, Pilype? Kas yra matęs mane, tas yra matęs Tėvą. Kaip tu sakai parodyk mums Tėvą?

10. Ar tu netiki, kad aš esu Tėvuje, o Tėvas yra manyje? Nekalbu iš savęs žodžių, kuriuos kalbu jums, bet savo darbus daro Tėvas, kurs pasilieka manyje.

11. Tikėkite manimi, kad aš esu Tėvuje, o Tėvas manyje. Jei ne, tikėkite pačių darbų dėliai.

12. Ištiesų, ištiesų sakau jums: kas tiki manimi, tas darys darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys didesdesnius ne kaip šituos, nes aš einu pas Tėvą.

13. Ir jei ką nors prašytumėte mano vardu, darysiu tai, kad Tėvas būtų pagarbintas Sūnuje.

14. Jei ką nors prašytumėte mano vardu, darysiu.

15. Jei mylite mane, laikysite mano įsakymus.

16. Ir aš prašysiu Tėvą ir jis duos jums kitą užta-

rėją, kad per amžius būtų
su jumis,
17. Tiesos Dvasią, ku-
rios pasaulis negali gauti,
kadangi nei jos mato nei
pažįsta; jūs pažįstate ją,
kadangi pasilieka pas jus
ir yra jumyse.
18. Aš nepaliksiu jūsų
našlaičiais, ateisiu pas jus.
19. Dar mažą valan-
dėlę ir pasaulis daugiau
nebematys manęs, bet jūs
matote mane, kadangi aš
gyvas ir jūs būsite gyvi.
20. Aną dieną jūs pa-
žinsite, kad aš esu savo
Tėvuje, ir jūs esate ma-
nyje, ir aš jumyse
21. Kas turi mano įsta-
tymus ir laiko juos, tas
myli mane, o kas mane
myli, tas bus mylėtas ma-
no Tėvo, ir aš mylėsiu jį
ir apreikšiu save jam.
22. Judas, ne Iskarijo-
tas, sako jam: Viešpatie,
kas atsitiko, kad tu nori
apreikšti save mums, o
ne pasauliui.
23. Jėzus atsakė ir tarė
jam: jei kas myli mane,
laikys mano žodį, ir mano
Tėvas mylės jį, ir mes
ateisime pas jį ir padary-
sime gyvenimą pas jį.
24. Kas manęs nemyli,
tas nelaiko mano žodžių,
ir ne mano žodžiai, ku-
riuos girdite, bet Tėvo,
kurs mane siuntė.
25. Tai aš esu pasakęs
jums, būdamas pas jus.
26. Bet Užtarėjas Dva-
sia Šventoji, kurią siųs
Tėvas mano vardu, jis
mokys jus viso ir primins
jums visa, ką aš jums kal-
bėjau.
27. Ramybę palieku
jums, savo ramybę duodu
jums. Ne kaip pasaulis
duoda, aš duodu jums.
Tenenusigąsta jūsų šir-
dis ir tenenusimina.
28. Jūs girdėjote, kad
aš pasakiau jums: aš einu
ir ateinu pas jus. Jei my-
lite mane, jūs džiaugsitės,
kad aš einu pas Tėvą, ka-
dangi Tėvas didesnis negu
aš.
29. Ir dabar aš pasa-
kiau jums, pirm negu
įvyksta, kad tikėtumėte,
kada įvyksta.
30. Aš toliau daug ne-
bekalbėsiu su jumis, nes
ateina pasaulio kunigaikš-
tis. Manyje jis nieko ne-
turi,
31. Bet kad pasaulis
pažintų, kad aš myliu Tė-
vą ir kaip Tėvas davė įsa-
kymą man, taip darau.
Kelkitės, eikime iš čia!

15. PERSKYRIMAS.

1. Aš esu tikras vyn-
medis ir mano Tėvas
vynmedžių sodininkas.
2. Kiekvieną šakelę, ku-
ri neduoda vaisiaus, jis

šalina, ir kiekvieną, kuri
duoda vaisių, valo, kad
duotų daugiau vaisiaus.
3. Jūs esate tyri dėl žodžio, kurį esu pasakęs jums.
4. Pasilikite manyje, ir
aš pasiliksiu jumyse. Kaip
šakelė iš savęs negali duoti
vaisiaus, jei nelieka prie
vynmedžio, taip ir jūs
negalite, jei nepasiliekate manyje.
5. Aš esu vynmedis, jūs
šakelės. Kas pasilieka manyje, o aš jame, tas duoda
daug vaisiaus, nes be manęs jūs nieko negalite daryti.
6. Jei kas nepasilieka
manyje, tas bus išmestas
laukan kaip šakelė, kuri
nudžiūsta, žmonės paima
ją, įmeta į ugnį ir sudegina.
7. Jei jūs pasiliekate manyje ir mano žodžiai pasilieka jumyse, prašykite,
ko norite, jums bus duota.
8. Mano tėvas pagarbintas tuo, kad jūs duodate
daug vaisiaus ir kad jūs
pasireiškiate mano mokytiniais.
9. Kaip Tėvas mylėjo
mane, taip ir aš myliu jus.
Pasilikite mano meilėje.
10. Jei jūs laikysite mano įsakymus, pasiliksite
mano meilėje, kaip aš esu
laikęs savo Tėvo įsakymus
ir pasilieku jo meilėje.
11. Aš kalbėjau tai jums
kad mano džiaugsmas būtų jumyse ir kad jūsų
džiaugsmas būtų pilnas.
12. Mano įsakymas yra,
kad kits kitą mylėtumėte,
kaip aš mylėjau jus.
13. Niekas neturi didesnės meilės, kaip tas, kurs
guldo savo gyvybę už savo
draugus.
14. Jūs esate mano
draugai, jei darote, ką aš
įsakau jums.
15. Aš daugiau nebevadinu jūsų tarnais, kadangi tarnas nežino, ką
daro jo šeimininkas. Bet
aš pavadinau jus draugais, kadangi aš pranešiau
jums visa, ką esu girdėjęs
iš savo Tėvo.
16. Ne jūs išrinkote mane, bet aš išrinkau jus,
ir paskyriau jus, kad jūs
eitumėte ir neštumėte vaisių ir kad jūsų vaisius pasiliktų, kad duotų jums,
ko tik prašysite Tėvą mano vardu.
17. Todėl įsakau jums,
mylėti kits kitą.
18. Jei pasaulis neapkenčia jus, žinokite, kad
pirm jūsų jis yra neapkentęs manęs.
19. Jei jūs būtumėte iš
pasaulio, pasaulis mylėtų,
kas priklauso jam. O kadangi jūs nesate iš pa-

saulio, bet aš išrinkau jus iš pasaulio, todėl pasaulis neapkenčia jus.

20. Atsiminkite mano žodį, kurį pasakiau jums: tarnas nėra didesnis už savo šeimininką. Jei jie persekiojo mane, persekios ir jus. Jei jie laikė mano žodį, laikys ir jūsų.

21. Bet visa tai jie darys jums mano vardo dėliai, kadangi nepažįsta to, kurs siuntė mane.

22. Jei nebūčiau atėjęs ir kalbėjęs jiems, jie neturėtų nuodėmės; o dabar jie neturi pasiteisinimo dėl savo nuodėmės.

23. Kas neapkenčia manęs, tas neapkenčia ir mano Tėvo.

24. Jei nebūčiau daręs jūsų tarpe darbų, kurių nedarė niekas kitas, nuodėmės neturėtų; o dabar jie yra matę ir neapkentę tiek manęs tiek ir mano Tėvo.

25. Bet kad būtų įvykdytas žodis, parašytas jų įstatyme: veltui jie neapkentė manęs.

26. Kada ateis Užtarėjas, kurį aš siųsiu jums iš Tėvo, Tiesos dvasia, kuri išeina iš Tėvo, tas liudys apie mane.

27. Bet ir jūs liudykite, kadangi nuo pradžios esate su manimi.

16. PERSKYRIMAS.

1. Aš esu kalbėjęs tai jums, kad nesipiktintumėte.

2. Išstums jus iš sinagogų; bet ateina valanda, kad kiekvienas, kurs užmuša jus, manys tarnaująs Dievui.

3. Ir jie darys tai, kadangi nepažino nei mano Tėvo nei manęs.

4. Bet aš esu pasakęs tai jums, kad, atėjus jų valandai, atsimintumėte, kad aš esu sakęs. Bet nuo pradžios aš nesakiau tai jums, kadangi aš buvau su jumis.

5. O dabar aš einu pas tą, kurs mane siuntė, ir niekas jūsų neklausia manęs, kur eini?

6. Bet, kadangi aš pasakiau tai jums, nuliūdimas pripildė jūsų širdis.

7. Bet aš sakau tiesą jums: naudinga jums, kad nueičiau, nes jei aš nenueisiu, Užtarėjas neateis pas jus. O jei nueisiu, siųsiu jį pas jus.

8. Ir anas atėjęs baus pasaulį dėl nuodėmės, dėl teisumo ir dėl teismo.

9. Dėl nuodėmės, kadangi jie netiki manimi.

10. Dėl teisumo, kadangi einu pas Tėvą, ir

daugiau nebematysite manęs.

11. Dėl teismo, kadangi šio pasaulio kunigaikštis nuteistas.

12. Dar daug aš turiu sakyti jums, bet dabar jūs negalite pakęsti.

13. O kada bus atėjusi ana, Tiesos dvasia, ji ves jus į visą tiesą, nes ne iš savęs ji kalbės, bet kalbės, ką girdi, ir paskelbs jums ateinančius dalykus:

14. Ana pagarbins mane, kadangi ims iš to, kas man priklauso ir paskelbs jums.

15. Mano yra visa, ką Tėvas turi. Todėl pasakiau, kad ji ims iš to, kas man priklauso ir paskelbs jums.

16. Dar valandėlė ir daugiau nebematysite manęs, ir vėl maža valandėlė ir matysite mane;

17. Tada iš jo mokytinių tarpo tarė vienas kitam: kas tai yra ką sako mums: dar valandėlė ir nebematysite manęs, ir vėl maža valandėlė, ir matysite mane; ir, aš einu pas Tėvą.

18. Jie sakė: kas tai yra, ką sako: dar valandėlė? mes nežinome, ką jis kalba.

19. Jėzus suprato, kad jie norėjo klausti jį, ir tarė jiems: todėl jūs susimąstę tarp savęs, kad pasakiau: dar valandėlė ir nebematysite manęs, ir vėl maža valandėlė ir matysite mane.

20. Ištiesų, ištiesų sakau jums: jūs raudosite ir dejuosite, bet pasaulis džiaugsis. Jūs būsite nuliūdę, bet jūsų nuliūdimas virs džiaugsmu.

21. Kada moteriškė gimdo, turi sopulio, kadangi jos valanda atėjo. Pagimdžiusi vaiką, nebeatsimena daugiau skausmo dėl džiaugsmo, kad žmogus pagimdytas pasauliui.

22. Ir dabar, tiesa, turite nuliūdimo, bet vėl aš pamatysiu jus, ir jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas neatims iš jūsų

23. Ir aną dieną jūs nieko neklausite manęs. Ištiesų, ištiesų sakau jums, jei jūs ko prašysite Tėvą, jis duos jums mano vardu.

24. Iki šiol jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas.

25. Aš kalbėjau jums tai prilyginimais. Ateina valanda, kada daugiau nebekalbėsiu prilyginimais, bet viešai skelbsiu jums apie Tėvą.

26. Aną dieną jūs prašysite mano vardu, ir aš

nesakau jums, kad aš prašysiu už jus Tėvą,

27. Nes Tėvas pats myli jus, kadangi jūs esate mylėję mane ir įtikėję, kad aš išėjau iš Tėvo.

28. Aš išėjau iš Tėvo ir esu atėjęs į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą.

29. Jo mokytiniai sako: štai dabar tu aiškiai kalbi ir nesakai jokio prilyginimo

30. Dabar mes žinome, kad tu žinai visa ir kad tau nereikia, kad kas klaustų tave. Todėl mes tikime, kad tu išėjai iš Dievo.

31. Jėzus atsakė jiems: dabar jūs tikite?

32. Štai ateina valanda ir atėjo, kad būsite išsklaidyti kiekvienas į savo vietą ir paliksite mane vieną. Tačiau aš nėsu vienas, kadangi Tėvas yra su manimi.

33. Tai aš esu pasakęs jums, idant turėtumėte ramybės manyje. Pasaulyje jūs turite baimės, bet būkite drąsūs, aš esu nugalėjęs pasaulį.

17. PERSKYRIMAS.

1. Šitai kalbėjo Jėzus ir, pakėlęs savo akis į dangų, tarė: Tėve, valanda atėjo! Pagarbink savo Sūnų, kad Sūnus pagarbintų tave.

2. Tu davei jam galios visuose žmonėse, kad jis duotų amžiną gyvenimą jiems visiems, kuriuos esi davęs jam.

3. O šis yra amžinas gyvenimas, kad jie pažintų tave, vieną tikrą Dievą ir Jėzų Kristų, kurį siuntei.

4. Aš pagarbinau tave žemėje, įvykdęs darbą, kurį buvai davęs man, kad daryčiau,

5. O dabar pagarbink mane tu, Tėve, pas save ta garbe, kurią aš turėjau pas tave pirm negu pasaulis buvo.

6. Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms, kuriuos davei man iš pasaulio. Tavo jie buvo ir man davei juos, ir jie yra išlaikę tavo žodį.

7. Dabar jie pažino, kad iš tavęs yra visa, ką tu man davei.

8. Kadangi aš daviau jiems žodžius, kuriuos davei man, ir jie priėmė ir tikrai pažino, kad aš išėjau iš tavęs, ir įtikėjo, kad tu siuntei mane.

9. Aš prašau ne už juos: aš prašau ne už pasaulį, bet už tuos, kuriuos davei man, kadangi jie tavo.

10. — Ir visa, kas mano, tai tavo, ir kas tavo,

tai mano — ir aš esu pagarbintas juose.

11. Aš nebėsu daugiau pasaulyje, o jie yra pasaulyje, ir aš einu pas tave. Šventasis Tėve, išlaikyk juos savo varde, kurį man davei, kad jie būtų viena, kaip mes.

12. Kada buvau su jais, aš laikiau juos tavo varde, kurį davei man, ir aš sergėjau, ir nė vienas jų, be prapulties sūnaus nežuvo, kad būtų įvykdytas Raštas.

13. O dabar aš einu pas tave, ir aš kalbu tai pasaulyje, kad jie turėtų savyje mano pilną džiaugsmą.

14. Aš daviau jiems tavo žodį, o pasaulis neapkentė jų, kadangi jie ne iš pasaulio, kaip ir aš nėsu iš pasaulio.

15. Aš neprašau, kad paimtumei juos iš pasaulio, bet kad sergėtumei nuo pikto.

16. Jie ne iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio.

17. Pašventink juos tiesoje! Tavo Žodis yra tiesa.

18. Kaip tu siuntei mane į pasaulį, taip ir aš išsiunčiu juos į pasaulį.

19. Aš pašvenčiu save už juos, kad ir jie būtų pašventinti tiesoje.

20. Bet ne vien už šituos aš prašau, bet ir už tuos, kurie dėl jų žodžio tiki manimi,

21. Kad visi būtų viena, kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų mumyse, kad pasaulis tikėtų, kad tu siuntei mane.

22. Ir aš daviau jiems garbę, kurią man davei, kad jie būtų viena, kaip ir mes esame viena.

23. Aš juose, o tu manyje, kad jie būtų tobuli vienybei, kad pasaulis pažintų, kad tu siuntei mane ir mylėjai juos kaip mylėjai mane.

24. Tėve, ką tu man davei, aš noriu, kad, kur aš esu, ir anie būtų su manimi, kad jie regėtų mano garbę, kurią man davei, kadangi mylėjai mane pirm pasaulio įkūrimo.

25. Teisusis Tėve, ir pasaulis nepažino tavęs, bet aš pažinau tave, ir jie pažino, kad tu siuntei mane.

26. Ir aš apreiškiau ir apreikšiu jiems tavo vardą, kad meilė, kuria mylėjai mane, būtų juose, kaip aš esu juose.

18. PERSKYRIMAS.

1. Pasakęs tai, Jėzus su savo mokytiniais išėjo į anapus Kidrono upelio,

kur buvo daržas, į kurį įėjo jis ir jo mokytiniai.

2. Bet ir Judas, kurs išdavė jį, žinojo tą vietą, kadangi Jėzus su savo mokytiniais dažnai ten susirinkdavo.

3. Tada Judas, paėmęs būrį tarnų iš vyriausiųjų kunigų ir parisėjų, eina ten su žibintais, žiburiais ir ginklais.

4. Kadangi Jėzus žinojo visa, kas eina prieš jį, išėjo priešais ir sako jiems: ko ieškote?

5. Jie atsakė jam: Jėzaus Nazariečio. Sako jiems: aš esu. Bet su jais stovėjo ir Judas, kurs išdavė jį.

6. Kada jis tarė jiems: aš esu, jie pasitraukė atgal ir parpuolė žemėn.

7. Tada ir vėl jis klausė juos: ko ieškote? O jie tarė: Jėzaus Nazariečio.

8. Jėzus atsakė: aš sakiau jums, kad aš esu. Jei jūs ieškote manęs, leiskite šitiems eiti šalin,

9. Kad būtų įvykdytas žodis, kurį pasakė: kuriuos man davei, nepražudžiau nė vieno jų.

10. Tada Simonas Petras, kurs turėjo kalaviją, ištraukė jį, smogė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jo dešiniąją ausį. O to tarno vardas buvo Malkus.

11. O Jėzus tarė Petrui: kišk kalaviją į makštį! Argi aš neturiu gerti taurės, kurią Tėvas davė man?

12. Tada būrys, tūkstantininkas ir žydų tarnai suėmė Jėzų ir surišė jį,

13. Ir nuvedė jį pirm pas Anną, nes jis buvo uošvis Kajifo, kurs tais metais buvo vyriausias kunigas.

14. O Kajifas buvo tas pat, kurs buvo pataręs žydams, kad naudinga esą, kad vienas žmogus mirtų už tautą.

15. O paskui Jėzų sekė Simonas Petras ir kitas mokytinis. Tas mokytinis buvo pažįstamas vyriausiojo kunigo, ir jis įėjo draug su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą.

16. Bet Petras stovėjo lauke prie durų. Tada išėjo antrasis mokytinis, kurs buvo pažįstamas vyriausiojo kunigo, kalbėjo su durininke ir įvedė Petrą.

17. Tada tarnaitė durininkė sako Petrui: ar tu nėsi iš šio žmogaus mokytinių tarpo? Tas atsakė: aš nėsu.

18. Bet stovėjo vergų ir tarnų, sukūrę ugniakurą, nes buvo šalta, ir šildėsi. O ir Petras stovėjo su jais, besišildydamas.

19. Vyriausias kunigas klausinėjo Jėzų, apie jo mokytinius ir apie jo mokslą.

20. Jėzus atsakė jam: aš esu viešai kalbėjęs pasauliui. Aš visuomet mokiau sinagogoje ir šventovėje, kur visi žydai susirenka. Slaptai aš nieko nekalbėjau.

21. Kam klausi manęs? Klausk tuos, kurie girdėjo, ką aš kalbėjau jiems. Štai, šitie žino, ką aš sakiau.

22. Bet jam taip kalbant, vienas tenpat stovinčių tarnų smogė Jėzui per veidą, tardamas: taip tu atsakai vyriausiam kunigui?

23. Jėzus atsakė jam: jei netinkamai kalbėjau, įrodyk, kas netinkama, bet jei tinkamai, kam muši mane?

24. Tada Annas nusiuntė jį surištą pas Kajifą, vyriausiąjį kunigą.

25. O Simonas Petras stovėjo besišildydamas. Tada tarė jam: ar ir tu nėsi iš jo mokytinių tarpo? Jis užsigynė ir tarė: aš nėsu.

26. Vienas vyriausiojo kunigo tarnų, giminaitis to, kuriam Petras nukirto ausį, paklausė: argi aš nemačiau tavęs darže drauge su juo?

27. Tada Petras ir vėl užsigynė, ir gaidys tuojau pragydo.

28. Jie veda Jėzų nuo Kajifo į teismo rūmus. O buvo ankstyvas rytas. Jie neįėjo į teismo rūmus, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Velykų avinėlį.

29. Tada Pilotas išėjęs iš teismo prieš juos sako: kokį apkaltinimą turite prieš šitą žmogų?

30. Jie atsakydami tarė jam: jei šitas nebūtų piktadarys, mes nebūtume išdavę jo.

31. Tada Pilotas tarė jiems: jūs imkite jį ir teiskite pagal savo įstatymus. Žydai tarė jam: mums neleista ką nors užmušti.

32. Turėjo būti įvykdytas Jėzaus žodis, kurį buvo pasakęs, duodamas suprasti, kokia mirtimi jis turėjo mirti.

33. Tada Pilotas vėl įėjo į teismo rūmus, pašaukė Jėzų ir tarė jam: ar tu esi žydų karalius?

34. Jėzus atsakė: ar tu pats iš savęs tai sakai ar kiti tau tai pasakė apie mane.

35. Pilotas atsakė: argi aš žydas? Tavo tauta ir vyresnieji kunigai perdavė tave man. Ką tu padarei?

36. Jėzus atsakė: mano karalystė ne iš šio pasau-

lio. Jei mano karalystė bū-
tų iš šio pasaulio, mano
tarnai kovotų, kad nebū-
čiau išduotas žydams. O
dabar mano karalystė ne iš
čia.
37. Tada Pilotas tarė
jam: vis dėlto tu esi ka-
ralius? Jėzus atsakė: tu
sakai, kad aš esu karalius;
aš esu dėl to gimęs ir atė-
jęs į šį pasaulį, kad liu-
dyčiau tiesą. Kiekvienas,
kurs yra iš tiesos, klauso
mano balso.
38. Pilotas sako jam:
kas yra tiesa? Pasakęs tai
vėl išėjo pas žydus ir sako
jiems: aš nerandu jokios
jo kaltės.
39. Yra pas jus papro-
tys, kad Velykoms paleis-
čiau jums vieną. Taigi, ar
norite, kad paleisčiau
jums žydų karalių?
40. Tada vėl sušuko,
sakydami: ne šitą, bet Ba-
rabą. O Barabas buvo
plėšikas.

19. PERSKYRIMAS.

1. Paskui Pilotas liepė
Jėzų suimti ir nuplakti.
2. O kareiviai, nupynė
vainiką iš erškėčių, uždė-
jo ant jo galvos ir apsiautė
jį purpuriniu apsiaustu.
3. Ir ėjo pas jį ir sakė:
sveikas, žydų karaliau, ir
mušė jį per veidą.
4. Pilotas vėl išėjo iš
teismo ir tarė jiems: štai
aš išvedu jį jums į kiemą,
kad jūs įsitikintumėte, kad
aš nerandu jokios jo kaltės.
5. Tada Jėzus išėjo į
kiemą su erškėčių vainiku
ir purpuriniu apsiaustu.
Ir Pilotas sako jiems: štai
žmogus!
6. Kada vyresnieji ku-
nigai ir tarnai pamatė jį,
šaukė, sakydami: kryžiuok
kryžiuok! Pilotas tarė
jiems: jūs imkite jį ir kry-
žiuokite, nes aš nerandu
jo kaltės.
7. Žydai atsakė jam:
mes turime įstatymą ir
pagal įstatymą jis turi mir-
ti, kadangi jis padarė sa-
ve Dievo sūnumi.
8. Kada Pilotas išgirdo
tokį žodį, jis dar labiau
išsigando
9. Ir, vėl įėjęs į teismo
tūmus, sako Jėzui: iš kur
tu esi? Bet Jėzus nieko
neatsakė jam.
10. Tada Pilotas sako
jam: tu neatsakai man?
Ar tu nežinai, kad aš tu-
riu galios paleisti tave ir
turiu galios nukryžiuoti
tave?
11. Jėzus atsakė jam:
neturėtumei jokios galios
atžvilgiu į mane, jei ji
tau nebūtų duota iš aukš-
tybės. Todėl didesnę nuo-
dėmę turi tas, kurs perda-
vė mane tau.

12. Todėl Pilotas stengėsi paleisti jį. Bet žydai šaukė, sakydami: jei tu paleistumei šitą, nebūtumei ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kurs daro save karalium, prieštarauja ciesoriui.

13. Išgirdęs tokius žodžius, Pilotas išvedė Jėzų iš teismo ir atsisėdo kėdėje vietoje, vadinamoje litostroton, o hebrajiškai gabbata.

14. O buvo Velykoms prisirengimo diena, buvo apie šeštą valandą, ir sako žydams: štai jūsų karalius.

15. Tada jie šaukė: šalin, šalin, kryžiuok jį. Pilotas sako jiems: argi aš kryžiuosiu jūsų karalių? Vyriausieji kunigai atsakė: mes neturime karaliaus, tik ciesorių.

16. Tuomet jis perdavė jį jiems, kad būtų nukryžiuotas.

17. Paskui jie perėmė Jėzų. Ir nešdamas sau kryžių, jis išėjo į vadinamąją kaukuolių vietą, hebrajiškai Golgota.

18. Ten nukryžiavo jį, ir su juo kitus du, vienoje ir kitoje pusėje, o Jėzų viduryje.

19. Pilotas parašė ir antrašą ir padėjo kryžiaus viršuje: O parašyta buvo Jėzus Nazarietis, žydų karalius.

20. Daug žydų skaitė šitą antrašą, kadangi netoli miesto buvo ta vieta, kur Jėzus buvo nukryžiuotas. Užrašyta buvo hebrajiškai, lotyniškai ir graikiškai.

21. Tada žydų vyriausieji kunigai sakė Pilotui: nerašyk: žydų karalius, bet kad jis sakė: aš esu žydų karalius.

22. Pilotas atsakė: ką parašiau, tai parašiau.

23. Tada kareiviai, nukryžiavę Jėzų, paėmė jo drabužius, padalė į keturias dalis, kiekvienam kareiviui davė po vieną dalį, ir dar apatinį rūbą, o apatinis rūbas nebuvo siūtas, bet nuo viršaus visai megztas.

24. Jie tarė kits kitam: nedraskykime jo, bet meskime burtą kam jis teks: kad būtų įvykdytas Raštas: jie pasidalė tarp savęs mano drabužius, o dėl mano apsiausto metė burtą. Tai padarė kareiviai.

25. O pas Jėzaus kryžių stovėjo jo motina, jo motinos sesuo, Marija Klopo žmona ir Marija Magdalena.

26. Tada Jėzus, pamatęs motiną ir čia stovintį mokytinį, kurį mylėjo, sako motinai: moteriške, štai tavo sūnus.

27. Paskui sako mokytiniui: štai tavo motina, ir nuo tos valandos mokytinis paėmė ją pas save.

28. Paskum Jėzus žinodamas, kad visa jau atlikta, kad Raštas būtų įvykdytas, tarė: trokštu.

29. Stovėjo indas pilnas acto. Tad užmovė ant ysopo kempinę, pilną acto ir pakėlė prie burnos.

30. Jėzus, paragavęs acto tarė: įvykdyta, ir nulenkęs galvą atidavė dvasią.

31. Buvo prisirengimo diena. Kad kūnai sabatoje nepasiliktų prie kryžiaus, nes ana sabatos diena buna didžioji, žydai prašė, kad būtų sutrupintos jų blauzdos ir kad būtų nuimti.

32. Tada atėjo kareiviai ir sutrupino pirmojo blauzdas ir antrojo, kurs buvo su juo nukryžiuotas.

33. O priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad jis jau numiręs, netrupino jo blauzdų.

34. Bet vienas kareivis perdūrė ietimi jo šoną, ir tuojau ištekėjo kraujas ir vanduo.

35. Kurs tai matė, yra liudijęs, ir jis žino, kad jis sako tiesą, kad ir jūs tikėtumėte,

36. Nes tai įvyko, kad būtų įvykdytas Raštas: jo kaulas nebus sulaužytas.

37. Ir vėl kitur Raštas sako: žiūrės į tą, kurį pervėrė

38. Paskum prašė Pilotą Juozapas iš Arimatijos, kurs buvo Jėzaus mokytinis, bet slaptas žydų baimės dėliai, kad jam būtų leista nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Tada jie atėjo ir nuėmė jo kūną.

39. Bet atėjo ir Nikodemas, kurs anksčiau nakčia buvo atėjęs pas jį, ir atnešė apie šimtą svarų miros sakų ir aloės mišinio.

40. Jie nuėmė Jėzaus kūną ir aprišo jį linų raiščiais su kvėpalais, kaip pas žydus yra paprotys laidoti.

41. Bet buvo daržas toje vietoje, kur jis buvo nukryžiuotas, o darže naujas kapas, kuriame dar niekas nebuvo paguldytas

42. Ten jie įguldė Jėzų žydų prisirengimo dienos dėliai, kadangi kapas buvo arti.

20. PERSKYRIMAS.

1. Bet pirmą savaitės dieną Marija Magdalena anksti rytą, dar kol tamsu tebebuvo, ateina

pas kapą ir mato akmenį atimtą nuo kapo.

2. Tada ji bėga ir ateina pas Simoną Petrą ir pas kitą mokytinį, kurį Jėzus mylėjo, ir sako jiems: jie paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo.

3. Tada išėjo Petras ir kitas mokytinis ir nuėjo pas kapą.

4. Bet jie bėgo abu kartu; ir kitas mokytinis bėgo greičiau ne kaip Petras ir pirmas pribėgo prie kapo,

5. Ir pasilenkęs mato gulinčius raiščius, tačiau į vidų neįėjo.

6. Tada ateina ir Simonas Petras, sekdamas paskui jį, ir įėjo į kapą ir mato gulinčius raiščius

7. Ir skepetą, kuri buvo ant jo galvos, gulinčią ne su raiščiais sykiu, bet atskirai suvyniotą vienoje vietoje;

8. Tuomet įėjo ir kitas mokytinis, kurs pirmas buvo atėjęs pas kapą, ir matė ir įtikėjo,

9. Nes jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jam reikėjo ptisikelti iš mirusiųjų.

10. Tada mokytiniai vėl parėjo pas juos.

11. O Marija stovėjo pas kapą ir verkė. Verkdama ji pasilenkė į kapą.

12. Ir mato du angelus, sėdinčius baltais rūbais, vieną galugalvyje, kitą kojų gale, kur gulėjo Jėzaus kūnas.

13. Ir anie sako jai: moteriške, kodėl verki? Ji atsako jiems: jie paėmė mano Viešpatį, ir nežinau, kur padėjo jį.

14. Pasakius tai ji, atsigręžė atgal ir pamatė Jėzų stovintį, bet nežinojo, kad tai Jėzus.

15. Jėzus sako jai: moteriške, kodėl verki? Ko ieškai? Manydama, kad tai daržininkas, ji sako jam: Viešpatie, jei tu nunešei jį, pasakyk man, kur padėjai jį; aš pasiimsiu jį.

16. Jėzus sako jai: Marija! Atsigręžusi ji sako jam hebrajiškai: Rabbuni tai reiškia Mokytojau.

17. Jėzus sako jai: neprisiliesk prie manęs, nes aš dar nėsu nužengęs pas Tėvą; bet eik pas mano brolius ir sakyk jiems: aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas mano Dievą ir jūsų Dievą.

18. Marija Magdalena eina ir praneša mokytiniams: aš esu mačiusi Viešpatį ir jis man pasakė tatai.

19. Kada buvo vakaras, aną pirmą savaitės dieną ir žydų baimės dėliai esant uždarytoms durims, kur

buvo mokytiniai, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir sako jiems: ramybė jums!

20. Ir taręs tai, parodė jiems ir rankas ir šoną. Tada mokytiniai džiaugėsi, pamatę Viešpatį;

21. Jis vėl tarė jiems: ramybė jums! Kaip Tėvas yra siuntęs mane, ir aš siunčiu jus

22. Ir taręs tai, papūtė ir sako: imkite Šventąją Dvasią.

23. Jei jūs atleisite kieno nors, nuodėmes, jos atleistos jiems; jei kieno nors sulaikysite, jos sulaikytos.

24. O Tomas vienas dvylikos, vadinamas Dvyniu, nebuvo su mokytiniais, kada Jėzus buvo atėjęs;

25. Tada kiti mokytiniai sakė jam: mes esame matę Viešpatį. Bet jis tarė jiems: jei nepamatysiu jo rankose vinių perdūrimo ir neįdėsiu savo piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, jokiu būdu netikėsiu.

26. Po aštuonių dienų vėl buvo jo mokytiniai viduje ir Tomas su jais. Durims esant užrakintoms, atėjo Jėzus ir atsistojo viduryje ir tarė: ramybė jums!

27. Paskui jis sako Tomui: įdėk čia savo pirštą, žvelk į mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną ir nebūk netikįs, bet tikįs.

28. Tomas atsakė ir tarė jam: mano Viešpats ir mano Dievas.

29. Jėzus sako jam: kadangi esi pamatęs mane, esi įtikėjęs. Palaiminti, kurie ir nematė ir tikėjo.

30. Mokytinių akivaizdoje Jėzus padarė daug ir kitų ženklų, kurie neužrašyti šioje knygoje.

31. O šitie yra užrašyti, kad tikėtumėte, kad Jėzus yra Kristus ir kad jūs tikėdami turėtumėte gyvenimą jo vardu.

21. PERSKYRIMAS.

1. Paskui Jėzus vėl apsireiškė savo mokytiniams pas Tiberiados jūrą.

2. O apsireiškė taip: buvo draug Simonas Petras ir Tomas vadinamas Dvyniu, iš Galilėjos Kanos, Zebedėjaus du sūnūs ir du kiti jo mokytiniai.

3. Simonas Petras sako jiems: einu žvejoti. Jie sako jam: ir mes eisime su tavimi. Jie išėjo, įžengė į laivą ir tą naktį nieko nesugavo.

4. Bet kai jau buvo ankstyvas rytas, Jėzus sto-

vėjo krante; tačiau mokytiniai nežinojo, kad tai Jėzus.

5. Tada Jėzus sako jiems: vaikai, ar neturite ko valgyti? Jie atsakė jam: ne.

6. O jis tarė jiems: meskite tinklus į dešinį laivo šoną ir rasite. Tada jie išmetė ir nebegalėjo jo daugiau traukti dėl žuvų daugybės.

7. Tada sako Petrui tas mokytinis, kurį Jėzus mylėjo: tai Viešpats. Kaip tik Simonas Petras išgirdo, kad tai Viešpats, apsisiautė viršutiniu rūbu, nes jis buvo plikas, ir įšoko į jūrą.

8. O kiti mokytiniai atplaukė laivu, — nes jie buvo netoli nuo sausumos bet apie du šimtus uolakčių,—traukdami tinklą su žuvimis.

9. Išlipę ant kranto, jie mato besikurenančią ugnį krante ir žuvį padėtą ant jos, ir duonos.

10. Jėzus sako jiems: atneškite žuvų, kurių dabar sugavote.

11. Tada Simonas Petras nuėjo ir ištraukė ant kranto tinklą, kuriame buvo šimtas penkios dešimtys trys didelės žuvys. Nors jų buvo tiek daug, tačiau tinklas nesuplyšo.

12. Jėzus sako jiems: eikite čia ir pusryčiaukite! O mokytinių niekas nedrįso paklausti jį: kas tu esi? nes jie žinojo, kad tai Viešpats.

13. Jėzus prieina, ima duoną ir duoda jiems, taippat ir žuvį.

14. Tai jau trečią kartą po prisikėlimo iš mirusiųjų Jėzus apsireiškė savo mokytiniams.

15. Kada jau buvo papusryčiavę, Jėzus sako Simonui Petrui: Simone, Jono sūnau, ar myli mane labiau nekaip šitie? Jis sako jam: taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave. Jis sako jam: ganyk mano avinėlius!

16. Vėl antrą sykį sako jam: Simone, Jono sūnau, ar myli mane? Sako jam: taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave. Jis sako jam: ganyk mano avytes!

17. Jis sako jam trečią sykį: Simone, Jono sūnau, ar myli mane? Petras nuliūdo, kad trečią kartą tarė jam: ar myli mane? Ir tarė jam: Viešpatie, tu žinai visa, tu žinai, kad aš myliu tave. Jėzus sako jam: ganyk mano avytes!

18. Ištiesų, ištiesų sakau tau: kada tu buvai jaunesnis, pats apsijuosdavəi ir vaikščiodavai, kur

norėdavai. Kada gi pase-
nėsi, ištiesi savo rankas,
ir kitas apjuos tave ir ves
tave, kur tu nenori.
19. Bet tai jis pasakė,
duodamas suprasti, kokia
mirtimi jis pagarbins Die-
vą. Tai taręs, jis sako jam:
sek paskui mane.
20. Atsigręžęs Petras
mato mokytinį, kurį Vieš-
pats mylėjo ir kurs taipgi
sekė ir kurs puotos metu
gulėjo prie jo krūtinės ir
tarė: Viešpatie, kuris yra,
kurs tave išduoda?
21. Kada Petras pama-
tė šitą, sako Jėzui: kas
bus su šituo?
22. Jėzus sako jam:
Jei aš noriu, kad jis pasi-
liktų, kol aš ateisiu, kodėl
tu rūpiniesi juo? Tu sek
paskui mane.
23. Todėl pasklido ši-
tas žodis tarp mokytinių,
kad anaś mokytinis ne-
miršta. Bet Jėzus nesakė
jam, kad jis nemiršta, bet:
jei aš noriu, kad jis pasi-
liktų, kol ateisiu, kodėl tu
rūpiniesi juo?
24. Tai tas mokytinis,
kurs liudija apie šituos
dalykus ir kurs tai parašė;
ir mes žinome, kad jo liu-
dijimas tikras.
25. Bet yra dar daug
kitų dalykų, kuriuos Jė-
zus padarė; jei atskirai
užrašyti kiekvieną, ma-
nau, kad ir pats pasaulis
nesutalpintų knygų, ku-
rias tektų parašyti.